

# Liêm Trần Đoạt Ái (Hiên Viên Hệ Liệt)

## Contents

|                                                                                                      |          |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Liêm Trần Đoạt Ái (Hiên Viên Hệ Liệt)</b>                                                         | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                                                                                | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .                                                                                | 6        |
| 3. Chương 3 . . . . .                                                                                | 11       |
| 4. Chương 4 . . . . .                                                                                | 15       |
| 5. Chương 5 . . . . .                                                                                | 19       |
| 6. Chương 6 . . . . .                                                                                | 24       |
| 7. Chương 7 . . . . .                                                                                | 30       |
| 8. Chương 8 . . . . .                                                                                | 35       |
| 9. Chương 9 . . . . .                                                                                | 38       |
| 10. Chương 10 . . . . .                                                                              | 43       |
| 11. Chương 11 . . . . .                                                                              | 45       |
| 12. Chương 12 . . . . .                                                                              | 48       |
| 13. Chương 13 . . . . .                                                                              | 52       |
| 14. Chương 14 . . . . .                                                                              | 56       |
| 15. Chương 15 . . . . .                                                                              | 62       |
| 16. Chương 16 . . . . .                                                                              | 67       |
| 17. Chương 17 . . . . .                                                                              | 71       |
| 18. Chương 18 . . . . .                                                                              | 78       |
| 19. Chương 19 . . . . .                                                                              | 84       |
| 20. Chương 20 . . . . .                                                                              | 97       |
| 21. Chương 21 . . . . .                                                                              | 106      |
| 22. Chương 22 . . . . .                                                                              | 112      |
| 23. Chương 23: Phiên Ngoại – Tương Ái Vu Giang Hồ Chi Thái Thượng Hoàng Bất Năng Nhân Đạo? . . . . . | 115      |

## Liêm Trần Đoạt Ái (Hiên Viên Hệ Liệt)

---

### **Giới thiệu**

Chuyển ngữ: Fuu Kaze (aka Fúu, Fu ú, gọi tắt sao cũng được:”>)Tình trạng bản gốc:23 chương, (22 chương cùng 1 ngoại

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liem-tran-doat-ai-hien-vien-he-liet>*

## 1. Chương 1

Hậu viện Tả tướng phủ, hơn mười hắc y nhân bịt mặt đứng bất động, toàn thân chỉ để lộ đôi mắt nhìn tứ phía, ánh mắt u hồn từ địa ngục, đỏ sẫm màu máu. Dưới ánh chiều tà, trông bọn họ càng toát lên vẻ quỷ dị, bầu không khí xung quanh xơ xác, tiêu điều.

Tả tướng nghiêm trang, trầm giọng nói: “Các vị từ nhỏ đã lớn lên trong phủ của ta, đều cùng thể thốt huyết trung Vương gia chúng ta, hiện giờ Hoàng hậu nương nương không may, chỉ để lại ngoại tôn của ta, đương kim Nhị hoàng tử Hiên Viên Liễm Trần cùng Lục hoàng tử Hiên Viên Liễm Âm, từ hôm nay trở đi, hai vị hoàng tử sẽ ở trong phủ cùng ta, các ngươi phải tận tâm tận lực bảo vệ tốt hai vị hoàng tử, từ nay về sau, người các ngươi phải hiếu trung chính là hai vị hoàng tử, đã rõ chứ?”

“Rõ” – tất cả cùng đồng thanh đáp.

“Bây giờ, nhị vị hoàng tử sẽ chọn ra một ảnh vệ bên mình, chúc ảnh vệ này chắc các ngươi đều đã biết, ta cũng không phải nói rườm rà!” – Tả tướng nói xong liền quay đầu nói với hai vị hoàng tử: “Trần nhi, Âm nhi, các con tự chọn cho mình đi!”

“Dạ!” Hai tiểu hoàng tử đi vào giữa, nhìn phải nhìn trái, hơn mười người đều khăn che kín mặt, kì thật cũng nhìn chẳng được gì, nhưng tiểu hài tử tâm tính tò mò, nhìn nhìn ngó ngó người này người nọ, lại lấy tay chỉ chỉ chọt chọt đám đám, nhưng tất thấy hắc y nhân đều lặng im như tượng, không chút sứt mẻ, hai người chớp mắt nhướng mày cảm thấy thú vị.

Tả tướng hơi nhíu mày, trầm giọng kêu: “Trần nhi, Âm nhi!” Hiên Viên Liễm Trần cùng Hiên Viên Liễm Âm nhìn nhau, bưng bình cúi đầu lè lưỡi, cũng ngoan ngoãn đi tới chọn lựa.

Liễm Trần đến gần một hắc y nhân dáng người gầy yếu, khẽ nắm một chút góc áo của y nói: “Người ngồi xuống, ta xem xem!”

Người nọ ngồi xuống, khăn đen che mặt chỉ lộ ra đôi mắt đen láy ngây thơ, ánh mắt giống như đứa trẻ sơ sinh. Bàn tay nhỏ bé xoa xoa cặp mắt ấy, miệng thì thầm: “Bảo bảo!” (2)

Cầm tay nâng người nọ đứng dậy, quay đầu nói với Tả tướng: “Ngoại công, con muốn y!”

Tả tướng gật đầu, Liễm Trần nắm tay người kia, chậm rãi hướng về gian phòng của mình. Vào trong phòng, Liễm Trần xoay người: “Ngồi xuống!”

Y liền ngồi xuống. Liễm Trần gỡ khăn che mặt y ra, chỉ thấy một khuôn mặt trẻ tuổi, tuấn đạt, ngọc ngà hiện ra trước mắt. Hắn khẽ vuốt lên làn da mềm mại như trẻ con, bàn tay đưa qua đưa lại, đột nhiên tiến đến, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mặt y, miệng thì thầm: “Bảo bảo!”

Y bỗng toàn thân run rẩy, mặt liền đỏ ửng.

“Người tên gì?” – Liễm Trần đang nâng mặt hấn hỏi.

“Ly!” – Người kia nhẹ giọng.

“Người họ gì?”

“...” Ly trầm mặc, mình họ gì ư? Chính mình cũng không biết. Từ nhỏ đã không cha không mẹ, trên phố làm hành khất, may mắn gặp được Tả tướng đại nhân nhân từ, mang về, huấn luyện thành vệ sĩ, nếu không đã sớm bỏ xác vì đói nơi đầu đường xó chợ giữa mùa đông lạnh. Mà ngay cả tên cũng là để huynh đệ trong nhóm tiện xưng hô, là y tự đặt, làm sao có họ được?

“Người không có họ à?” – Liễm Trần thông cảm nói.

Ly gật gật đầu.

“Người theo họ ta đi, họ Hiên Viên, gọi người là Hiên Viên Ly, được chứ?” Liễm Trần hưng phấn hỏi.

Trong lòng bỗng ngập tràn hơi ấm, Ly gật gật đầu.

“Người về sau sẽ là người của ta!” Liễm Trần ra vẻ một tiểu đại nhân: “Về sau ta nói gì, người đều phải nghe. Hiểu chưa?”

“Vâng!” –Ly đáp. Từ nay về sau, ta là người của hấn, bé con đáng yêu này là chủ nhân của ta. Ly chợt mỉm cười.

“Ly, ta mệt, buồn ngủ!”- Liễm Trần ngáp một cái, nói xong liền cởi y phục, đi đến giường. Bất gặp Ly đứng sững sờ tại chỗ, Liễm Trần vỗ vỗ lên giường “Ly, mau tới đây! Ngủ cùng ta, ta không thích ngủ một mình!” Từ nhỏ đã không dám ngủ một mình, lúc nào cũng có tiểu thái giám Tiểu Lý Tử cùng hấn ngủ. Nhưng Tiểu Lý Tử lúc trước vì hầu hạ hấn, bị Đại hoàng tử đánh đến trọng thương, cách đây mấy ngày bị thương nặng không được chữa trị đã chết, Liễm Trần khóc rất lâu, buổi tối lại càng không dám ngủ một mình, mấy ngày nay đều là Liễm Âm cùng hấn ngủ. Tuy là vẫn còn sợ, nhưng hiện tại đã có Ly cùng mình ngủ, Ly là người lớn, mình cũng không phải sợ. Nghĩ vậy, Liễm Trần vui vẻ nhìn Ly, nở nụ cười!

Nhìn nụ cười lúm đồng tiền của hấn, Ly giật mình, cảm thấy tâm thần rung động. Liễm Trần lại dẩu cái môi nhỏ nhắn thúc dục, Ly mới chậm rãi cởi bỏ y phục trên người, nằm bên cạnh hấn, một cử động cũng không dám.

“Ly, người sợ quỳ không?” Liễm trần nhỏ giọng hỏi.

“.....”

“Ly, ta sợ lắm! Ly, người nói xem Tiểu Lý Tử bị đại ca đánh chết, có thể biến thành quỷ không?” Liễm Trần áp thân thể nhỏ nhắn của mình sát vào y.

“Không có quỷ!” Ly nhẹ nhàng nói.

“Nhưng ta vẫn còn sợ!” Liễm Trần lại rúc vào người y.

“Không sợ..... Có ta!” Ly thở dài, ôm lấy thân thể Liễm Trần vào lòng, tiểu tử kia cảm thấy thật mỹ mãn, dựa vào ngực Ly ngủ say, chỉ chốc lát sau một tràng tiếng thở đều đặn vang lên.

Ly vỗ về đứa bé trong lòng, ngập tràn say mê....

Năm đó, Hiên Viên Liễm Trần mười tuổi, Ly mười tám tuổi.

Tên thích khách lén lút bắn một tràng phi tiêu xanh lam về phía Liễm Trần, Liễm Âm, lúc ấy đang chơi đùa, Ly vội chụp lấy Liễm Âm, nhưng không kịp ngăn phi tiêu bay về phía Liễm Trần, liền phi thân ra trước mặt Liễm Trần, ba phi tiêu cùng lúc đâm vào sau lưng y. Cố gắng dồn hết chân khí, Ly giờ thanh bảo kiếm trong tay về phía kẻ phát phi tiêu, kẻ kia trốn tránh không kịp, miệng phun máu tươi ngã xuống đất, Ly cũng ngã xuống mặt đất, bên tai văng vẳng tiếng Liễm Trần đầy tuyệt vọng hô to: “Ly....”

Không biết đã mê man bao lâu, bên tai Ly vẫn truyền đến tiếng than khóc “Ly, người không được chết, ta sợ lắm! Ly..... Ô...”

Là Liễm Trần. Ly cố gắng mở mắt, nhưng mí mắt cứ như có trọng vật đè lên, không thể nào mở ra được. Một đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt mình “Ly, người nhanh tỉnh lại, người không được chết..... Ô..... Ngoại công nói người rất nhanh sẽ tỉnh lại, sao giờ lại chưa tỉnh a? .....Ô..... Ly, người không được chết.....”

Ly sử dụng toàn lực, sau một lúc lâu, vất vả lắm mới mở mắt được, muốn mở miệng an ủi Liễm Trần đừng khóc, nhưng miệng lại tràn ra âm thanh khản đặc khó nghe.

Liễm Trần kinh hãi (3) nhìn Ly, rồi liền bỏ nhào vào người y, Ly đau đến nhú máu, Liễm Trần hoảng sợ thối lui, “Ly, người không sao chứ!”

Ly mỉm cười, Liễm Trần lại ức chế không được, lệ rơi mà nói: “Ly, ta rất sợ hãi, sợ người giống Tiểu Lý Tử đều đã chết rồi, ta sợ lắm!”

Đưa tay giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Liễm Trần, nhẹ nhàng véo yêu, Liễm Trần cầm chặt tay y, làm dáng tiểu đại nhân, dẫu môi ra mệnh lệnh: “Ly, người là của ta, không có sự cho phép của ta, không cho người chết, hiểu chưa?”

Ly cười yếu ớt, đúng vậy, ta là của hần, là của bé con, hần không cho ta chết, ta sẽ không chết, ta muốn vĩnh viễn bên cạnh bé con! Vĩnh viễn bảo hộ hần, vĩnh viễn yêu quý hần....

Năm đó, Hiên Viên Liễm Trần mười hai tuổi, Ly hai mươi tuổi.

Bóng đêm thâm trầm, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nhưng cảnh tượng ở tiền đình Tả tướng phủ lại vô cùng náo nhiệt, chén rượu sáng choang, “Hĩ” tự đỏ thắm, tân nương đã ở trong phòng, vốn dĩ lúc này tân lang đã động phòng, giờ phút này lại một mình đứng yên tĩnh tại hoa viên lý, nhìn lên không trung, hướng trăng sáng nói: “Ly, ta không muốn thành thân, ta căn bản không biết nàng!” Thở dài, còn nói thêm: “Ly, không ai bức ngươi thành thân thật tốt!”

Ly ẩn ở góc, biết Liễm Trần là đang tự thuyết tự thoại (4), rất nhiều lần, hần cũng không cần mình trả lời, hần đúng là rất cô đơn! Trong lòng chợt nhói, nắm chặt tay, rất muốn ôm hình bóng lẻ loi ấy thật chặt vào lòng.

Đã bao lâu rồi? Từ khi Liễm Trần lần đầu tiên có thị tắm nha đầu hầu hạ, giường của hần đã không hề có vị trí của mình! Mỗi ngày cùng hần ngủ đều là những thân thể xinh đẹp cực ôn hương nhuyễn ngọc (5). Mỗi lần ẩn nơi bí mật gần đó, Ly nhìn hần cùng nữ nhân hoan ái, liền ghen tị, hận mình không thể xé nát nữ nhân ấy ra, lòng như bị ngàn đao đâm, đau triệt nội tâm! Hận kẻ đang hoan khoái trong lòng hần không phải mình!

Hôm nay lại có một nữ nhân ngủ cùng hần, nữ nhân này đường đường chính chính là ái thê của hần, là có thể vĩnh viễn làm bạn đời của hần!

“Ly, ngươi vì sao vẫn chưa thành thân?” Liễm trần đột nhiên nhìn về hướng Ly đang ẩn mình hỏi.

“.....” Ly trầm mặc, lòng lại thâm thổ lộ: ta không thành thân, là bởi vì rất yêu ngươi, bé con của ta, Liễm Trần của ta, cuộc đời này ta chỉ yêu ngươi, ngươi sao lại cùng người khác thành thân?

“Ly?” Gặp Ly nửa ngày không nói lời nào, Liễm Trần có chút không kiên nhẫn.

“Không có người thích!” Trong bóng tối, thanh âm trầm thấp của Ly vang lên.

“.....” Liễm Trần cũng trầm mặc, trong lòng thật hâm mộ hần, có thể không cần cùng người mình không thích thành thân. Còn mình vì sao phải cùng cô gái kia thành thân, chỉ vì cha và ca ca nàng là trọng thần trong triều, lấy nàng liền có thể được quyền cao chức trọng. Hần thậm chí không biết cô gái kia bộ dạng tròn hay méo, lại phải cùng nàng làm bạn cả đời, từng ảo tưởng mình cùng người mình yêu thực sự sẽ trở thành bạn đời của nhau, nhưng người kia nơi nào đây? Đành thở dài một tiếng,

“Ly, ta nên vào thôi! Bằng không ngoại công sẽ nổi giận!” Liễm Trần vừa nói vừa chậm rãi bước đi thông thả hướng động phòng. Ly ẩn nơi bí mật gần đó ánh mắt dõi theo, tim, đau cực kỳ.....

Năm đó, Hiên Viên Liễm Trần mười bảy tuổi, Ly hai mươi lăm tuổi.

Chú thích:

- (1) Bảo bảo: là bé con, bé cưng, cục cưng
- (2) kinh hãi: vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ
- (3) ôn hương nhuyễn ngọc: vừa mềm vừa thơm
- (4) tự thuyết tự thoai: tự nói tự trả lời (tự kỉ =))~)

## 2. Chương 2

“Ly, bảo bảo còn sống!” Liễm Trần vẻ mặt vui sướng nói, Ly ẩn trong góc phòng trầm nghĩ: bảo bảo? Liễm Trần lần đầu tiên nhìn thấy mình liền thốt lên “bảo bảo”, cảm thấy kỳ quái, bảo bảo theo như lời hắn nói là ai?

Thấy Ly không có biểu hiện gì khác thường, vẫn lặng im đứng một nơi bí mật nào gần đó, Liễm Trần có chút mất hứng, mình lại đang rất mực vui sướng muốn có người chia sẻ, “Ly,ra đây, cùng bốn vương nói chuyện một lát!”

Ly trong lòng khê thở dài một tiếng, từ khi nào Liễm Trần ở trước mặt mình không còn xưng danh ta và người? Hắn bây giờ là Vương gia cao cao tại thượng, là chủ tử của y, mình lại chỉ là nô tài của hắn, là con chó của hắn! Như u linh (1) từ trên nóc nhà đáp xuống, toàn thân bao quanh một màu đen quỷ dị, chỉ lộ ra đôi mắt, quỳ gối trước mặt Liễm Trần.

“Đứng lên đi!”

Ly đứng trước mặt hắn, dùng ánh mắt bình tĩnh không dao động nhìn hắn, không dám lộ ra tình cảm mãnh liệt trong lòng. Bây giờ Liễm Trần đã cao ngang ngựa y, đã qua rồi thời khắc gặp nhau, bé con đáng yêu nhẹ hôn lên hai gò má y.

Liễm Trần nhẹ nhàng gỡ khăn che mặt của y xuống, ngắm nhìn mắt y, sau một lúc lâu: “Ly, ánh mắt của người giống như bảo bảo!” Nói xong liền đưa tay vuốt ve đôi mắt ngây thơ trong trẻo. Ly khép hờ hai mắt, hưởng thụ cảm giác mát mát từ bàn tay ấy, đầu ngón tay lạnh lạnh ấy, những nơi bàn tay lướt qua liền nóng hừng hực lên.....

“Bảo bảo!” Liễm Trần thì thảo, nhẹ nhàng hôn lên cặp mắt ấy, đôi môi hắn thật ấm, nhưng lòng Ly lại

lạnh, hắn chỉ là đang hôn bảo bảo của hắn, chỉ là nhìn thấy bảo bảo của hắn trong mình.....

“Ai là bảo bảo?” Ly nhắm mắt, nhẹ nhàng hỏi.

“Bảo bảo là đệ đệ bốn vương Hiên Viên Liễm Diễm, hắn là tiểu bảo bối của bốn vương”, Liễm Trần như lạc vào quá khứ, tự thuật bảo bảo của hắn đủ loại đáng yêu, Ly lẳng lặng lắng nghe.

“Ly, mẫu hậu là bị đám tiện nhân này hại chết! Chờ bốn vương đoạt được ngai vàng, nhất định phải khiến bọn tiện nhân này nhận hết mọi kiểu tra tấn mà chết, ăn miếng trả miếng, nợ máu phải trả bằng máu, an ủi mẫu hậu trên trời có linh thiêng!” khuôn mặt Liễm Trần tuần dật nhưng tàn nhẫn, ánh mắt tăm tối khiến người khác cảm thấy kinh khủng dị thường. Lòng Ly đau xót, vẻ mặt này không nên xuất hiện trên mặt hắn, hắn nên khoái hoạt, vô ưu vô lự mới phải!

Năm đó Hiên Viên Liễm Trần hai mươi một tuổi, Ly hai mươi chín tuổi.

“Người đâu, đem ái nhi của Đức phi nương nương, đại huynh của trẫm ra đây!” Liễm Trần đã lên làm hoàng đế, tào nhả ngồi trong hình phòng, bốn khuôn mặt thần sắc hoảng loạn, vị phụ nhân ngồi trong góc run rẩy.

Một tên thị vệ lúi từ trong thiên lao ra đại hoàng tử toàn thân đầm máu, hắn không ngừng mắng nhiếc: “Liễm Trần, tên tiện chủng nhà ngươi!” Chát chát, thị vệ liên tiếp tát vào mặt hắn, hắn liền phun ra một ngụm máu tươi cùng răng.

Đức phi thấy thế liền bổ nhào đến. Thị vệ ngăn lại, Liễm Trần cười lạnh một tiếng, “Đức thái phi, thấy ái nhi của ngươi chứ! Người đâu! Bẻ gãy một cánh tay của Đại hoàng tử!”

“Răng rắc”, một tiếng thê lương kêu thảm thiết, cánh tay trái của đại hoàng tử đã loan lổ máu, một đoạn xương trắng như tuyết đã gãy lộ ra, máu tươi phun không ngừng, cực kì khủng khiếp. Đức phi ngất ngay tức khắc. Đồng thời ba vị phi kia mặt đã không còn chút máu.

Hiên viên Liễm Trần thờ ơ lạnh nhạt phân phó: “Người đâu, đem Đại điện hạ xuống, hầu hạ cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để hắn chết, ngày còn dài, trẫm còn muốn cùng hắn thân cận hơn một chút!”

“Bây giờ đến phiên Tam vương gia, Hiên thái phi, ngươi rất nhớ hắn ha!”

Hiên phi quỳ trên mặt đất, liên tục đập đầu thật mạnh, vừa đập đầu vừa khóc: “Hoàng Thượng, tha hoàng nhi của ta đi! Hoàng Thượng, để nô tì thay thế hoàng nhi, ngài muốn đánh muốn giết, cứ hướng nô tì, van xin người!”

“Hừ!” Hiên viên Liễm Trần hừ lạnh một tiếng, thị vệ kéo Tam vương gia tới trước mặt Hiên phi, ngay trước mặt nàng đập một gậy vào chân trái hắn.

Hiền phi tóc tai bù xù, nơi vết dập đầu máu chảy không ngừng, lớn tiếng kêu thảm: “Người giết ta đi! Hoàng Thượng cầu người giết ta đi!”

Thục phi cùng Nghi phi cũng đi theo quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu muốn chết. Hiền Viên Liễm Trần cười trong trẻo nói: “Các vị Thái phi, trẫm sao lại giết các người chứ? Trẫm đã đáp ứng phụ hoàng, sẽ đối đãi các người thật tốt! Ha ha! Yên tâm, trẫm sẽ đối đãi với các người phi thường tốt! Trẫm muốn các người nhìn đứa con của mình, từng bước từng bước bị tra tấn đến chết, các người vẫn sống rất khá! Ha ha ha!”

“Ma quỷ! Người là ma quỷ!” Đức phi tỉnh dậy thét chói tai.

“Ma quỷ! Ha ha!” Hiền viên Liễm Trần trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn mà cười. “Các người cướp đi mẫu hậu và tiểu đệ của trẫm, trẫm đúng là ma quỷ, trẫm muốn các người ném trái mìn vị mất đi thân nhân, từng người từng người một!”

Tam phi mặt mũi đầy máu hòa nước mắt, bò đến chân hắt, lớn tiếng kêu khóc nói: “Bọn họ cũng là huynh đệ tỷ muội của người a! Người sao lại nhẫn tâm a? Tiên hoàng sẽ không tha thứ cho người!”

Không kiên nhẫn ra hiệu thị vệ lôi các nàng đi, gần từng tiếng lạnh lùng nói: “Trẫm chỉ có Liễm Âm cùng Liễm Diễm là hai huynh đệ, không có huynh đệ tỷ muội nào nữa, về phần tiên hoàng, chờ trẫm trăm năm sau sẽ tự nói rõ ràng! Không nhọc các vị thái phi quan tâm!”

“Người đâu, cẩn thận hầu hạ các vị thái phi, ngàn vạn lần đừng làm cho các nàng tự vẫn, nếu các nàng chết, các người cũng không cần sống!”

Nói xong cười ha ha rồi đi, phía sau truyền đến từng đợt tiếng than khóc thảm thiết thê lương.

Ly ẩn ở nơi bí mật gần đó, than nhẹ một tiếng, theo Liễm Trần rời đi, từ khi nào bé con của y lại trở nên tàn nhẫn như vậy? Mặc dù tứ phi đã hại hoàng hậu, bọn hoàng tử này cũng không phải loại tốt lành gì, ba lần bốn lượt hại Liễm Trần cùng Liễm Âm, nhưng dù sao đều là huynh đệ tỷ muội của hắt, cho dù muốn bọn họ chết, cũng nên chết nhẹ nhàng, sao lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy?

Năm đó, Hiền Viên Liễm Trần hai mươi lăm tuổi, Ly ba mươi ba tuổi.

Trong Bàn long điện mênh mông, ánh nến le lói, Liễm Trần không ngừng thông thả bước, giống như đang đợi người nào. Bỗng nhiên nội thị tiến vào, Liễm Trần vội vàng hỏi: “Là Lục vương gia đến sao?”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, Lục vương gia đang ở ngoài điện chờ!”

“Mau truyền!”

Trong chốc lát, Liễm Âm vội vã đi tới, nhanh quỳ xuống hành lễ, Liễm Trần liền giữ chặt hắt, “Nhị đệ,



huynh đệ nhà mình, chớ nên đa lễ!”

“Hoàng Thượng.....!” Vừa thốt lên Hoàng Thượng, liền thấy Liễm Trần thay đổi nét mặt, vội vàng sửa lời nói: “Đại ca!”

Liễm Trần thở dài nói: “Nhị đệ, đệ thấy trăm trăm sát bọn tiện chủng, nhất định là trong lòng oán lắm?”

“Loạn thần tặc tử, chết cũng không hết tội!” Liễm Âm cúi đầu, nhẹ giọng nói, trong lòng lại thầm thở dài: tàn nhẫn tra tấn, trăm sát tất cả huynh đệ tỷ muội, Liễm Trần bây giờ còn là người đại ca ân cần đáng kính của hắn sao?

Liễm Trần lộ ra vẻ mặt đầy thù hận, “Năm đó nếu không phải bọn tiện nhân mưu kế hại mẫu hậu chúng ta, mẫu hậu sao lại chết thảm? Tiểu đệ sao có thể lưu lạc đến dân gian, đến nay sinh tử không rõ? Ta và đệ sao lại ba lần bốn lượt bị người khác hãm hại? Đệ xem bọn chúng là huynh đệ, nhưng bọn chúng có bao giờ xem đệ là huynh đệ chưa?”

“Nhưng cừu đệ thập đệ, bọn hắn tuổi còn nhỏ, chẳng qua được đại hoàng tử che chắn nên mới kết thành bè phái, còn có mấy công chúa kia, căn bản không biết sự tình, đại ca, huynh ngay cả bọn họ cũng loại trừ, bọn họ dù sao cũng như chúng ta, cùng là phụ hoàng huyết mạch a!”

“Cừu đệ, thập đệ?” Liễm Trần khinh miệt cười cợt, “Lục vương gia, người gọi thật thân thiết a!”

“Thần biết tội!” Liễm Âm vội vã quỳ xuống.

Liễm Trần nhất thời mềm lòng, oán trách nói “Nhị đệ, đệ làm cái gì vậy, không phải nói huynh đệ nhà mình không cần quỳ sao? Huynh đệ của trăm chỉ có đệ cùng tiểu đệ, bọn tiện chủng này không xứng!” Liễm Trần tràn ngập hận ý nói.”Ai bảo bọn chúng mệnh không tốt đầu thai lầm chỗ, chỉ cần là nghiệt chủng của bọn tiện nhân, đều đáng chết.

“.....”

“Phải rồi, nhị đệ, đệ nói có tin tức tiểu đệ, là như thế nào?”

“Ám vệ được phái đi thăm dò truyền tin tức về, cách xa kinh thành ngàn dặm có một tiểu trấn, từng có một vị thiếu niên trên trán có bớt hình ngọn lửa xuất hiện.”

“Thật chứ?” Liễm Trần kích động liền nắm chặt lấy tay Liễm Âm, thanh âm run rẩy nói: “Là Diêm nhi sao? Là tiểu Diêm của chúng ta sao?”

“Căn cứ tin tức của ám vệ, rất có khả năng là vậy!” Thanh âm của Liễm Âm cũng có chút run rẩy.

“Diệm nhi, bảo bối của ta.....” Khóe mắt Liễm Trần tràn ra một giọt nước mắt đầy kích động, “Trẫm muốn đích thân đi đón đệ ấy trở về, người đâu!”

“Hoàng Thượng! Ngài có cái gì phân phó?”

Trầm mặc một lúc, Liễm Trần phất tay ý bảo người kia lui xuống.

“Nhị đệ, vốn trẫm muốn tự mình đi tìm Diệm nhi, nhưng trẫm vừa đăng cơ hoàng đế, căn cơ vẫn chưa ổn định, hơn nữa quan hệ rắc rối của bọn tiện nhân kia vẫn chưa trừ khử hết, nếu tin tức của Diệm nhi bị lộ ra, sợ rằng bọn dư nghiệt này lập tức tấn công đệ ấy. Người ngoài trẫm không tin tưởng, đệ thay đại ca đi một chuyến, lần này nhất định phải tìm được Diệm nhi!”

“Đại ca, huynh yên tâm, lần này đệ nhất định phải tìm Diệm nhi về, tiểu bảo bối của chúng ta ở bên ngoài nhất định đã chịu khổ không ít.” Nói xong, Liễm Âm tim như bị đao cắt, thần sắc buồn bã.

Liễm Trần cũng đau lòng không thôi, trong lòng càng căm hận bọn tiện nhân đã khiến Diệm nhi như thế. Trên mặt tỏa ra lệ khí (2), khiến người khác không rét mà run.

Nhìn Liễm Âm rời đi, Liễm Trần khó nén tình cảm vui sướng, “Ly, rất nhanh có thể tìm được bảo bảo! Người nói bảo bảo bây giờ trông như thế nào a?”

Ngừng một chút, lại nhẹ nhàng hỏi: “Ly, người cũng thấy trẫm tàn nhẫn sao?”. Thấy Ly vẫn như cũ không lên tiếng, Liễm Trần hơi nhíu mày nói: “Ly, trẫm hỏi người mà?”

“Thần không dám!” Từ một góc trong Bàn long điện phát ra thanh âm trầm thấp.

Liễm Trần im lặng, mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, Bàn long điện thật yên tĩnh, chỉ còn nghe tiếng thở của hai người.

Chú thích:

(1) U linh: hồn ma

(2) Lệ khí: lệ; tàn nhẫn, độc ác. Lệ khí tựa như bầu không khí tàn ác.

### 3. Chương 3

Thập Nhất Vương gia Liễm Diễm được tìm về, bảo bảo của hắn đã trở về rồi, nhưng lại trong tư thế nằm bất động. Nhìn Liễm Trần vẻ mặt đầy chiếm hữu lệnh ngự y cho Liễm Diễm uống vong trần, Ly đau lòng cực kì. Hắn yêu bảo bảo của hắn, vẫn yêu...

Ẩn trên nóc Bàn long điện, trong góc tối, nhìn Liễm Trần nhẹ nhàng hôn lên bàn tay Liễm Diễm đang ngủ say, Ly cảm thấy chưa bao giờ tim đau như lúc này. Trước kia từng nhìn thấy hắn cùng nữ nhân khác, tự an ủi mình hắn không thương các nàng, trong lòng có thể chịu đựng, nhưng đây là Diễm vương gia, khiến mình ghen tị đến nỗi hận không thể giết hắn, ghen tị hắn có được trái tim của Liễm Trần, ghen tị hắn khiến Liễm Trần yêu nhiều năm như vậy.

Thấy hai người ngủ, Ly nhẹ nhàng từ nóc nhà bay xuống, đứng trước long sàng, thâm tình chăm chú nhìn Liễm Trần, cũng chỉ có lúc màn đêm yên tĩnh, hắn đã ngủ say, mình mới dám đứng gần hắn như vậy nhìn ngắm, lặng lẽ chôn giấu tình si dành cho hắn. Ly muốn đưa tay vuốt khê gương mặt như ngọc của hắn, nhưng bàn tay vẫn lơ lửng nơi không trung, không dám hạ xuống, đột nhiên có một ánh mắt đang quan sát hắn, cả kinh, Liễm Diễm lại mở mắt ra theo dõi y! Ly tràn ngập hận ý nhìn hắn, phi thân lên nóc nhà, lại ẩn vào góc tối.

Mấy ngày sau,

“Ly, người cùng U Minh cốc chủ Ứng Nhược Thiên, võ công ai cao a?” Liễm Trần thờ ơ hỏi han.

“Không biết!”

“Người có thể thừa dịp hắn chưa chuẩn bị chế ngự hắn không?”

“Có thể!”

“Xuống đây, đội cái này thử xem, đội cái này người có thể thừa dịp hắn không đề phòng!” Gương mặt lạnh lùng của Liễm Trần chợt phát ra một tia cười âm hiểm.

Ly hạ xuống tiếp nhận, nguyên lai là mặt nạ da người, chiếu theo gương mặt của Liễm Diễm mà làm ra, thật tinh xảo, đội vào cơ hồ thật giả cũng không phân biệt được.

Liễm Trần mê mẩn nhìn khuôn mặt này, định đưa tay khê vuốt, Ly khê động đây, Liễm Trần sững sốt, dừng lại, lạnh giọng nói: “Cất đi! Chờ tên kia đến hãy dùng.”

Ly nhẹ nhàng thở ra, tháo xuống, không muốn làm thế thân của Liễm Diễm, phi thường thống hận ánh mắt Liễm Trần xuyên thấu mình nhìn Liễm Diễm đầy si mê.

Hôm sau, đêm dài nhân tĩnh, Ly mang mặt nạ Liễm Diễm nằm sẵn trên long sàng. Một ngân y nhân đẩy

cửa sổ nhẹ nhàng, phi thân lên vào trong điện, nhẹ nhàng đi đến trước long sàng, si ngốc chăm chú nhìn người trên giường, “Liễm Diễm..... Tiểu Hỏa Diễm nhi.....” Một tiếng ngâm khê từ ngân y nhân phát ra, bàn tay hần vuốt nhẹ gương mặt đã làm mình bận tâm nhiều ngày.

Ly mở mạnh hai mắt, tay nhanh như chớp đem huyền băng hàn thiết châm châm ngay huyết khí hải của ngân y nhân. Ngân y nhân nhất thời mất hết chân khí, bất động trước giường.

Tháo mặt nạ da người trên mặt xuống, gặp Liễm Trần với vẻ mặt hưng phấn xuất hiện trong điện, Ly quỳ xuống khê gọi: “Hoàng Thượng!”

“Ly, ngươi làm tốt lắm!” Liễm Trần trắc trắc (1) cười nói.”Ha ha ha! Ứng Nhược Thiên, không uống công đợi ngươi!”

Ứng Nhược Thiên quay sang trầm giọng hỏi.”Hoàng Thượng, thảo dân ta đã gây nên chuyện gì?”

“Đương nhiên là vì chuyện của Liễm Diễm!”

“Liễm Diễm, hần khỏe chứ?”

“Không nhọc người vương bận!” Liễm Trần đi đến trước mặt hần, một tay tháo mặt nạ hần ra. Nhất thời Liễm Trần nhìn thấy dung nhan tuyệt thế, ngẩn người, ghen ghét tát một tát lên mặt Ứng Nhược Thiên, mắng: “Đồ đệ tiện, ngươi chính là dùng gương mặt này câu dẫn Diễm nhi!”

Nhìn chăm chăm khuôn mặt méo mó của Liễm Trần, Ứng Nhược Thiên như hiểu được chuyện gì, phun ra một ngụm máu tươi, ha hả cười nói: “Người nói đúng rồi, Diễm nhi rất thích ta!”

Bị kích thích, Liễm Trần nổi điên lên, quật vào mặt Ứng Nhược Thiên, chỉ chốc sau, tuyệt thế dung nhan đã hoàn toàn thay đổi.

“Ha ha ha! Người nằm mơ á, Diễm nhi thích người? Diễm nhi hiện tại là hận không thể tự tay giết người!” Liễm Trần cười đắc ý nói.” Chốc nữa trăm phái người thỉnh đệ ấy sang, như vậy, người liền có thể chết trong tay của tiểu đệ, ha ha ha, đệ ấy thích người, người ở đó mà mộng giấc ngàn thu đi!”

Ly cảm thấy lúc này một khắc cũng không muốn ở lại đây, lặng lẽ biến mất, y không muốn nhìn dáng vẻ đồ kị xấu xí của Liễm Trần. Mười sáu năm, đây là lần đầu y không muốn ở bên Liễm Trần, y cảm thấy lòng như bị cắt xé thành mảnh nhỏ....!

Mấy ngày sau, Liễm Diễm ngày thường đối với Liễm Trần xa cách, hôm nay đột nhiên tiến cung cầu kiến. Liễm Trần nghe nội thị thông báo, mừng rỡ không thôi, hưng phấn nói: “Ly, bảo bảo đệ ấy muốn gặp ta!” Ly ẩn trong góc, lòng đau như có ngàn kim đâm! Liễm Trần vui vô cùng, tự mình ra Bàn long điện nghênh đón.

“Diệm nhi!” Lôi kéo tay Liễm Diệm: “Dùng cơm chưa?”

“Chưa!” Liễm Diễm cong môi, làm nũng nói: “Đại ca, đệ muốn cùng huynh ăn!”

“Người đâu, mau truyền lệnh!” Liễm Trần thấy dáng vẻ yêu kiều của hân, lòng trở nên thoải mái nhẹ nhàng.

“Đại ca, huynh cũng ăn a!” Liễm Diễm cười gấp một miếng thịt vào chén Liễm Trần đang nhìn mình si ngốc, Liễm Trần vội một hơi nuốt vào, cảm thấy sơn hào hải vị từng ăn trước kia cũng không có hương vị ngọt ngào như miếng thịt này.

“Đại ca, nhấp chút rượu chứ!” Liễm Diệm giơ chén kính hân. Liễm Trần nhất thời mừng đến sững sờ, thầm nghĩ: chẳng lẽ Diệm nhi đã biết tâm tư của ta? Phải chăng Diệm nhi đã chấp nhận ta? Nhất thời vui sướng không thôi, tiếp nhận chén rượu Liễm Diệm đưa tới, từng ly từng ly một, uống đến say khướt, can đảm nhìn hân nói: “Diễm nhi, đệ cũng biết ta.....”

Liễm Diệm lập tức che miệng của hân, ghé vào lỗ tai hân nhẹ giọng nói: “Đại ca, chúng ta đến nội điện nói sau, huynh phân phó nhóm nội thị đêm nay không được tiến vào.” Nói xong còn giống như thẹn thùng mà cúi đầu.

Liễm Trần kích động không dám tin vào tai mình, nhất thời dâm niệm nổi lên, hạ thân thẳng tắp, quát nhẹ một tiếng: “Trẫm đêm nay muốn cùng hoàng đệ chơi cờ ngâm thơ, các người ai cũng không cho phép vào quấy rầy, nếu làm trẫm mất nhã hứng, hừ!”

“Dạ! Hoàng Thượng”. Đám nội thị sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, tản ra ngoài điện.

Liễm Trần lập tức ôm Liễm Diệm, lôi kéo hân hướng long sàng. Nhìn hai người tình cảm nồng nàn, Ly cảm thấy lòng đau đến chết lặng, đang định lặng lẽ rời khỏi điện, chợt thoáng nhìn tia tinh quang lóe lên trong mắt Liễm Diệm, ánh mắt này, tuyệt không giống ánh mắt của người đã uống vong trần. Sợ Liễm Trần gặp nguy hiểm, nhưng Liễm Diệm dầu gì là đệ đệ của hân, Ly cũng không thể hại, nhất thời do dự, liền ở lại góc tối quan sát.

Đột nhiên, Liễm Trần ngã vào long sàng, kinh hô: “Diệm nhi, người?”

“Đại ca, huynh sao vậy?” Liễm Diễm dùng vẻ mặt vô tội nhìn hân.

“Người, mau giải huyết đạo cho ta!” Liễm Trần có chút nổi giận.

“Ha hã, nếu đệ không làm thì sao?” Liễm Diệm nói xong lấy ra trên người một bình sứ nhỏ tinh xảo ra trước mặt hân: “Đại ca, đây chính là loại dược tốt nhất của Thanh Phong lâu, gọi là tác cục hoan, chuyên dùng thanh tẩy chồi hoa, huynh không muốn thử xem sao?”

Ly gấp đến độ cơ hồ muốn bỏ nhào xuống, nhưng vẫn nhịn được, là hấn nguyện ý mà?

“Diệm nhi!” Liễm Trần kinh sợ nhìn Liễm Diệm, mình quả thật là muốn cùng Diệm nhi hoan hảo, nhưng lại không nghĩ mình phải nằm dưới a! Dầu sao mình cũng rất yêu Diệm nhi, thôi, cho hấn thỏa mãn một lúc vậy.

Liễm Diệm thân thủ nhanh lẹ liền cởi hết y phục hấn ra, thầm nghĩ: sao vẫn chưa gọi Ly cứu hấn. Liễm Diệm cúi xuống, nhìn thấy vẻ mặt đỏ lựng xấu hổ của Liễm Trần: “Diệm nhi, ta, ta nguyện ý.....”

Nghe được hấn nói nguyện ý, Ly cơ hồ muốn chết đi, hấn không thể đáp xuống lập tức giết Liễm Diệm, thật sự không thể, vì Liễm Diệm là bảo bảo của hấn, là bảo bảo hấn yêu. Nếu giết Liễm Diệm, hấn chắc chắn thương tâm, mà người trên đời này mình không muốn làm thương tâm chính là hấn. Thôi, cuộc đời này chỉ nguyện xa xa nhìn hấn, bảo hộ hấn là được rồi, chỉ cần hấn hạnh phúc.

Ly nửa muốn rời khỏi điện, nửa lại không thể, y không muốn Liễm Trần hầu hạ dưới thân kẻ khác. Y sợ hãi sự cuồng điên của mình. Lại nghe thấy Liễm Diệm cười lạnh nói: “Huynh nguyện ý đệ cũng không nguyện ý!” Nói xong hấn liền rút ngọc thể cực to (2) trong người ra.

“Diệm nhi, ngươi?” Liễm Trần sợ hãi nhìn Liễm Diệm.

“Đệ chỉ yêu Thiên ca ca!” Liễm Diệm nói từng chữ từng câu.

Mặt Liễm Trần lập tức trở nên tái nhợt, Liễm Diệm tách chân hấn ra, thoa tinh dầu lên toàn ngọc thể, làm ra vẻ chắc chắn sẽ tiến vào mật động của hấn. Ly rút cuộc nhịn không được, từ trên phòng bay thẳng xuống, cùng lúc đó Liễm Trần cũng vội vã gọi to: “Ly!”

Ly tỉ thí với Liễm Diệm, thầm giật mình, thật không tưởng võ công Liễm Diệm cao như thế, nội lực toàn thân lại thâm sâu không lường được, chỉ một lúc, đã bị hấn chế trụ huyết đạo, nằm trên mặt đất bất động. Ly cảm thấy cực kì hổ thẹn, tự cho công lực của mình là thâm sâu, không ngờ dưới tay hấn không chịu nổi quá mười chiêu.

Liễm Diệm cười khê, đặt y nằm lên long sàng rộng rãi, cởi bỏ hết y phục của y, vỗ nhẹ vai y nói: “Ly, ngươi xem ta thật tốt chưa a, biết ngươi thích đại ca của ta đã lâu rồi, bây giờ ta tiện thể giúp ngươi đạt được ý nguyện!”

Liễm Trần vẻ mặt khiếp sợ nhìn hấn, không thể tin được lời Liễm Diệm. Ly đỏ mặt thâm tình nhìn hấn, không còn dùng ánh mắt bình tĩnh vô hồn để che dấu tình yêu của mình, y tự giải phóng mình một lúc!

Liễm Diệm cười khê, nhẹ nhàng lấy ngọc thể đang cựa vào đùi Liễm Trần ra, thoa tinh dầu lên giữa nhụy hoa, Liễm Trần vừa thẹn vừa ghen vừa tức. Ly thấy vẻ mặt hấn e lệ, đã không còn vẻ âm trầm tàn nhẫn mọi khi, một vẻ mặt thẹn thùng quyến rũ mà hấn chưa từng thấy, liền tự ngậy ngốc, hạ thân lập tức dựng thẳng lên.

Liễm Diễm thấy thế cười khanh khách nói: “Ta đã biết người thích đại ca của ta, khó trách lúc ta ở Bàn long điện, đêm nào cũng thấy người trộm nhìn ngó hần!”

Ly xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn Liễm Trần. Liễm Trần mặt đỏ như tượng bị hỏa thiêu, không thể tưởng tượng được Ly, người mình luôn tín nhiệm, lại có tình cảm với mình như vậy, nghĩ đến ngày thường mình cùng người khác hoan hảo, có phải Ly cũng nhìn chăm chăm vào mình đang lửa thế? Nghĩ vậy, trong lòng tức giận cực kỳ, thầm nghĩ: tên hỗn đản này ý dâm trong lòng đối với mình là nhiều hay ít đây!

(1) Trắc trắc: bi thảm. ý ở đây là giở giọng mènh khóc chuột.

(2) Ngọc thể: cái này là đồ giả cái ấy-ấy của nam:)).

#### 4. Chương 4

Liễm Diễm dốc hết sức hoan còn lại trong bình sứ thoa lên dương vật của Ly, ôm lấy y, trực chỉ cúc hoa Liễm Trần thẳng tiến.

“Diễm nhi người dám?” Liễm Trần gấp đến độ kêu to, Liễm Diễm không kiên nhẫn, điểm á huyết của hần, tiếp tục động tác vừa rồi.

Mật động từng chút từng chút một nuốt chửng lấy ngọc hành kia hiện đang đứng thẳng, do tác dụng của cúc hoan được, mật động đột nhiên thấy sáng khoái vô cùng. Nhất thời vừa thẹn lại phấn, Liễm Trần không dám nhìn xuống.

Ly chưa từng thấy âm áp nơi dương vật mình như lúc này, toàn thân như lửa đốt, sáng khoái tựa như được thăng tiên. “Hần là của ta, của ta! Bé con rút cục cũng thuộc về ta!” Trong khi Ly dùng đôi mắt trẻ thơ chứa đựng tình yêu nồng nhiệt nhìn người bên dưới, thì trong ánh mắt Liễm Trần lại chớm nở chút gì đó gọi là yêu, nhưng cũng ánh lên ý nghĩ muốn ăn tươi nuốt sống Ly!

Thấy mật động thuận lợi đem ngọc hành toàn bộ thôn tiến, nuốt vào, Liễm Diễm ôm lấy Liễm Trần từ trên xuống dưới sờ sờ ngấm ngấm một hồi, dừng lại, cười hi hi nói Liễm Trần: “Đại ca, đệ phải đi, không cùng các người chơi, huynh nhất định không được giận đệ đó, nếu huynh tức giận, đệ không chừng vì sợ hãi quá mà đi ăn nói lung tung, nhờ đâu đến cả chuyện hôm nay không cần thận cũng bị đệ nói ra đó nha!

Liễm Trần lúc này bị nhục dục tra tấn đến mặt đỏ bừng, trước mặt Liễm Diễm mà đi hầu hạ dưới thân thuộc hạ của mình đã là vô cùng nhục nhã, bây giờ lại nghe Liễm Diễm nói như vậy, càng thêm tức giận đến bầy hồn lên thiên, nhưng huyết đạo bị chế, muốn động mà không động được, hô to lại hô không ra hơi, cho dù có thể ra tiếng, cũng quyết không thể gọi người đến, tự biết bộ dạng này của mình, nếu để cho người khác thấy, làm gì còn uy nghiêm của thiên tử? Hần tức giận cùng cực, chỉ nhắm mắt không muốn để ý tới Liễm Diễm nữa.

“Đại ca, huynh vĩnh viễn là đại ca của đệ!” Liễm Diễm nhẹ nhàng ôm hân, có chút thương cảm nói.

“Nay từ biệt, không biết khi nào mới có thể tái kiến đại ca, đại ca huynh phải quý trọng người trước mắt đó!” Nói xong lại quay đầu nói với Ly:

“Ta đi rồi, Ly, hảo hảo chiêu cố đại ca của ta!” Đưa tay điểm Ly vài cái, liền thi triển khinh công vội vã mà đi.

Huyệt đạo được giải, thân mình đang bất động của Ly nhúc nhích, Liễm Trần cảm thấy trong cơ thể một tràn khoái cảm không hiểu từ đâu kéo tới, không khỏi nhắm mắt thở hổn hển, mật động cũng không thể tự chủ, bỗng nhiên co rút lại. Ly cảm thấy ngọc hành như bị mật động này nhanh hút vào, có phần không chế không được muốn phóng thích tất cả khoái cảm! Liễm Trần như chìm trong đôi mắt ngây thơ sâu thẳm. Ly ôm lấy eo Liễm Trần, không ngừng đùa giỡn hạ thể của hân, hạ thân của chính mình lại cương cứng lên, chĩa thẳng hướng mười hai giờ...

Mỗi khi hạ thân của Ly chạm vào nơi sâu nhất, mẫn cảm nhất của Liễm Trần, y liền cảm thấy hưng phấn cực độ muốn thét lên, khổ nỗi á huyệt bị điểm, chỉ có thể phát ra những tràng thở dốc nặng nhọc...

Ly nhìn Liễm Trần vì mình mà đảo điên, ánh mắt mê loạn cùng khuôn mặt đỏ ửng càng lộ ra vẻ đẹp kiều mị, Ly càng cảm thấy hưng phấn, kích động, ngồi dậy, đưa hai chân hân giơ cao qua khỏi đầu mình, ôm thân thể hân, mặt đối mặt, dùng hết sức mà tiến xuất bên dưới. Liễm Trần cảm nhận ngọc hành đang cọ xát mài dũa trong mật huyết mình cực thoải mái mà không từ nào diễn tả được, nhịn không được mà phát tiết, toàn thân không ngừng run rẩy.

Không đợi hân thở dốc, Ly ở bên dưới dùng sức ôm chặt eo hân, hướng về phía tiến công thoải kèn, dục vọng cuồng loạn không ngừng thâm nhập vào nơi sâu nhất. Đỉnh chồi của Liễm Trần vừa mới phát tiết, mềm nhũn ra, bây giờ lại bị kích thích, không tự giác mà dựng thẳng lên...

Đột nhiên Ly nhẹ nhàng điểm lên người hân, một tràng tiếng rên khê từ miệng hân phát ra. Ra là Ly giải huyệt đạo cho hân. Thấy mình phát ra âm thanh đầy dâm dục đáng xấu hổ, Liễm Trần hựu tu hựu khí (3), cố gắng giẫy mình thoát khỏi Ly. Ly ôm chặt cái eo nhỏ của hân, điên cuồng như gió táp mưa sa đem dương vật của mình rút ra, cắm vào nơi mật huyết mềm mại. Toàn thân Liễm Trần như nhũn ra, sáng khoái muốn chết đi được, cố nén tiếng thét chói tai đầy dục vọng, thống hận mình dưới thân nam nhân khác lại vô cùng khoái hoạt, nhất thời thẹn quá hóa giận, từng từ đứt quãng mắng Ly: “Cẩu..... Nô tài..... Ngày mai..... Nhất..... Định..... Phải lấy mạng chó của ngươi..... !

Tim Ly như hóa đá: Vậy là trong mắt hân, ta vẫn chỉ là một tên cẩu nô tài, thôi, cuộc đời này vốn tưởng rằng không có một ngày như thế, hân vẫn là hi vọng xa vời mà mình không với tới được, hôm nay bất ngờ được thỏa mãn tâm nguyện nhiều năm, chết cũng không uổng! Ly quyết định làm liều, ôm lấy hân mà rút ra cắm vào cực mạnh, Liễm Trần rốt cuộc không thể ức chế cảm giác sướng khoái, từng đợt tiếng thét chói tai vang lên, bắn ra một trận long tinh. Phía dưới, Ly đang ở trong hân cũng phun ra mãnh liệt.

“Ly!” Thừa dịp “giải lao” một chút, Liễm Trần định quay đầu quát mắng hân, không ngờ dương vật trong cơ thể lại cương lên, Ly tiếp tục ôm lấy eo hân, bắt đầu đợt công kích thứ hai, đêm còn dài, cuộc “động phòng” cấm kỵ này vẫn ngang nhiên tiếp diễn....



Phát ra hết tia dục vọng cuối cùng, ngày cũng đã tờ mờ sáng, nội thị ngoài điện sợ hãi nhấc nhở Hoàng Thượng sắp đến giờ thượng triều. Ly nhìn Liễm Trần mệt đến ngất xỉu, ngủ ngon lành, mặc xong quần áo, thấp giọng nói với nội thị canh cửa: “Hoàng Thượng bỗng nhiên cảm phong hàn, thân thể không thoải mái, hôm nay không thượng triều!” Nội thị gặp thị vệ bên cạnh Hoàng Thượng nói như thế, cũng không dám hỏi nhiều. Tự lui đi.

Ly đến bên long sàng, khẽ khàng ôm lấy tấm thân trần trụi của Liễm Trần, dùng chăn quấn kỹ, thân ảnh nhẹ nhàng bay qua Tiềm long điện, cách Bàn long điện không xa. Tiềm long điện không nhiều đồ vật, chỉ có chiếc giường nhỏ để ngủ, bàn trà dùng đãi khách cùng hai chiếc ghế nhỏ. Giữa điện là thang trì(4) được làm từ một khối ngọc thạch lớn, trong trì là nước ấm thiên nhiên bắt nguồn từ ngọn núi phía sau cung, quanh trì, làn hơi nước mỏng như lụa đào lơ lửng, sương khói lượn lờ. Nơi này thường ngày nghiêm cấm người đến, có thể đến đây chỉ là Liễm Trần và Ly, Liễm Trần đến để mặc dục (5), Ly thì chưa từng cách Liễm Trần nửa bước.

Đặt Liễm Trần nhẹ nhàng lên giường nhỏ, cởi bỏ hết y phục trên người cả hai, ôm thân thể trần trụi của hắn chậm rãi đi vào dục trì, một tay ôm nâng hắn lên, một tay ôn nhu cọ rửa hắn đến giọt mồ hôi cuối cùng (nước tương Chinsu, ngon đến giọt cuối cùng =))).

Đã bao lâu rồi không còn được tắm rửa cho hắn? Còn nhớ rõ lúc mới gặp tiểu bất điểm, cả ngày hắn cứ dính bên mình, ăn cơm, ngủ, thậm chí cả tắm rửa cũng phải cùng nhau. Mỗi lần nhìn thân thể nhỏ nhắn trắng như tuyết của hắn lay động, mình đều phải vận khí an thần mới có thể khống chế được dục vọng đang bùng bùng bên trong. Đã thế ma nhân (6) tiểu bất điểm này cứ đuổi hết bọn nha đầu hầu hạ hắn tắm rửa, nhất định phải để chính mình giúp hắn cọ rửa. Mỗi lần giúp hắn kì cọ, mình đều phải đè nén dục vọng, ráng chịu đựng đến nổi muốn phun máu mũi, sau đó liền nhảy vào bồn tắm nước lạnh mới có thể dập tắt hỏa dục mãnh liệt.

“Bé con ma mị!” Ngắm nhìn Liễm Trần mê man, Ly chợt nở nụ cười dịu dàng đầy yêu thương, cẩn thận vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mại, trong lòng tình yêu như thủy triều trào dâng, nhịn không được, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào mình luôn mơ ước, liếm nhẹ. Liễm Trần mơ màng màng nhếch môi lẩm bẩm nói: “Ly, đuổi con sâu đi đi!” Tay còn nhẹ nhàng đang đưa vài cái.

Nhìn hắn không còn thần thái tàn nhẫn, lộ ra vẻ ngây thơ trên gương mặt đang ngủ say, lòng Ly như lửa đốt, khóe môi rung rẩy lên tiếng: “Bé con, bé con của ta.....”

Liễm Trần mơ màng, nhớ lại cái ôm ấm áp của Ly lúc mình còn nhỏ, cái ôm mình từng quyến luyến, cái ôm thật ấm và an toàn, chỉ cần cảm nhận y kẻ bên là không sợ gì cả, mọi việc đều được Ly che chở. Hắn chợt co người, cho đến khi dựa vào đúng vị trí quen thuộc ấy, mới an tâm ngủ thật say.

Trời đã về chiều, mặt trời lẳng lặng hướng Tây mà đi, Liễm Trần từ từ tỉnh dậy, nhẹ nhàng xốc chăn muốn đứng lên, chợt, hậu đình nhói lên, đau rát, làm cho hắn tỉnh táo lại, đêm qua chính mình không nhịn được mà phát ra âm thanh phóng dăng, cầu Ly tiến vào, chính mình dưới thân hắn lại vui thích, thỏa mãn đến độ dục vọng lên tới đỉnh điểm, cuối cùng cực sướng khoái mà ngất đi! Những hình ảnh đó dần dần hiện ra trong đầu hắn, rõ ràng như ở ngay trước mắt. Liễm Trần nhất thời vừa thẹn vừa giận, sắc mặt tái nhợt, đường đường là thiên tử cao cao tại thượng, lại đi hầu hạ dưới thân một tên nô tài thấp hèn, còn khoan khoái đến ngất đi! Chuyện này mà bị truyền ra chẳng phải khiến tất cả người trong thiên hạ đều nhạo báng? Sao còn mặt mũi, uy nghiêm của một thiên tử?

Sắc mặt u ám nhìn tứ phía, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Ly đang quỳ gối thẳng tắp trước giường, không nhúc nhích, Liễm Trần dâng trào ác khí, giơ tay lên, tát vào mặt Ly thật mạnh, hai gò má như ngọc giờ in hằn năm dấu ngón tay đỏ ửng!

“Cầu nô tài, sao ngươi dám.....” Liễm Trần nhất thời xấu hổ mở miệng.

“Ta yêu người, Liễm Trần, ta yêu người!” Vội vàng mà chân thành bày tỏ tình yêu của mình, Ly biết rằng hẳn chắc chắn sẽ chết, nghĩ thầm, trước khi chết, nhất định phải bày tỏ lòng mình với hắn. Nếu không mình xuống âm tào địa phủ sẽ phải hối hận!

Liễm Trần hơi sững sốt, đã lâu rồi không còn nghe tên mình nữa? Chỉ nhớ rõ lúc còn bé mẫu hậu âu yếm gọi tên mình, người ngoài đều tôn xưng hắn là Nhị hoàng tử, về sau được phong vương, hắn thành Nhị vương gia, bây giờ lại càng không ai dám gọi thẳng tên hắn, cho dù là ngoại công của mình, thấy mình cũng phải tôn xưng Hoàng Thượng, giờ đây nghe Ly thâm tình gọi tên, tựa như ảo mộng, như trở lại khi còn bé.....

Đột nhiên hắn lấy lại tinh thần, quát, lại là một cái tát, “Ngươi mà xứng à! Tên cầu nô tài thấp hèn!” Liễm Trần hung tợn mắng.

Ly cảm thấy chỉ một câu này, so với những cái tát còn đau hơn ngàn vạn lần, như lưỡi dao băng bén nhọn đâm thẳng vào tim, đau đến khắc khoải, đau đến thấu xương! Ly chua xót lắm bầm: “Ta không xứng, ta biết ta không xứng!” Nói xong, đôi con ngươi ngầy thơ đen láy giờ đã ngập tràn nước mắt. Lấy ra trong người một cây chủy thủ, đặt vào tay Liễm Trần, nói: “Giết ta đi! Ta dù có chết, cũng muốn người cho phép ta chết, người còn nhớ rõ thuở bé đã từng nói gì chứ?”

“Ly, ngươi là người của ta, không được ta cho phép, không cho ngươi chết, hiểu chưa?” Bên tai vắng vắng lời mình nói thuở ấy, Liễm Trần nhìn chăm chăm chủy thủ trong tay. Giết y? Hôm qua y lớn mật như thế, giết mười cái mạng của y cũng không đủ. Giương mắt nhìn giọt nước lấp lánh nơi đôi mắt ngầy thơ, con ngươi đen bóng như được tạo ra từ hắc diệu thạch, trong mắt không vương một chút dơ bẩn nào của trần gian, trong veo như ánh mắt trẻ sơ sinh. Nếu giết y, đôi con ngươi đen ngầy thơ này mình sẽ không còn được nhìn thấy nữa! Nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại đôi mắt này, trong lòng bỗng nhiên trào dâng nỗi sợ hãi không tên: không, không thể giết y, y dám làm chuyện này với trẫm, thật là nhục nhã cho trẫm, giết y, chẳng phải là dễ cho y quá sao? Trẫm phải từ từ làm nhục y, khiến y phải chịu đựng toàn bộ nỗi nhục nhã trẫm đã trải qua! Trẫm không phải không muốn giết y, chỉ là giết y thì dễ cho y quá, đúng vậy, chỉ là như vậy thôi! Liễm Trần tự thuyết phục mình.

“Muốn chết? Ngươi làm nhục trẫm mà còn đòi chết sao? Sao dễ dàng vậy được!” Thanh âm trong trẻo của Liễm Trần cất lên, hắn cười lạnh lùng.

“Mặc Hoàng Thượng xử trí!” Ly nhắm mắt nhẹ nhàng nói.

(1) ngọc hành: cái của ấy ấy mà đồ giả

(2) thất khiếu thẳng thiên: thất khiếu gồm 2 tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi + miệng, thẳng thiên = về chầu trời.

(3) hựu tu hựu khí: xấu hổ + ngưỡng ngừng = nổi cáu lên

(4) dục trì: bể tắm nước nóng.

(5) mộc dục: tắm gội.

## 5. Chương 5

“Người đâu!” Một tên nội thị sợ hãi bước nhanh vào, quì xuống. Liễm Trần lạnh giọng nói: “Gọi đội ảnh vệ đến đây!”

Ly sững sốt, lặng im không lên tiếng. “Thị vệ thuộc đội ảnh vệ đa số đều cùng mình lớn lên, trở thành vệ sĩ trong Tả tướng phủ, sau khi Liễm Trần lên ngôi, tất cả đều vào cung, làm cận vệ phụ trách bảo vệ an toàn cho người. Liễm Trần gọi bọn họ tới làm gì?” Ly suy nghĩ.

“Cởi quần áo ra!” Liễm Trần âm trầm ra lệnh.

“.....” Sắc mặt Ly trắng nhợt, toàn thân khẽ động, hai tay run rẩy nắm vạt áo, nửa ngày không nhúc nhích.

“Sao thế? Hay muốn trẫm giúp người cởi?” Thanh âm Liễm Trần lộ vẻ tàn nhẫn.

Môi Ly run rẩy, muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu, tay run run bắt đầu làm, cởi hết y phục trên người, cho đến khi toàn thân trần trụi như trẻ sơ sinh, lộ ra làn da bánh mật, thẳng tắp quỳ xuống mép giường.

Liễm Trần nằm trên giường, chỉ vào cái vật bên trong đáy quần của mình, ra lệnh: “Liễm đi!” Ly trầm mặc, nhẹ nhàng gỡ tiết khô của hắn, khẽ nhấc phần thân hắn lên, e lệ mở miệng, dùng lưỡi liếm khẽ, mút vào. Liễm Trần cảm thấy nơi ngọc hành một tràng khoái cảm ấm áp dâng trào. Cái lưỡi trắng mịn mềm mại không ngừng liếm láp, khiến hắn sáng khoái nhắm tịt mắt, ngọc hành mềm mại cũng từ từ to ra, một hơi ngoạm không hết được.

Đột nhiên nội thị báo lại, đội ảnh vệ đều đang đợi bên ngoài, Liễm Trần âm hiểm cười, lên tiếng: “Cho bọn chúng vào!” Ly cứng người, toàn thân bắt đầu run rẩy, cái lưỡi trong miệng cũng dừng lại. Thấy Ly đột nhiên bất động, Liễm Trần nắm chặt tóc y, kéo đầu y sát vào phần thân mình, mắng to: “Cẩu nô tài, mau liếm!”

Ly cảm thấy cổ họng mình như sắp nứt ra, muốn nôn mửa, không thể chịu nổi, nước mắt rơi lã chã. Liễm Trần nổi điên, ghì chặt đầu Ly vào hạ thể, hưởng thụ cảm giác ướt át đang bao trùm lấy mình....

Đám thị vệ đang đứng trong điện biểu hiện những vẻ mặt khác nhau, có khiếp sợ, có khinh thường, có

thông cảm, có cả cười trên nỗi đau của người khác. Tất cả mặt đều đỏ lựng nhìn cảnh tượng phiến tình (1) đang diễn ra trước mắt.

Như cảm thấy chưa đủ, Liễm Trần nhấc đầu Ly lên, đẩy y ra, xoay người bước xuống đất, đứng bên giường, gần giọng ra lệnh: “Cúi người xuống!”

Ly run rẩy quỳ rạp xuống đất, cặp mông căng tròn nhếch lên, Liễm Trần liền đỡ lấy, cặp mông mịn màng nõn nà khiến hắn thâm tán thưởng, tên nô tài này từ lúc sinh ra đã có làn da tuyết mỹ vậy sao? Ngọc phi thường ngày luôn kiêu ngạo vì làn da trắng nõn của mình, nhưng so ra không bằng một nửa của Ly. Nó tuy rằng cực mềm mỏng, nhưng lại có độ co dãn, nhất thời yêu thích không buông tay, liên tục xoa nắn ngứa nhéo, xuất hiện trên da những vết xanh tím.

Ly cố chịu đau, tuyệt không lên tiếng. Thấy y vẫn lặng câm, Liễm Trần cười lạnh hai tiếng, banh hai chân y ra, lấy hạ thể đang dâng trào của mình thẳng hướng mật huyết kia, Ly đau đến khôn cùng, không chịu nổi, khép chặt mật huyết, Liễm Trần cau mày, tiếp tục đâm thẳng ngọc hành mình vào, nhưng cửa mật huyết không thể khai thông, hắn trầm giọng kêu lên: “Người đâu, dâng ngọc lộ cao!” Một gã nội thị đưa một hộp đựng cao cho Liễm Trần. Nhận lấy đựng cao, Liễm Trần dùng ngón tay thoa đựng lên cửa huyết Ly, rồi lại thoa lên phân thân của mình. Tiếp tục nổi trống xuất trận!

Liễm Trần giữ chặt eo Ly, thẳng hướng ngọc hành cắm phân thân vào, ra sức đẩy! Ly đau đến nhú máu, dù có đựng cao ảm ướt, thuận lợi để tiếp nhận, nhưng mật huyết chưa từng bị khai phá vẫn khiến Ly bị thương, bấy giờ vách ngăn bên trong đã bị xé toạt ra.

Cảm giác sáng khoái trước đây Liễm Trần chưa từng cảm nhận, khiến hắn như muốn phát tiết. Nhất thời hưng phấn, ra sức ngứa nhéo làn da mềm mại, hạ thân không ngừng tiến xuất.

Ly cảm thấy hậu đình như bị dao cắt toạt ra, đau đến nỗi không thể thở, cả người cứng ngắc căng thẳng, hai tay cầm chặt xuống đất, sợ rằng chỉ cần mình buông lỏng có thể khiến mình đổ nhào.

Liễm Trần cứ điên cuồng tiến xuất, từng giọt máu tươi lăn trên làn da bánh mật hai bên chân Ly, tạo thành những đường chỉ máu quý dị, chậm rãi chảy xuống, tụ trên mặt đất..... Bọn thị vệ có kẻ cúi đầu không đành lòng nhìn cảnh trước mắt, có kẻ không giấu được vẻ hưng phấn len lén nhìn ngấm, lại có kẻ đầy lộ liễu dùng ánh mắt thèm muốn nhìn chòng chọc....

Liễm Trần tiếp tục đẩy kích thích, nắm lấy tóc Ly, dùng sức giật ngược đầu y ngửa ra sau, đưa mặt y ra trước bọn thị vệ, cười nói: “Ly, cho bọn chúng thấy dáng vẻ thấp hèn của ngươi đi!”

Toàn thân Ly như muốn ngã nhào ra sau. Bị Liễm Trần nắm đầu chường mặt ra, đối diện với không ít huynh đệ thân thiết, có kẻ vẻ mặt khổ sở nhìn mình, lại có kẻ khinh khinh cười cợt mình, còn có ánh mắt dâm loạn của bọn thị vệ mới vào, nhất thời xấu hổ và giận dữ, chỉ thấy lúc này sống mà không bằng chết, hai mắt nhắm chặt, từng giọt nước mắt bị thương trào ra....

“Mở mắt ra!” Liễm Trần dùng sức thụt vào vài cái, lạnh giọng ra lệnh.

Ly cảm thấy nhục nhã, mở mắt ra, đôi con ngươi đen ngập lệ ẩn chứa sự xấu hổ, dưới ánh nến le lói, nước da bánh mật hiện ra như tơ lụa mượt mà, những vết ngắt nhéo xanh tím bỗng lại trở nên quỷ dị, đầy mê hoặc, khiến kẻ khác muốn tự mình làm nhục y. Nhất thời có vài tên thị vệ trẻ tuổi vẻ mặt xấu hổ khép chặt hai chân, nhin không được nuốt nước bọt.

“Đồ dê tiện!” Nhìn thấy dáng vẻ thèm muốn của bọn thị vệ kia, Liễm Trần lập tức giận dữ, một tay nắm chặt tóc Ly, đau đến tưởng chừng như toàn da đầu bị hấn giật ngược xuống dưới, tay kia lại véo mạnh vào hông Ly, hạ thân điên cuồng hướng thẳng phía trước. Hai bên chân Ly thì thoảng vài dòng máu tươi chảy xuống, trên mặt đất đọng lại một vũng máu lớn.....

Giữa lúc điên cuồng giận dữ, hưng phấn cùng cực, Liễm Trần nặng nề thở dốc vài tiếng, liền phát tiết, rút ngọc hành ra, nâng hông Ly lên, xoay mặt hấn đối diện mình, “Liễm khô đi!” Nói xong liền nhét ngọc hành mềm nhũn ướt át vào miệng Ly, một mùi nồng nặc tỏa ra. Trên ngọc hành, long tinh cùng máu hòa vào nhau, chảy vào miệng Ly. Bị mọi người nhìn chăm chăm bằng ánh mắt sỉ nhục, lại ngửi thấy mùi ô uế phủ trên ngọc hành, khiến Ly không chịu đựng nổi, nhả ngọc hành ra, nôn mửa một trận mãnh liệt.

Chát! Một cái cái tát đánh thẳng vào mặt Ly, Liễm Trần nắm tóc y, âm trầm nói: “Sao vậy? Ghét bỏ trẫm? Hay là muốn bọn chúng hầu hạ ngươi?” Nói xong, quay đầu nói với bọn thị vệ: “Các người ai muốn cùng tên này chơi đùa một chút?”

Nhất thời bọn thị vệ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai dám lên tiếng. Mặc dù có người trong lòng muốn, cũng không dám tỏ ra, nhưng mắt vẫn không ngừng nhìn chăm chăm thân thể trần trụi dưới đất.

Tim Ly như vỡ ra ngàn mảnh, vẫn tưởng hấn đối với mình ít nhiều cũng có tình ý, dù sao hấn từ bé đã ở bên mình, cùng hấn vượt qua mười sáu năm cả ngày lẫn đêm, Ly không thể tưởng tượng được vì chuyện hôm qua mà hấn làm nhục mình, hấn xâm phạm mình, hấn làm có chủ đích. Ai bảo hấn là thiên tử cao cao tại thượng, mình lại xâm phạm hấn trước. Nhưng dù thế nào thì hấn cũng không nên bảo bọn thị vệ xâm phạm mình, nó như một mũi tên đâm thẳng vào tim, ra là đối với hấn mình chỉ là một tên cầu nô tài thấp hèn. Ly thấy tim mình như rơi vào hầm băng cao vạn trượng, vỡ ra ngàn vạn mảnh, đau đến tê liệt, đau đến xót xa, tuyệt vọng....

Ngước nhìn Liễm Trần bằng đôi mắt vô hồn, lòng thầm quyết định, nếu hấn thật sự để bọn thị vệ xâm phạm mình, mình sẽ liền tự đoạn kinh mạch. Tuy rằng chết như thế là không tuân thủ lời thề với hấn, nhưng vì giờ phút này, Liễm Trần đã không còn là bé con khả ái của mình nữa, không còn là bé con mình nguyện cả đời phải yêu thương, bảo vệ. Hấn giờ đây đã là bậc đế vương cao cao tại thượng, là chủ tử vô tình, sẵn sàng chà đạp mình không thương tiếc.

Liễm Trần cười nhẹ: “Sao? Không ai muốn tên dê tiện này à?”. Một lúc sau, vài tên thị vệ do dự nhìn về phía Ly đang lửa thế, mắt lộ ra ham muốn trắng trợn, từ từ bước đến phía trước.

Liễm Trần thấy thế, trong ngực như có một luồng ác khí nghèn nghẹn, giận dữ quay đầu nhìn Ly, chột nhìn thấy đôi con ngươi đen đầy bi thương và tuyệt vọng khiến hấn bất động. Đôi mắt ngây thơ thường ngày lúc này đây lại tỏa ra sự kiên định liều chết. Nhất thời hoảng loạn đứng lên, quát: “Lui xuống hết, mang tên tiện nhân này đến Nguyệt Hoa điện! Y có xảy ra bất trắc gì, các người cũng không toàn mạng!”

Ly có chút vui mừng, nhắm mắt lại, thầm nghĩ: Hắn vẫn còn quan tâm ta, để ý đến ta! Toàn thân mềm nhũn, buông mình ngã xuống đất, ngất đi!

Liễm Trần kinh sợ, mắng: ” Còn không mau đưa y đi? Mau gọi ngự y, y mà chết, các người cũng sẽ được chôn cùng!” Bọn thị vệ sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, đội trưởng Kiệt cùng phó đội trưởng Vũ chạy nhanh đến khiêng Ly, nhặt y phục trên mặt đất, khoác vội cho y, tất cả thị vệ cùng cáo lui rồi đi.

Nguyệt Hoa điện cũng như Bàn Long điện, Tiềm Long điện là điện riêng của hoàng thượng, là nơi Liễm Trần đến lúc phiên muộn. Trong điện chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn cùng án thư, bố trí đơn giản, không có vẻ gì thuộc về hoàng cung đầy xa hoa lãng phí.

Kiệt ôm Ly nhẹ nhàng đặt lên giường, ngự y vội vàng tới chẩn trị, mặc dù không biết rõ cận vệ thân cận của hoàng thượng sao lại ra nông nỗi này, nhưng lại không dám hỏi, kê đơn được, thở dài liền rời đi.

Chốc lát sau, Ly từ từ tỉnh lại, bên giường, Kiệt khẽ thở dài nói: “Ly, người đã làm gì khiến Hoàng Thượng đối xử người như vậy?” Kiệt và Ly cùng lớn lên ở Tả tướng phủ, hơn Ly ba tuổi, từ khi Ly trở thành ảnh vệ của hoàng thượng, hai người ít gặp nhau, nhưng tình cảm vẫn rất tốt. Vẫn nghĩ Ly thân cận Hoàng Thượng nhất, được ngài tín nhiệm nhất, không ngờ hôm nay Hoàng Thượng lại làm nhục y như vậy, không biết là vì chuyện gì?

“.....” Ly trầm mặc không nói, sau một lúc lâu, giọng khàn đặc khẽ lên tiếng: “Đừng trách Hoàng Thượng, là lỗi của ta.”

Thấy Ly bao che cho Hoàng Thượng như vậy, Kiệt có chút tức giận, nhưng thật khó nói ra. Thở dài nói: “Ly, nghỉ ngơi cho tốt!” Nói xong liền rời đi, đi đến ngoài điện, đột nhiên nghe được có mấy người đang cười nói:

“Làn da thật tốt, lão tử thật muốn chạm vào y a!”

“Đúng vậy, khó trách Hoàng Thượng muốn y làm ảnh vệ, ra là y có tài hàng đêm xuân tiêu cùng Hoàng Thượng, thật là ti tiện!”

“Thật muốn vui đùa một chút a, vừa rồi Hoàng Thượng muốn chúng ta thượng y, các người sao lại bất động a, hại lão tử cũng không dám động, thật lãng phí cơ hội tốt!”

Vài tên “chặc chặc”, thở dài. Kiệt tức giận đến run người, tiến lên phía trước, nắm lấy một tên, mắng: “Con mẹ người! Lần sau đừng để lão tử nghe các người nói bậy bạ, bằng không lão tử liền làm thịt các người!”

Bọn chúng ra vẻ cười cười, giở giọng nịnh bợ, Kiệt tức giận, rời đi. Tên thị vệ vừa bị hắn nắm áo, “phụt”, phun nước bọt xuống đất, mắng: “Đồ đạo đức giả (2), xem tí nữa bóp chết lão tử, ai mà không biết người cũng tương tự cái thứ đê tiện kia! Còn không cho chúng ta nói, ta khinh!” Mọi người cười vang, rời đi.

Nhìn trên mặt đất một vũng máu lớn loang lổ, Liễm Trần nhất thời kinh sợ, là mình khiến Ly bị thương nặng vậy sao? Ly võ công cao cường như thế lại ngất đi! Lòng hắn hỗn loạn: Trầm không phải lo lắng cho hắn, chỉ là nếu hắn chết, trầm không thể trả thù hắn được nữa, hắn đã làm nhục trầm, sao có thể chết dễ dàng như vậy được? Liễm Trần cứ đi qua đi lại trong điện, một lúc sau, trầm giọng ra lệnh cho tên nội thị gọi ngự y đã chặn trị cho Ly đến. Ngự y đến.

“Y thế nào?” Liễm Trần lạnh giọng hỏi.

Ngự y biết hắn hỏi thương thế của Ly, vội vàng hồi bẩm: “Hoàng Thượng, Ly thị vết mất máu quá nhiều, bị thương rất nặng!”

“Nghiêm trọng sao?” Liễm Trần nhũn mày, trong lòng trầm xuống.

“Việc này.....!” : ngự y trầm nghĩ: đương nhiên nghiêm trọng, một người toàn thân có bao nhiêu máu chứ? Ly thị vết chảy nhiều máu như vậy, vết thương nơi hậu đình nghiêm trọng như vậy, mình phải khó khăn lắm mới cầm máu được. Người kia mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, sao lại không nghiêm trọng được!

“Sao?” Liễm Trần có chút không kiên nhẫn.

“Hoàng Thượng, Ly thị vết mất máu quá nhiều, thần đã xử lý kỹ miệng vết thương, chỉ là.....” Ngắc đầu thấy hoàng đế nhũn mày, vội vàng nói tiếp: “Chỉ là y hiện tại rất yếu, phải dùng được liệu thật trân quý bởi bổ, bằng không bệnh sẽ không hết được!”

“Vậy dùng đi! Trong cung có được liệu gì trân quý cứ lấy đi!” Liễm Trần nói băng quơ.

“Thần thay Ly thị tạ ơn đại ân của Hoàng Thượng!” Ngự y trầm nghĩ: ly thị vết này thật sự là tâm phúc của hoàng thượng a, được liệu trong cung thị vệ bình thường sao xứng để dùng! Nhưng Hoàng Thượng sủng ái y như vậy, sao Ly thị vết lại bị thương nặng như vậy a? Ngự y thật chẳng biết tại sao, lại không dám hỏi nhiều, liền cáo lui rồi đi.

Liễm Trần đứng trong Bàn Long Điện nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Ly, người xem hôm nay ánh trăng thật đẹp a!” Cả kinh, phát giác chính mình đang độc thoại, giờ đây trong điện thiếu đi bóng người luôn nghe mình lầm bầm. Tối nay, Bàn Long điện không có Ly, y không ẩn trong góc, chỉ có một mình mình, cô đơn...

(1) Phiến tình: làm tình

(2) Gốc nó là “trực nương tặc”, trực là chính trực, tặc là kẻ gian, kẻ trộm..., chữ nương là mẹ (mà trong câu chữ thì chữ này không có nghĩa:”>). Tóm lại là ý chữ kẻ gian mà giả vờ chính trực, nó tương tự với cụm từ “đạo đức giả” ^^.

## 6. Chương 6

“Hiên Viên Liễm Trần, tên ác tặc nhà ngươi, ta muốn uống máu ngươi, ăn thịt ngươi!” Khuôn mặt Đại hoàng tử bê bết máu, giờ tới trước mặt Liễm Trần cánh tay bị bẻ gãy đang chảy đầy máu, cánh tay kia xanh xao tuyệt không có một tia huyết sắc (1), nó cứ vụn vụn, méo mó, chợt một khúc xương gãy nhăm nhở lộ ra, từng giọt máu tươi lại chảy xuống.

Liễm Trần sợ hãi nhìn đại hoàng tử, hắn không phải đã chết rồi sao? Hoảng sợ kêu lên: Người đâu! Hắn kinh ngạc phát hiện mình nói không ra hơi, Đại hoàng tử cười khanh khách đầy quỷ dị tiến sát hắn, cánh tay bị gãy lạnh như băng chạm vào cổ Liễm Trần, hắn sợ tới mức hồn phi phách tán, dốc hết sức kêu lên: “Ly, cứu ta.....”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng!” Một tiếng gọi khê đầy lo lắng vang lên, Liễm Trần thoát khỏi cơn ác mộng kinh khủng, bừng tỉnh, lau chút mồ hôi vọt trên trán, định thần lại, nhìn tên nội thị đang hoảng sợ đứng bên giường.

“Trẫm gặp ác mộng?!” Liễm Trần hỏi khê.

“Hoàng Thượng, ngài còn nói mớ, dọa chết nô tài!”

“.....” Liễm Trần trầm mặc một lúc lâu, đã bao lâu rồi mình không gặp ác mộng nữa? Từ lúc mười tuổi gặp Ly trở đi, mình không còn gặp ác mộng. Nhưng tối nay lại mơ thấy ác mộng, là vì không có Ly bên cạnh sao? Hắn trầm ngâm không nói, một lúc lâu chợt buột miệng thán: “Ly.....”

“Hoàng Thượng, khi này ngài không ngừng kêu tên Ly thị vệ!” Nội thị thuật lại.

“.....” Liễm Trần thấy khó chịu, lòng đầy phiền muộn.

“Hoàng Thượng, sắp đến giờ tảo triều rồi, nô tài hầu hạ ngài thay quần áo!”

“Ân! Mau chuẩn bị nước cho trẫm lau mình. ” Liễm Trần khê rùng mình, quần áo ẩm ướt, cơn ác mộng kinh hoàng khi này khiến hắn sợ tới mức cả người đầm mồ hôi, đã sắp đến giờ tảo triều, không kịp tắm rửa, đành lau sơ một chút.

“Rõ!” Nội thị lên tiếng trả lời, lui ra.

Tảo triều đã xong, Liễm Âm theo sát phía sau Liễm Trần, lòng ngập tràn nghi vấn: Đại ca sao lại đột nhiên tuyên bố Diễm nhi không quen cuộc sống hoàng gia, muốn chu du tứ hải? Diễm nhi này cũng kì quái, đêm qua thần bí chạy đến phủ mình, nói là đã đắc tội đại ca, phải trốn đi, không cho phép mình báo với đại ca. Giữa hai người này không biết đã xảy ra cái quỷ gì?

Đột nhiên Liễm Âm âu lo, Liễm Diễm nếu chọc giận Hoàng đế đại ca thật, tai họa sẽ ập đến cả nhà bọn



họ. Nghĩ đến nhóm bảo bảo, Liễm Âm lo lắng cực kì. Hoàng đế đại ca đã không còn là người đại ca ân cần của mình khi xưa, huynh ấy giờ là đế vương vô tình, có thể mặt không đổi sắc chém giết tất cả huynh đệ tử muội, những người này đều có chung dòng máu của phụ thân. Nếu Diễm nhi thật sự đắc tội đại ca, liệu đại ca có thể nể tình mẫu hậu đã sinh đệ ấy mà khai ân, tha cho Diễm nhi một lần?

Tại ngự thư phòng, Liễm Trần ngồi bên bàn phê duyệt tấu chương. Liễm Âm khoanh tay đứng lặng một bên, trong lòng thấp thỏm bất an, nhưng lại không biết mở miệng thế nào, nhất thời đi cũng không được, đứng cũng không xong. Liễm Trần quay sang nhìn hắn, hỏi: “Nhị đệ, có chuyện gì sao?”

“Đại ca, hôm nay huynh nói Diễm nhi chu du tứ hải, là thật sự muốn thả cả nhà bọn họ đi?” Liễm Âm ngập ngừng hỏi.

Liễm Trần nhíu mày, có chút buồn phiền nói: “Theo ý của nhị đệ thì trăm nên phái người đuổi tận giết tuyệt cả nhà bọn họ?”

“Hoàng Thượng!” Liễm Âm kinh hãi kêu to, liền quì trên mặt đất. Thầm nghĩ nếu vì lời nói của mình, khiến Hoàng Thượng đại ca thực sự sẽ chém tận giết tuyệt cả nhà Liễm Diễm, mình sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất tội nhân! Bất chợt cả người run rẩy, miệng liên tục khẩn cầu: “Hoàng Thượng, thần không phải có ý này, xin Hoàng Thượng tha Diễm nhi!” Không ngừng dập đầu xuống đất.

“Đứng lên đi! Trẫm chưa nói muốn giết Diễm nhi, Trẫm không phải nói hắn chu du tứ hải sao?” Lòng Liễm Trần đau xót, trong lòng Nhị đệ, mình hiển nhiên là người vô tình tàn nhẫn như thế. Diễm nhi là bảo bối mình yêu quý nhất, là người được mẫu hậu yêu thương nhất, còn nhớ rõ mẫu hậu từng cẩn thận căn dặn cả đời phải trân trọng yêu thương tiểu đệ đệ nhỏ bé.

“Thật sao?” Liễm Âm kinh hãi (2) ngẩng đầu, thầm nghĩ, tình cảm đại ca đối với Diễm nhi rất mãnh liệt, sao lại dễ dàng tha cho Diễm nhi?

Từ tận đáy lòng Liễm Trần ngập tràn bi thương, Nhị đệ không tin tưởng mình, mình đã không còn là người đại ca đệ ấy luôn tin tưởng, mình bây giờ là Hoàng thượng mà đệ ấy phải hiếu trung, là chủ tử của đệ ấy. Nếu là Ly, nhất định sẽ tin mình. Liễm Trần tự thầm thì trong lòng. Đúng vậy, Ly tin mình, mỗi câu mình nói ra, Ly đều tin răm rắp không hỏi lý do.

“Quân vô hí ngôn, Nhị đệ, đệ chưa nghe nói qua sao? Chẳng lẽ trong lòng đệ trẫm là loại tiểu nhân lật lọng?” Liễm Trần lạnh lùng nói.

Liễm Âm sợ tới mức lại quỳ xuống, không ngừng dập đầu nói: “Thần không dám, thần biết tội!”

Liễm Trần chợt thấy bức mình, không kiên nhẫn phát tay nói: “Lui xuống, trẫm có chút mệt mỏi!”

Liễm Âm lo sợ bất an tuân mệnh thối lui.

Liễm Trần ngược nhìn nóc nhà, miệng thì thầm: Ly, Nhị đệ không xem trẫm là đại ca, trẫm là chủ tử của hần, là đế vương vô tình.

Ngự thư phòng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng thở của mình, sau một lúc lâu, định thần lại, thở dài, hôm nay lúc tảo triều đã tuyên bố Liễm Diễm chu du tứ hải, kì thật mình cũng đã nghĩ thông suốt, mình đã từng trước mặt mẫu hậu tuyên thệ, bảo hộ hai tiểu đệ thật tốt, không để hai tiểu đệ phải chịu oan ức, muốn cho hai tiểu đệ phải thật vui vẻ hạnh phúc. Nếu thật tâm Diễm nhi không muốn ở lại, mình lại cưỡng ép đệ ấy, đệ ấy cũng sẽ không thấy hạnh phúc, mẫu hậu trên trời tất nhiên sẽ trách mình. Không bằng giải thoát cho đệ ấy, cho đệ ấy sống cuộc sống mình mong muốn, mẫu hậu trên trời có linh thiêng cũng có thể nghỉ ngơi!

Vốn tưởng rằng đêm qua mình sẽ trở nên đau đớn bức dọc vì Diễm nhi rời đi, nhưng ngoại trừ tức giận, mình căn bản không cảm thấy nhớ nhung ưu phiền gì. Ngược lại đêm qua trước khi ngủ, một đôi mắt ngây thơ đen láy thấp thoáng hiện ra trước mắt, làm tim mình loạn nhịp. Liễm Trần nhăn trán trầm nghĩ: trẫm làm sao vậy?

Đêm đến, tiếng thở dốc dồn dập vang lên, “Ly, cứu ta!” Liễm Trần sợ hãi kêu to, bưng tỉnh từ cơn ác mộng. Ngọc phi nằm bên cạnh sợ hãi nhìn hần. Liễm Trần trầm giọng hỏi: “Trẫm lại gặp ác mộng?”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, ngài lại còn nói mới!” Ngọc phi sợ hãi nói. Hoàng Thượng này làm sao vậy, ban đêm liên tiếp bị ác mộng tập kích quấy nhiễu. Lúc nghe các phi tần khác nói mình còn không tin, hai ngày nay Hoàng Thượng đến cung của mình, mới phát hiện các nàng nói thật. Hoàng Thượng tinh thần uể oải, đến cả thượng mình cũng không dũng mãnh như trước, hôm nay chẳng màng sủng hạnh mình, nằm xuống ngủ ngay, mình cứ khiêu khích cả nửa ngày cũng chẳng được gì.

Mình rốt cuộc là sao vậy? Tự mình giam Ly tại Nguyệt Hoa điện, rồi mỗi đêm lại bị ác mộng quấy nhiễu, trong mộng ngoài Đại hoàng tử còn có các huynh đệ tỉ muội khác bị mình chém giết, vẻ mặt tươi cười thật dữ tợn, kinh khủng tiến sát mình, kêu thảm thê lương, ép mình nạp mạng. Liễm Trần lau nhẹ mồ hôi trên trán, lòng cực kì bức dọc, phiền muộn.

“Hoàng Thượng!” Ngọc Phi gọi hần, nhẹ nhàng vuốt ve đùi Liễm Trần, đôi mắt đẹp đang mong đợi hần, đùi ngọc trắng như tuyết thỉnh thoảng cọ nhẹ lên cằm bị (3), dưới ánh nến nổi bật lên làn da trắng nõn mê người.

Nhìn đùi ngọc trắng nõn mịn màng kia, Liễm Trần đột nhiên nhớ tới tấm thân nhẵn nhụi cùng làn da màu mật ong, khe động lòng, thân hạ hơi đứng thẳng. Bàn tay to xoa lên đùi ngọc gợi tình. Ngọc phi vui vẻ, ưỡn người, ôn nhu cọ hai bầu vú sát vào ngực Liễm Trần, Liễm Trần mỉm cười, bàn tay to bao trọn bầu ngực tròn, đè ép, xoa nắn, chơi đùa một lúc, đột nhiên cảm thấy thật nhạt nhẽo vô vị, hoàn toàn không hứng thú, thân hạ cũng uể oải. Ngọc phi khó hiểu nhìn hần, vẻ mặt uất ức không dám lên tiếng.

Liễm Trần không kiềm được cảm giác buồn bức, đứng dậy gọi người hầu hạ thay quần áo, ngọc Phi tội nghiệp khóc than: “Hoàng Thượng, nô tì biết tội, thỉnh Hoàng Thượng ở lại trong cung nô tì nghỉ ngơi đi!”

Liễm Trần trầm mặc không để ý tới nàng, mặc xong quần áo, dẫn bọn nội thị rời đi. Phía sau Ngọc phi u oán than khóc.....

Liêm Trần vừa đi vừa thầm nghĩ: trẫm làm sao vậy? Ngọc phi với làn da tuyệt hảo mà trước kia mình vẫn thích, sao bây giờ sờ vào cảm thấy nhờn nhờn nhưng không trơn mịn, mềm như tơ mà không săn chắc, không có chút cảm giác tuyệt vời như sờ vào da thịt Ly. Lòng nghĩ đến làn da mềm nhẵn săn chắc nhờn nhờn, chợt động tình, bước chân dồn dập về phía trước.

Nội thị thấy hần tới cửa Bàn Long điện lại tiếp tục đi qua, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ yên lặng đi phía sau. Liêm Trần bước nhanh đến Nguyệt Hoa điện, gặp hai thị vệ canh cửa bên ngoài quỳ xuống thỉnh an hần, hô to “vạn tuê!”

Liêm Trần khẽ phát tay, ý bảo bọn chúng miễn lễ, nhẹ nhàng bước thông thả vào trong điện. Một tên nội thị trẻ tuổi đang ngủ gật trước giường Ly, nghe tiếng động, ngẩng đầu thấy Hoàng Thượng, sợ tới mức quỳ xuống, định hô vạn tuê thỉnh an hần, Liêm Trần trừng mắt, ý bảo hần không cần lên tiếng. Nội thị sợ tới mức cả người phát run quỳ trên mặt đất, không dám cử động.

Gọi tên nội thị vào một góc, nhẹ giọng hỏi: “Y thế nào?”

Nội thị cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ly thị vệ mấy ngày trước sốt cao không dứt, ngự y nói nguy hiểm cực kì!” Liêm Trần cứng người, thầm nghĩ, tên lang băm này, không phải nói không đáng ngại sao??

“Cũng may hai ngày nay đã hạ sốt, ngự y nói không còn đáng ngại nữa!” Nội thị nói tiếp.

Liêm Trần trong lòng thở phào, lại thầm nghĩ, nô tài đáng chết, đang âm mưu gì đây? Muốn làm ta sốt ruột chết sao? Liêm Trần bực bội, mắng: “Cút đi đi, người cứ nói quanh co dài dòng làm chi hử!”

Nội thị sợ tới mức vấp té, vội rời đi.

Nhẹ nhàng thông thả tiến đến giường Ly, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt nằm trên giường, Liêm Trần không hề tức giận mà sợ hãi, có chút thấp thỏm lo âu, tay nhẹ nhàng xoa lên gương mặt trắng bệch, tiêu tụy, cảm thấy có chút hơi ấm, liền an tâm. Sao lại gầy đi nhiều quá? Không phải đã dặn tên lang băm kia chữa trị cho tốt sao? Thuốc bổ trong cung cứ tùy nghi sử dụng, sao vẫn gầy đi nhiều thế này? Khuôn mặt vốn săn chắc giờ gầy hăm đi hai bên gò má, đôi môi đỏ mọng bây giờ cũng không một tia huyết sắc, làn da trở nên xám đi, cả người đều tiêu tụy khiến người khác đau lòng! Ngón tay lạnh lẽo trượt tới đôi môi anh đào, liên tục vuốt ve, bỗng nhìn thấy sắc hồng nhàn nhạt hiện trên mặt Ly, lộ ra nụ cười yếu ớt.

Đột nhiên Ly mở mắt, thâm tình nhìn Liêm Trần chăm chú. Liêm Trần có chút xấu hổ, rút tay về, mặt âm trầm nói: “Trẫm tới thăm người một chút, xem người chết chưa thôi!”

Ly nhìn hần, một lúc sau khóe môi hé ra nụ cười nhẹ, bé con này, vừa rồi khi mình tỉnh lại, dù chỉ trong nháy mắt nhưng rõ ràng mắt hần có ẩn chứa tình ý, hần đối với ta vẫn có tình ý, vẫn có! Ly cảm thấy lúc này hạnh phúc đến nỗi muốn được tan ra.

Nhìn đôi con ngươi đen trong suốt của Ly lóe ra tia sáng hạnh phúc, Liêm Trần như bị hút vào đó, ngây ngốc nhìn chăm chú đôi mắt sáng ngời đẹp như hắc bảo thạch (4). Trong mắt hai người phản chiếu hình

bóng của nhau, trong người có ta, trong ta có người....

Ly không kiềm chế được, nhắm hai mắt lại, cảm hơi nâng lên, đôi môi anh đào xanh xao bỗng trở nên sáng bóng đầy mê hoặc, khao khát được Liễm Trần thưởng thức. Liễm Trần như bị mê hoặc, ôn nhu cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào, khẽ mút vào, liếm lộng, cho đến khi đôi môi khôi phục màu hồng nguyên bản mới vừa lòng buông tha đôi môi đỏ mọng, lại tiếp tục đưa lưỡi vào đôi môi đang hé mở có mùi thơm thoang thoảng, đầu lưỡi không ngừng liếm lộng vòng quanh khoang miệng ngọt ngào, hút vào chất lỏng ngọt như mật ong, thật mê say.....

“Ừ...” Ánh mắt Ly đầy mê loạn, rên khẽ một tiếng. Bất chợt Ly bừng tỉnh khỏi nụ hôn đầy mê say của hai người.

Ly đỏ mặt, ôm ngực thở sâu, nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi như rút hết không khí trong phổi, khiến Ly không thể thở được. “Hắn hôn ta, hắn bỗng nhiên lại hôn ta! Hắn có tình ý với ta!” Trong ngực Ly như có hai chú nai con đang nhảy toán loạn, nhất thời vừa vui mừng vừa xấu hổ, ngẩng đầu, thấy Liễm Trần như đang suy nghĩ điều gì mà nhìn mình chăm chăm, e lệ cúi đầu, không dám ngược nhìn hắn lần nữa.

Liễm Trần thấy dáng vẻ thẹn thùng của Ly, bỗng trở nên ngây ngốc, lòng tràn ngập say mê. Trước kia Ly luôn nhìn hắn bằng vẻ mặt thản thờ, bình tĩnh, trên mặt không chút biểu cảm, lúc này sao lại lộ ra vẻ mặt thẹn thùng đầy quyến rũ, khiến hắn bị mê hoặc, động tình, long hành bên dưới cũng bắt đầu kêu gào, gầm thét....

Nhẹ nhàng ôm lấy Ly, một tay đặt lên anh quả (5) nho nhỏ, hai ngón tay không ngừng đùa giỡn xoa nắn. Ghé sát vào tai Ly thì thầm: “Ly, trăm phải sung hạnh người!”

Gặp Liễm Trần ôn nhu cầu hoan như vậy, Ly cảm thấy tim mình bay bổng, sao lại không muốn chứ, liền thẹn thùng tựa vào ngực hắn, yên lòng giao thân thể mình cho hắn, mặc hắn làm gì cũng được, giờ phút này Ly hạnh phúc đến độ chết cũng cam tâm.

Liễm Trần nhẹ nhàng vạch áo Ly ra, bàn tay to đặt lên vùng ngực trắng, không có hai bầu vú căng tròn mềm mại của nữ nhi, chỉ có cơ ngực rắn chắc mà không thô thiển, nhưng xoa lên lại thấy trơn nhẵn mịn màng, khiến người khác yêu thích không buông tay. Những nơi bàn tay Liễm Trần mơn trớn qua bỗng trở nên nóng như lửa đốt.

Ly bị hắn xoa nắn khắp người, ánh mắt mơ màng, liên tục rên khẽ, toàn thân nóng rực, không kiềm chế được liền ưỡn người lên, khát cầu Liễm Trần chạm vào nơi sâu nhất. Tay Liễm Trần chậm rãi trượt từ bụng xuống nơi ngọc hành đang đứng thẳng, cảm giác chạm vào ngọc hành không khác gì khi chạm vào da thịt Ly, trơn nhẵn dị thường. Nhẹ nhàng nắm lấy ngọc hành của Ly, đảo qua đảo lại, cảm nhận da thịt nõn nà, tay còn lại nhẹ nhàng thăm dò luồng vào mật huyết màu hồng phấn, một ngón tay vươn dài ôn nhu mở cửa huyết.

Ly cảm thấy toàn thân như lửa đốt, ngọc hành giữa hai chân được Liễm Trần xoa nắn nhẹ nhàng vẫn chưa đủ để phát tiết, liền ưỡn người lên, miệng kêu khê: “Trần, ta muốn....”

Nghे thấy Ly động tình kêu gọi, Liễm Trần thấy tim mình đập loạn, tâm hồn bay bổng, liền liên tục tăng tốc độ xoa nắn ngọc hành trong tay, một tiếng rên khẽ vội vàng phát ra, Ly lập tức phát tiết. Tay Liễm Trần nhẹ nhàng thâm nhập vào mật huyết của Ly, thoa tinh dịch trắng đục vừa được Ly bắn ra lên hai thành mật huyết, ngón tay khẽ di chuyển, khai thác. Ly cảm thấy mật động mình đang bị xâm nhập, nhất thời hơi hoảng sợ, khép chặt cửa huyết, toàn thân đột nhiên run rẩy, cảnh tượng kinh hoàng đêm đó vẫn khắc sâu trong đầu. Biết Ly sợ, Liễm Trần nhẹ nhàng ôm đầu y, hôn lên môi, ôn nhu thì thầm: “Đừng sợ, trẫm sẽ nhất mực yêu thương ngươi, không tổn thương ngươi nữa đâu.”

Ly hơi thả lỏng, hần nói sẽ không làm ta bị thương, sẽ không làm ta đau! Ly hạnh phúc muốn trào lệ, ngẩng mặt lên nhìn tiểu bất điểm mình yêu mười sáu năm, thâm tình thẹn thùng đáp: “Trần, yêu ta!”

Thấy đôi con ngươi đen thớ ngây nhìn mình đầy tín nhiệm, lòng Liễm Trần dâng lên trù mến vô hạn, nhẹ vỗ về thân thể run run của Ly, ngón tay càng thêm ôn nhu khai thác mật huyết đang ngượng ngùng, một ngón tay, hai ngón tay, cho đến khi đủ rộng để chứa long hành (6) của mình, Liễm Trần nhẹ nhàng đưa dương vật tiến vào, thật chậm rãi, cúi xuống nhìn phản ứng của Ly, chỉ thấy Ly ngượng ngùng đỏ mặt, khép hờ hai mắt, miệng thỉnh thoảng thở dốc.

“Ly, mở mắt ra, cho trẫm nhìn!” Liễm Trần nhẹ nhàng nói. Thân hạ tăng dần tốc độ thụt vào, một tay xoa nắn ngọc hành Ly đang dựng thẳng, liên tục đưa qua đưa lại.

Bên dưới Ly bị tiếp xúc mãnh liệt, không kiềm được phát ra một tràng tiếng rên đầy khoái cảm, ngọc hành phía trước lại bồng bồng dục vọng, muốn phát tiết ngay tức khắc. Mật huyết liên tục co rút, khiến Liễm Trần cảm thấy dương vật mình bị hút vào thật mạnh, không kiềm chế được, muốn phóng thích dục vọng của mình, cười gian nắm chặt ngọc hành của Ly, không cho nó phát tiết, giở giọng gian trá:

“Ly, đừng nóng vội!”

Ly thống khổ trợn tròn hai mắt, cặp mắt ngây thơ tình tường đen láy vì nhục dục mà trở nên ngờ nghệch, lóe sáng đầy mê hoặc, dục vọng không được đáp ứng, ức chế đến nhỏ lệ. Miệng không ngừng lẩm bẩm: “Trần, cầu ngươi!”

Nhìn chăm chú cặp mắt ngây thơ hồn nhiên kia, Liễm Trần cảm thấy lòng như nổ tung, rốt cuộc cũng không kiềm chế được dục vọng đang bồng bồng phấn chấn, hai tay ôm chặt eo Ly, thụt vào rút ra thật mạnh hơn mười lần, liền thét lên chói tai, bắn ra tinh dịch, miệng bỗng thốt lên: “Bảo bảo....”

(1) Huyết sắc: màu máu, ở đây ý nói da dẻ không hồng hào, trắng bạch như xác chết.

(2) Kinh hỉ: vừa kinh ngạc vừa vui mừng

(3) Cầm bị: chặn âm loại gấm

(4) Hắc bảo thạch: ngọc quý màu đen

(5) Long hành: từ mới, nghĩa cũ ~xD. Tương tự ngọc hành thôi, nhưng nhấn mạnh này là của vua.

## 7. Chương 7

Hai chữ “bảo bảo” phát ra như một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim Ly, mới vừa rồi còn đắm chìm trong hạnh phúc khoái hoạt, bây giờ chỉ cảm thấy tim như vỡ ra ngàn mảnh, toàn thân như người rơi vào hầm băng, lạnh thấu xương! Đau đến thất hồn lạc phách.

Liễm Trần vừa phát tiết dục vọng, cảm thấy mệt mỏi vô cùng, mấy ngày qua ác mộng hoành hành, khiến hắn không ngủ được một giấc trọn vẹn, bây giờ lại có Ly bên cạnh, chợt cảm thấy như được trở về ngày xưa hồn nhiên, một cơn buồn ngủ bủa vây lấy, chẳng cần tắm rửa, liền nằm xuống bên cạnh Ly, ôm lấy Ly ngủ thật say.

Một giọt lệ từ mắt Ly chảy xuống, thấm vào gối: ta chỉ là thể thân, ta chỉ là Liễm Diễm thể thân, hắn căn bản không có tình ý với ta, đều tự ta đa tình mà! Mắt Ly tuôn trào lệ, nhìn Liễm Trần đang ngủ say, thống khổ thì thầm: “Trần, sao người lại tàn nhẫn như vậy? Nếu người không yêu ta, hà cớ gì lại ôn nhu với ta, người có biết người tàn nhẫn cực kì không? Cho ta hy vọng, rồi lập tức dập tắt tia hy vọng đó, ta vĩnh viễn chỉ là thể thân của hắn sao? Không, ta không muốn, Trần, ta không muốn, ta yêu người, ta yêu người hơn cả sinh mệnh mình, ta không trông mong người yêu ta như ta yêu người, ta chỉ hèn mọn xin người nghĩ đến ta một chút thôi, cầu xin người đừng xem ta như kẻ khác mà hoan ái, người có biết hai chữ bảo bảo của người khiến tim ta đau nhói không? Sao người lại quá nhẫn tâm như vậy!??? .....

Đáng tiếc Liễm Trần đã ngủ say như con heo chết, căn bản không thể nghe được những lời thống khổ thâm tình của Ly, nếu như hắn nghe được, chắc chắn sẽ rất xúc động.

Rạng sáng hôm sau, Liễm Trần đã ngủ một giấc thật ngon, tinh thần sáng khoái từ từ tỉnh dậy, gập về mặt bờ phờ, hai mắt nhòe lệ của Ly, liền nghi hoặc thầm nghĩ: Ly làm sao vậy? Chẳng lẽ hôm qua lại làm hắn bị thương? Lo lắng hỏi han: “Ly, người bị thương sao?”

Ly đang chìm đắm trong nỗi thống khổ Liễm Trần chỉ xem mình là thể thân, lại nghe hắn hỏi với giọng điệu thân thiết thật tình cảm, mặt không chút biểu tình, lãnh đạm đáp: “Hoàng thượng, thần không sao.”

Liễm Trần thấy Ly lãnh đạm như vậy, giọng điệu nhẹ nhàng đầy tình cảm của mình cứ như bị dội một gáo nước lạnh. Bản tính hắn vốn lạnh lùng, tuy rằng có được rất nhiều cung phi, nhưng Liễm Trần lại chẳng yêu thương gì họ, đều là các phi tần tỏ tình với hắn, cực lực lấy lòng hắn, có bao giờ hắn mềm mỏng dịu dàng đối với các nàng đâu. Lúc này hắn đang cố tình lấy lòng Ly, lại bị Ly làm lơ, nhất thời nhin không được tức giận: “Sao vậy? Không muốn được trẫm sủng hạnh? Chẳng lẽ muốn trẫm làm nhục người như trước?”

“.....” Ly trầm mặc không nói, thầm nghĩ: ta sao không muốn chứ, ta yêu người, hận không thể mỗi ngày đều bên cạnh người, mỗi ngày được người sủng hạnh, nhưng ta không muốn làm thể thân của người khác! Nhất thời đầy oán hận nhìn Liễm Trần. Oán hận không biết tâm ý của mình, mình rõ ràng đã thể hiện tình ý với hắn, sao lại hỏi mình một câu như dao cứa vào tim. Hận hận trong lòng thủy chung không quên

“Bảo bảo”, xem mình là thể thân của bảo bảo! Mắt Ly rưng rưng nhìn Liễm Trần, trong lòng lại thốt ra: ta không muốn làm thể thân! (Hắn, nói thể có thánh cùng bạn đọc nghe ==)

Thấy Ly mặc không lên tiếng, Liễm Trần giận quá, hắn vẫn không rõ tình cảm của mình đối với Ly, chỉ là cảm thấy đêm qua mình đã cực kì ôn nhu yêu thương Ly, những phi tần trước đây cùng mình hoan ái làm gì được dài ngoẵng như thế. Khi mình cùng các phi tần hoan ái, mình chẳng cần phải khắc chế dục vọng mà quan tâm đến biểu tình của các nàng, chỉ việc phát tiết là xong, đâu giống như đêm qua, sợ y đau đớn, phải ấn nhẫn dục vọng của mình, rồi khi y đạt đến khoái cảm, mình còn vỗ về nựng nịu cái thứ dơ bẩn của y, sao bây giờ lại trưng cái bộ mặt đầy ủy khuất ấy ra? Liễm Trần nhất thời tức giận, miên man suy nghĩ: y chắc chắn không muốn hầu hạ dưới thân ta, miệng mồm bảo yêu ta, bây giờ lại ủy khuất chỉ vì chuyện đó, vậy ra y nói yêu ta chỉ là giả!

Liễm Trần bỗng nhiên vừa khổ sở vừa tức giận, bực dọc nắm áo Ly xé toạc, lại hung hăng giật tiết khổ Ly ra, oán hận nói: “Người không vui khi được trầm sủng hạnh, trầm càng muốn người phải chịu.”

Nói xong, tay hắn trượt khắp người Ly, bóp nắn mạnh bạo, làn da mịn màng liền khiến dục vọng của hắn dâng trào, thô bạo ban hai chân Ly, hung hăng đem long hành đang bùng bùng phấn chấn tiến vào, mật huyết kia dù vẫn khéo léo do đêm qua vừa được khai thác, bên trong cũng còn dính không ít long tinh, nhưng Ly vẫn đau không chịu được, sắc mặt tái nhợt, hừ nhẹ một tiếng.

Giờ phút này trong đầu Liễm Trần chỉ có, “Y không muốn ta sủng hạnh y, y yêu ta là giả!”, càng nghĩ càng khó chịu, vừa giận lại vừa chua xót, không ngừng tiến xuất thật mạnh vào mật huyết mềm mại. Long hành to lớn kia cứ thô bạo xuất ra tiến vào, cửa mật huyết thỉnh thoảng lại tràn ra tinh dịch màu trắng hòa cùng máu tươi.

Ly đau đến cắn chặt răng, hai tay nắm chặt cấm bị (1), không cho phép mình kêu lên dù chỉ một tiếng. Thấy y quật cường không rên một tiếng, Liễm Trần càng thêm tức giận, một mật dùng sức tiến vào nơi sâu nhất của mật huyết, mật khác lại nắm tóc Ly, tát thật mạnh vào mặt y, mắng: “Đồ dê tiện, không vui khi trầm sủng hạnh người, chẳng lẽ đã phải lòng kẻ khác!?”

Nghe thấy câu này của hắn, Ly chỉ thấy đau lòng đến độ muốn chết ngay tức khắc, tuyệt vọng nhìn Liễm Trần, mắt tràn đầy oán hận.

Vừa nghĩ tới Ly có thể cùng người khác làm chuyện này, Liễm Trần nhất thời ghen tị đến phát điên, mắt nổi lên những đường vân đỏ, tay liên tục quật vào người Ly, chụp lấy cổ Ly, không ngừng quật đầu Ly vào thành giường bằng gỗ lim, hạ thể vẫn điên cuồng tiến xuất....

Ly vẫn đang đắm chìm trong nỗi thống khổ, bỗng nhiên chỉ thấy trước mắt mình đỏ một màu, không gian dần tối sẫm lại, liền ngất đi. Hạ thể Liễm Trần đột nhiên co rút lại, hắn gầm lên một tiếng, liền phát tiết trong Ly.

Liễm Trần dần định thần lại, nhìn người bên dưới mình, không khỏi cả kinh, chỉ thấy Ly máu me đầy mặt, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tái nhợt không một tia huyết sắc, trên gối, trên áo đều loang lổ máu từ vết thương trên đầu y chảy xuống, toàn thân bất động trên giường, không chút sinh khí.

Liêm Trần bắt giác hoảng hốt, run rẩy cả người, chậm rãi đưa tay lên đầu Ly, chạm vào miệng vết thương cực lớn đang xuất huyết của y, một dòng máu tươi chảy xuống tay Liêm Trần, hấn kinh hoảng hô to: “Người đâu, mau gọi ngự y!”

Một lát sau, ngự y ù té chạy vào điện, nhìn thấy trên giường nhuộm đầy máu, trên người Hoàng thượng lại đỏ một màu, vẻ mặt khủng hoảng dùng hai tay đỡ lấy đầu Ly thị vệ, nơi miệng vết thương trên đầu thì thoảng lại tràn ra máu tươi.

“Hoàng Thượng, xin cho lão thần chẩn trị Ly thị vệ, nếu không cầm máu, Ly thị vệ sợ là không chống đỡ được lâu!” Ngự y thấy hoàng đế ôm Ly thị vệ không buông, thấp giọng nhắc nhở.

“Mau cứu y! Mau!” Liêm Trần run rẩy nói, chậm rãi đặt đầu Ly trở lại giường, ngự y vội vàng cầm lấy ngân châm đâm mấy châm, che lại miệng vết thương đang đổ máu, lại lấy chút dược cầm máu bôi lên, dùng khăn vải trắng sạch sẽ băng bó lại, thầm nghĩ trong lòng: nghiệp chướng nga! Ly thị vệ sao lại thành như vậy? Xem tình hình, hoàng đế cùng Ly thị vệ hẳn có quan hệ không bình thường, vừa rồi hoàng đế khẩn trương như thế, rõ ràng là có tình ý với Ly thị vệ.

Vén cầm bị Ly lên, ngự y thăm thán Ly đã bị thương rất nặng, toàn thân xanh tím, có nơi còn rướm máu, hiển nhiên là vết hoa thương (2), liếc nhìn trên tay hoàng đế một màu đỏ thẫm, khe hở dài. Tách hai chân Ly ra, trước mắt ngự y là cảnh tượng hỗn độn, mật huyết non mềm cứ nhiên lại bị thương, vài giọt máu tươi thỉnh thoảng từ cửa huyết tràn ra. Ngự y hiểu được có thể vết thương mấy ngày trước của Ly cũng là do hoàng đế gây nên, chỉ là không rõ hoàng đế đối với y hữu tình, sao lại nhẫn tâm ra tay ngược đãi y như vậy. Nhất thời thăm thương cảm cho Ly.

Liêm Trần ngậy ngốc đứng một bên, trong đầu hỗn loạn. Đột nhiên nội thị ngoài điện nhắc nhở: “Hoàng Thượng, đến giờ tảo triều rồi! Ngài nên vào triều!”

Hấn định thần lại, lo lắng hỏi han: “Y..... Thế nào?”

“Máu đã ngừng chảy, nhưng Ly thị vệ vốn thân thể suy yếu, lần này.....” Ngự y nhìn nhìn vũng máu lớn trên giường, ngẩng đầu nhìn Liêm Trần nói: “Lần này lại chịu thương tích nặng như vậy, xem ra phải dưỡng một hai tháng, mới có thể khôi phục nguyên khí!”

“Ừ, cần dùng dược gì cứ việc dùng! Phải rồi, người đến Bàn Long điện của trẫm lấy nhân sâm ngàn năm cho y bồi bổ.”

“Thần tuân chỉ!” Ngự y thầm nghĩ, nhân sâm ngàn năm này là lễ vật của nước láng giềng Trường Sơn quốc nhân dịp hoàng đế đăng cơ, trân quý vô cùng, hoàng đế lại vội hợt lệnh cho Ly thị vệ uống, xem ra Ly thị vệ này có vị trí không nhỏ trong lòng ngài, nhưng mà, ngài vì sao lại khiến y bị thương như thế? Tuy có điều không rõ, ngự y cũng không dám hỏi, chỉ thăm nghĩ nhất định phải chữa trị tốt cho Ly thị vệ, bằng không theo cá tính của vị hoàng đế này, nói không chừng sẽ lấy luôn cái mạng già của mình! Mẹ ơi, chờ hết năm nay, nhất định phải cáo lão hồi hương, thật sự chịu không nổi kiếp nạn này, mới sáng tinh mơ bị người lôi ra khỏi chốn ảm, lại còn gặp vẻ mặt lạnh lùng u ám của Hoàng Thượng, khổ nạn này thật sự con người không thể chịu được mà!



“Trẫm vào triều, người kiên trì chữa trị cho y đi, y mà có bất trắc gì, người sẽ bị chôn theo!” Liễm Trần lạnh lùng nói, liền xoay người rời đi.

A.... Ta đã muốn cáo lão hồi hương rồi, chẳng lẽ cũng không thoát tội chết sao! Ngự y lắc lắc mái đầu hoa râm của mình, khẽ thở dài.

Liễm Trần tâm phiền ý loạn, ngồi trong triều nghe bọn công thần trình tấu, sắc mặt âm trầm, nhất thời các đại thần sợ tới mức phát run, thầm nghĩ: “Hoàng đế không biết lại làm sao đây, sắc mặt kém như vậy, tốt nhất mình đừng nên phạm một lỗi nào, cũng không có việc gì gấp, hôm nay không tấu cũng được, đỡ gặp phải rủi ro, hoàng đế này tính tình quá đỗi dẫn, thủ đoạn tàn nhẫn độc ác, thật sự là một vị vua khủng bố mà!”

Nhưng có vài chuyện khẩn cấp, các vị công thần vẫn phải nơm nớp lo sợ mà trình tấu, thầm than: thật là xui xẻo mà, đúng ngày hoàng đế khó chịu mình lại có việc phải bẩm báo, phải thật cẩn thận, nhờ mà nói sai một chữ, rước họa sát thân! Chỉ chốc lát sau, trên triều liền không một tiếng động, mọi người nhìn nhau, không dám hé một lời. Liễm Trần nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Nếu các vị đều không còn gì để tấu, vậy bãi triều!” Nói xong liền xoay người rời đi.

Hoàng đế vừa đi, các đại thần đều thở phào nhẹ nhõm, tất cả cùng hít vào một hơi thật sâu, thầm nghĩ: thật tốt a! hoàng đế đi rồi, khi này ngay cả thở cũng không dám thở mạnh nữa là!

Liễm Trần chậm chậm hướng đến Nguyệt Hoa Điện, lòng lo lắng cho thương thế của Ly, thầm nghĩ: Không biết y đã tỉnh lại chưa? Nhớ đêm qua mình đã thì thầm vào tai y, hứa sẽ không tổn thương y lần nữa, sẽ hảo hảo yêu thương y, y cũng tín nhiệm cho mình toàn quyền hành động, nhưng rồi, ta vẫn tổn thương y! Liễm Trần thở dài, đêm qua rõ ràng Ly đã tận tình hưởng thụ được mình sung sướng, sao sáng nay lại trưng ra vẻ mặt ủy khuất? Nếu thật sự không muốn hầu hạ dưới thân ta, sao đêm qua lại nằm bên dưới mình thẹn thùng đến mê người, vừa rên khẽ vừa thở dốc? Chẳng lẽ sau đó y liền hối hận? Chẳng lẽ y không thích được mình sung sướng? Nhất thời Liễm Trần vừa nghi hoặc vừa phiền muộn!

Trong hoa viên nhỏ gần Nguyệt Hoa điện, đột nhiên một tràng tiếng cười khà ồ vang lên, Liễm Trần khựng lại, nội thị phía sau đang định lên tiếng quát to, Liễm Trần trừng mắt ý bảo câm miệng. Im lặng lắng nghe:

“A! Các người chưa được nghe tên đệ tiện kia rên rỉ a, vô cùng khoái cảm!”

“A? Thực sao a!”

“Đúng vậy! Mẹ nó, không nghĩ cái thằng đệ tiện chết mẹ như nó, chỉ kêu lên thôi mà lão tử thật muốn thưởng a!”

“Ha ha ha! ĐM\*\* nhà người, sao lúc đó không thưởng liền đi, lại ra vẻ lịch lãm làm gì?”

“ĐM\*\*, lão tử dám sao? Hoàng đế đang cùng tên đệ tiện kia hoan hỉ mà!”

Chắc chắn là bọn chúng đang nói Ly! Liễm Trần xanh mặt, nắm chặt hai tay, nội thị bên cạnh lại vui mừng khi kẻ khác gặp họa, thầm nghĩ: Bọn tôn tử (3) khốn kiếp này, ngày thường trước mặt lão tử ta điều vô dương oai, xem thường đám hoạn quan chúng ta, hôm nay, nhìn vẻ mặt Hoàng thượng như vậy, bọn chúng chắc chắn không sống nổi!

“Thật là cái loại dê tiện thấp hèn, ta còn tưởng rằng võ công hần ta cao cường mới có thể được Hoàng Thượng tuyển lựa làm ảnh vệ bên người, hóa ra là nhờ hậu đình đẹp như hoa mà!”

Ha ha ha! Cả bọn cười to một trận sỗ sàng!

“Thật muốn hoan hỉ với tiện nhân đó a, chắc chắn là sướng lắm!” Một tên thị vệ trẻ tuổi mắt híp lại giở giọng dâm tà. Mặt Liễm Trần càng lúc càng u ám.

“Đừng quên ta chứ, lúc đó bọn mình cùng tiến lên, đùa chết hần!”

“Câm mồm!” Một tiếng quát lạnh! Liễm Trần rốt cuộc kiềm chế không được, vô cùng tức giận, mặt hầm hầm tiến tới, mọi người sợ tới mức cùng nhau quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân run rẩy, miệng liên tục sơn hô vạn tuế.

“Hừ!” Liễm Trần hừ lạnh một tiếng, “Người đâu! Đem đám nô tài này đến thiên lao! Cắt lưỡi bọn chúng trước rồi thiến sau (thành thái giám rồi ==) cuối cùng cắt hết gân tay gân chân, đuổi ra khỏi cung!”

Cả bọn tái hết mặt mày, lớn tiếng gào khóc: “Hoàng Thượng, chúng nô tài biết sai rồi, cầu ngài tha cho!” Một đám liễu mạng liên tục dập đầu xuống đất, chẳng mấy chốc máu me đầy mặt hòa cùng nước mắt nước mũi, không có được phân nửa thần sắc như khi nãy cả gan châm chọc Ly. Nội thị đứng một bên thầm vui mừng trong lòng.

Liễm Trần thờ ơ nhìn ngắm vườn hoa nở rộ đang khoe sắc, thuận tay bẻ một nhành hoa, đưa lên mũi ngửi, trầm giọng quát: “Còn chưa lòi bọn chúng đi, muốn cùng bọn chúng làm trĩm ngứa mắt à?” Vài tên thị vệ vội vàng chạy đến, mỗi người khiêng đi một tên.

Kiệt cùng các thị vệ khác đứng lặng một bên, mặc dù cũng căm hận bọn nói lén sau lưng, nhưng cũng có chút thương cảm bọn họ, thầm nghĩ: Hoàng đế này thật là cực kỳ ác độc tàn nhẫn, cắt lưỡi, cắt đứt gân tay gân chân đã là hình phạt rất nặng rồi, lại còn ra lệnh thiến cả bọn! Đối với một nam nhân mà nói, bị lấy đi của quý\* của mình thì so với mất mạng còn nặng nề hơn!

Liễm Trần nghiêm mặt đứng trước bọn thị vệ lạnh lùng nói: “Về sau nếu trĩm lại nghe những lời đồn đại nhảm nhí từ miệng các người, sẽ không còn được hình phạt nhẹ nhàng như hôm nay đâu!” Mọi người cứng lưỡi, vậy mà còn là hình phạt nhẹ nhàng sao? Cả bọn than thầm trong bụng, liên tục cảnh cáo mình, ngàn vạn lần chớ chọc hoàng đế nổi điên, nếu không khó giữ được cái mạng quèn.

Thong thả tiến vào Nguyệt Hoa điện, trong điện tản ra mùi thuốc Đông y dày đặc, ngự y đang tựa vào giường Ly chọc mắt, nghe có động tĩnh, mở mắt ra liền thấy Liễm Trần, sợ tới mức vội vàng quỳ xuống dập

đầu thỉnh an, Liễm Trần không kiên nhẫn, khoát tay, hỏi: “Y tỉnh chưa?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Ly thị vệ vẫn chưa tỉnh, nhưng đã qua cơn nguy hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian!” Ngự y thật cẩn thận hồi đáp.

“Lui xuống đi!” Liễm Trần trầm giọng xuống, cau mày phát tay.

Mọi người lui ra, Liễm Trần nhẹ nhàng ngồi xuống bên mép giường, Ly đã được nội thị thay y phục, không còn vết máu đáng sợ trên người và trên giường nữa, nhẹ nhàng kéo áo ngủ Ly kín lại, khẽ vuốt lên mái tóc mềm mại, tay hắn có cảm giác như đang sờ vào tơ lụa, thật thoải mái, khiến hắn cứ luyến tiếc mãi không buông. Sau một lúc lâu, Liễm Trần nhẹ nhàng xoa vòng quanh miếng vải trắng trên đầu Ly, miếng vải vẫn còn dính vài vết máu nhỏ, nhắc nhở mình đêm qua đã khiến y bị thương nặng như thế nào, mặt Ly trắng bệch, không một tia huyết sắc, nhưng so với hôm qua tốt hơn nhiều. Liễm Trần nhú mày, tay khẽ vuốt ve gương mặt mịn màng, cảm giác làn da mềm mại từ đầu ngón tay dần thấm sâu vào tim.....

Liễm Trần thở dài, hồi tưởng lại.... thời bé, từ khi gặp Ly, cả ngày mình cứ quẩn quít lấy y, đêm lại ngủ trong lòng ngực ấm áp của y, như vậy mình mới quên được cái chết thảm của tiểu Lý tử, mới có thể không gặp ác mộng, ngủ một giấc say sưa đến khi mặt trời thức tỉnh. Về sau khi đã lớn, bắt đầu có các nô tì hầu hạ mình ngủ, tuy mình không còn nằm cạnh Ly, nhưng vẫn biết y luôn ở gần mình, liền vô cùng an tâm đi vào giấc ngủ. Ly vẫn là người mình tin nhiệm nhất, mình luôn ỷ lại vào y, nhưng mình không bao giờ ngờ y yêu mình sâu đậm như vậy. Nhớ lần nghe Ly thâm tình gọi tên mình, bày tỏ y yêu mình dường nào, bỗng trong một khắc tim mình trật nhịp! Trên đời này còn ai có thể triu mến gọi tên mình như thế? Liễm Trần tự hỏi.

Bàn tay cứ vuốt ve khuôn mặt trắng bệch, Liễm Trần cảm thấy thật hối hận, lặng lẽ nhìn say đắm nguyên nhân đã khiến lòng mình rối loạn, quên cả thời không dần trôi....

## 8. Chương 8

Đột nhiên, tiếng than khóc ầm ĩ từ ngoài điện vọng vào, Liễm Trần nhướng mày, đứng dậy đi vài bước đến cửa, lạnh giọng quát: “Kẻ nào ở bên ngoài huyên náo?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, là hoàng hậu cùng quốc trượng (1) và quốc cữu (2).” Nội thị trả lời.

Mặt Liễm Trần trầm xuống, trầm nghĩ, quốc trượng này đã từng giúp mình lên ngôi, mình cũng đối đãi hắn không tệ, không chỉ cho cả nhà hắn thăng quan tiến chức, còn phong hắn làm Hữu tướng, quyền lực ngang ngửa ngoại công (3). Nhưng dạo gần đây hắn ngày càng kiêu ngạo, thường dựa vào vị thế của hoàng hậu, trong triều ngang nhiên đối nghịch với ngoại công, dường như có ý muốn tạo phản.

Liễm Trần sẵn đã bất mãn người nhà của hoàng hậu, bây giờ bọn họ lại tới đây gây náo loạn ầm ĩ, làm phiền Ly tịnh dưỡng, hắn càng thêm giận dữ, mặt hầm hầm, phong thái uy nghiêm bước ra ngoài. Trông thấy hoàng hậu cùng quốc trượng, quốc cữu quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc ỉ ôi, rên rỉ ta thán, Liễm Trần

trầm giọng quát: “Các người nhìn lại vị thế của mình coi, gây ồn ã như vậy còn ra thể thống gì nữa!?”

“Hoàng Thượng, cầu ngài khai ân! Nô tì chỉ có duy nhất một đứa cháu trai, nếu bị dụng hình như vậy, Lý gia sẽ bị tuyệt hậu!” Hoàng hậu quì tới nắm lấy vạt áo Liễm Trần, mắt rưng rưng van xin.

“Hoàng Thượng, cớ thần chỉ có duy nhất đứa cháu trai để nối dõi, cầu ngài tha nó, cớ thần nguyện thay nó chịu hình phạt, chỉ cầu ngài tha nó lần này, Hoàng Thượng khai ân! Nói xong, quốc trưởng không ngừng dập đầu, bên cạnh, quốc cữu lại khóc không thành tiếng, thầm nghĩ: vốn dĩ mình cho con vào cung làm thị vệ, là muốn nó làm chường hai năm, sẽ cầu Hoàng thượng thăng cấp bật cho nó, nó sẽ có quyền lực trong quân đội, cơ hội thăng tiến nữa cũng cao, không thể tưởng tượng được hôm nay nó cứ nhiên chọc giận hoàng đế, liền chịu hình phạt thê thảm, nghe được tin tức từ trong cung truyền đến, vội vàng cùng phụ thân tiến cung, cầu hoàng hậu muội muội cùng đi biện hộ. Lý gia ta vốn không có nhiều con cháu nối dòng, đến đời phụ thân ta, chỉ có hai người con là ta và muội muội, mà ta đây tuổi đã cao, cũng gần đến năm mươi, lại chỉ có một đứa con, mặc dù cưới vợ bé rất nhiều, nhưng vẫn không có thêm một đứa con nối dòng, đứa con duy nhất này nếu chịu hình phạt bị thiến đi, Lý gia chắc chắn sẽ tuyệt hậu. Hắn nhất thời đau xót, hai cha con họ không ngừng dập đầu xuống đất, chỉ chốc lát trên đầu đã máu chảy đầm đìa.

Liễm Trần lúc này mới nhớ ra, đám thị vệ bị lôi đi hành hình vừa rồi hình như có cháu trai của hoàng hậu, chợt nhớ lại những lời lẽ dâm tục của bọn chúng đối với Lý, sắc mặt hắn càng âm u.

Thấy hoàng đế trầm mặc không nói, hoàng hậu trong lòng nghi hoặc: cháu của mình sao lại gây ra đại họa như vậy? Nhưng lại không dám hỏi hoàng đế, nàng nhìn cha mình cả đầu đã bạc mà khóc nhoe hai mắt, lại nhìn huynh trưởng gần được năm mươi khóc không thành tiếng, khóc đến ngã xuống đất, trong lòng nàng cực kỳ bi thương, nắm chặt vạt áo Liễm Trần, khóc lóc nói: “Hoàng Thượng, cầu ngài khai ân, niệm tình ta và ngài dù gì cũng kết tóc phu thê, Hoàng Thượng, khai ân!” Nhìn thấy ba người như vậy, Liễm Trần thầm nghĩ: bây giờ cũng chưa phải lúc làm bọn chúng mất mặt, tạm thời bỏ qua cho tên khốn kia đi! Liền mở miệng nói: “Nếu đều là người trong nhà, vậy tha hắn đi! Người đâu, mau đỡ hoàng hậu, quốc trưởng, quốc cữu đứng dậy! Mang Lý thị vệ đang trong thiên lao kia ra đây!”

Ba người lộ vẻ vui mừng, liền dập đầu tạ ơn, chỉ chốc lát sau, thị vệ đưa tới cháu trai của hoàng hậu, cả người đầy máu, cũng đã ngất đi. Ba người vội đến bên cạnh cứu thương, quốc trưởng run rẩy đưa tay tháo tiết khổ cháu ngoại của mình ra, vừa nhìn thấy, liền như người bị sét đánh, kêu to một tiếng: “Trời ơi!”, ngã ra phía sau, ngất đi. Quốc cữu vội đỡ lấy lão phụ, biết ái nhi đã bị dụng hình, chợt thấy trước mắt tối sầm lại, toàn thân run rẩy, nội thị đứng bên cạnh vội vàng đỡ lấy hắn.

Hoàng hậu tuyệt vọng nhìn cháu trai của mình, tuy gọi là cháu trai, nhưng cũng xấp xỉ tuổi nàng, hai người thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, rất thân thiết, giờ phút này nhìn thấy hắn miệng đầy máu, hiển nhiên lưỡi đã bị cắt đi, tiết khổ nơi hạ thân cũng máu chảy đầm đìa, nơi cổ tay cổ chân máu tràn ra không ngừng, chắc chắn gân tay gân chân cũng bị cắt đứt rồi!

Hoàng hậu cực kỳ bi ai, khóc rống lên, Liễm Trần trong lòng âm thầm tỏ ý vui mừng, nhưng trên mặt lại lạnh lùng quát: “Bọn nô tài các người, sao xuống tay nhanh như vậy?”

Đám thị vệ sợ tới mức cúi đầu chùng mắt, trầm mặc không nói, thầm nghĩ: không phải Hoàng Thượng ra lệnh mau lôi bọn chúng đi dụng hình sao? Ai, làm hoàng đế đứng là muốn nói gì cũng được! Mà tên kia cũng xui xẻo, hắn là kẻ đầu tiên bị hành hình!

Liễm Trần nhẹ nhàng đỡ hoàng hậu dậy, ra vẻ bất đắc dĩ, an ủi: “Hoàng hậu, trẫm cũng không nghĩ chuyện lại thành như vậy, bọn nô tài này ra tay quá nhanh, bây giờ thì ván đã đóng thuyền, không thể cứu vãn!” Nói xong, quay mặt hướng quốc cữu nói: “Quốc cữu, người tạm thời cùng quốc trưởng hồi phủ đi, trẫm lập tức phái ngự y tốt nhất đến chỗ người chữa trị cho quốc trưởng cùng Lý thị vệ, người yên tâm!”

Quốc cữu lòng đầy cảm hận, thầm nghĩ: “Tên cẩu hoàng đế, không niệm tình ân đức của nhà ta lúc trước thế sống chết diu hấn lên ngôi vị hoàng đế, bây giờ vô cớ hành hạ ái nhi của ta ra nông nổi này, mà lại còn hời hợt được!” Quốc cữu trong lòng mặc dù hận, nhưng trên mặt cũng không dám có chút bi phần. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải báo thù đoạn tử tuyệt tôn.

Ba người nức nở cáo lui, vừa đi vừa khóc sụt sùi. Liễm Trần cảm thấy ác khí trong ngực mình tan đi không ít, mặt lộ ra một nụ cười nhẹ, xoay người trở vào Nguyệt Hoa điện. Bọn thị vệ đứng lặng xung quanh không rét mà run...

Liễm Trần nhẹ nhàng đi đến bên giường, chợt nhớ ra khi nãy mình phải rón rén bước ra ngoài Nguyệt Hoa điện để Ly không giật mình tỉnh giấc, tự hỏi chính mình, sao lại phải cẩn thận như vậy? Y ta chỉ là một tên nô tài, mặc dù chính mình đã tổn thương y, nhưng cũng không cần phải bận tâm, dù sao y từng giữ trò đại nghịch bất đạo với mình, y phải chết là lẽ dĩ nhiên! Nhất thời vẻ mặt hầm hầm tự giận đối chính mình, ngồi xuống bên giường, nhíu mày nhìn chằm chằm Ly đang mê man.

Thật lâu sau, hai mắt Li khẽ giật giật, chậm rãi mở ra, thấy Liễm Trần vẻ mặt âm trầm nhìn mình chăm chú, nhất thời vừa thích, vừa bi thương, thầm nghĩ: hấn lo lắng cho ta sao? Không, hấn chỉ đang lo lắng nếu ta chết thật, quả là nhẹ nhàng! Hấn như thế nào lo lắng ta, hấn chỉ xem ta là thể thân của bảo bảo, ta chỉ là một nô tài thấp hèn, là tên nô tài hấn mặc nhiên làm gì cũng được! Ly chợt cảm thấy lòng đau như cắt, tim như bị dao cắt từng đường từng đường, vết thương trên đầu cũng đau buốt, đầu như sắp nổ tung ra! Ly nhẹ vỗ vỗ vào đầu, từng giọt lệ trong suốt trào ra từ đôi con ngươi đen láy.

Thấy y tỉnh lại, Liễm Trần vô cùng vui mừng, rồi lại thấy y lệ rơi lã chã, trong lòng đau xót, liền cúi người xuống, nhẹ nhàng nâng mặt Ly lên, đưa lưỡi liếm khô từng giọt nước mắt, thì thầm hỏi: “Đau không?”

Ly thấy hấn đối với mình thật ôn nhu, vốn dĩ cực kì vui sướng, nhưng chợt nghĩ đến: hấn chỉ là đang an ủi bảo bảo của hấn, hấn chỉ xem ta là thể thân của bảo bảo, hấn vô cùng hận ta đến mức đã cưỡng bức hấn, làm gì trong lòng hấn thật nghĩ đến ta? Nghĩ thế, một trận nước mắt từ sâu trong lòng Ly trào ra, lệ không ngừng rơi.

Từ mười tám tuổi, Ly đã luôn bên cạnh Liễm Trần. Lần đầu tiên gặp hấn, Ly liền ôm vào lòng một mối tình si. Mặc dù Ly đã ngoài ba mươi, nhưng đối với chuyện tình cảm lại vô cùng ngây ngô, hấn như một thiếu niên khờ khạo trong mối tình đầu, không nhận ra được mùi vị của tình yêu. Mặt khác, Liễm Trần thật là một đế vương cứng đầu cứng cổ, không chịu thừa nhận tình cảm của mình. Hai người mặc dù có tình ý với nhau, ngay lúc này lại như “ông nói gà bà nói vịt” (4), chẳng ai hiểu rõ được tâm ý đối phương.

Thấy Ly rơi lệ càng lúc càng dữ dội, Liễm Trần bỗng nhiên luống cuống, chỉ nghĩ là Ly đau đến chảy nước mắt, liền gọi ngự y. Ngự y chẩn trị cho Ly, nhìn thấy y mặt đầm lệ, thầm nghĩ: vết thương dù là có đau thật, cũng không tới nỗi khiến một đấng nam nhi khóc như thế này. Ngự y dù gì cũng là người từng trải, lập tức sáng tỏ, nguyên do khiến Ly khóc nhiều như vậy nhất định là vì hoàng đế. Nhưng ông cũng không tiện nhiều lời, chỉ nói có lẽ là do vết thương nhói đau.

“Vậy còn không mau cấp thuốc cho y uống?” Liễm Trần nhướn mày, vội la lên.

“Vâng!” Ngự y trầm nghĩ: aiz, phải lo mau mau cấp thuốc giảm đau thôi, bằng không, hoàng đế mà nổi điên lên chắc mình chết mất! Ông vội vàng lấy ra một viên viên thuốc đưa vào miệng Ly.

Thấy Ly đã nuốt thuốc, Liễm Trần vội hỏi: “Đỡ đau chưa?”

Ly gật gật đầu, cũng không thèm nhìn hấn, xoay mặt vào tường, ra vẻ muốn ngủ, trầm nghĩ: Ta không phải vì vết thương trên đầu mà đau, ta là đau lòng kia! Con người người sao cứ mập mờ, lúc thì mưa đông, lúc thì trời quang mây tạnh, lúc lại sóng gió mịt mù, lòng người vốn dĩ không có ta, còn ra vẻ quan tâm ta làm gì? Người là bậc đế vương cao cao tại thượng, là tiểu bất điểm ta yêu nhất, nếu người muốn trả thù ta, ta chẳng thể có nửa câu oán hận, ngay bây giờ người cứ việc lấy đi cái mạng quèn này đi! Nhưng người lại cố tình muốn kéo dài thời gian để hành hạ ta, người vốn biết rõ mình đang xem ta là thể thân của bảo bảo, lại đối với ta thật dịu dàng, như vậy so với người lấy mạng ta còn khó chịu hơn! Ta tình nguyện cho phép người một đao giết ta, còn hơn để người xem ta là thể thân của kẻ khác! Ly càng nghĩ càng khổ sở, lén lút giấu mặt vào giường, lệ lại tuôn rơi.

Liễm Trần thấy mình ôn ngôn nhuệ ngữ (5) với y, lại bị y tránh mặt, bộ dạng rất hờ hững, liền giận dữ, mặt trầm xuống, định đưa tay xoay người y nhìn thẳng vào mình, nhưng chợt nhìn thấy miếng vải trắng quấn trên đầu y, liền khựng lại giữa đường, lòng thầm thở dài, rút tay trở về, trầm nghĩ: chắc là y giận ta làm y bị thương. Thôi vậy!

Trầm ngâm một lát, nhìn vào lưng Ly, nhẹ giọng nói: “Trẫm đến ngự thư phòng phê sổ sách, tối lại đến thăm người! Rồi hấn xoay người nhìn ngự y, lạnh lùng nói: “Người hầu hạ cẩn thận!” Nói xong liền xoay người rời khỏi điện.

## 9. Chương 9

Trăng sao mờ ảo, thời tiết đầu thu lạnh lạnh, dáng Ly thon gầy cô đơn trong hoa viên nhỏ gần Nguyệt Hoa điện. Dưới ánh trăng, khuôn mặt như ngọc của Ly phẳng phất nỗi buồn, đôi con ngươi đen trong trẻo nhưng đầy vẻ hoang mang. Ly trầm thán trong lòng: Hôm nay là ngày giỗ của mẫu hậu Liễm Trần, ngày này năm ngoái, mình ở bên cạnh hấn, nghe hấn kể những kỉ niệm đẹp về mẫu hậu, năm nay, ai sẽ bên cạnh hấn đây? Đã nửa tháng nay hấn chẳng đến gặp mình nữa, chắc chắn hấn thấy mình thật phiền phức, khiến hấn mệt mỏi! Mình rốt cuộc không phải bảo bảo của hấn, không phải Liễm Diễm, dù làm thể thân cũng chả có tư cách. Nghĩ đến đây, lòng Ly như đau nhói. Ly ngẩng đầu nhìn trăng, một cơn gió nhẹ thổi qua. Y rảo bước quay về điện, tư thế nhẹ nhàng như lướt gió vượt trăng. Khi ấy, Hiên Viên Lưu đang núp trong bụi hoa gần đó, chợt lên tiếng: “Đừng đi!”

“Ai?” Ly đưa mắt nhìn bốn phía, liền thấy đứng giữa những bông hoa là một tiểu hài tử xinh xắn được mười tuổi.

“Người là ai?” Hiên Viên Lưu bước tới bên Ly.

“Đại diện hạ! Thần là cận vệ của hoàng thượng, tên Ly.” Ly quỳ xuống thỉnh an, đứa bé này là con cả của Liễm Trần, Hiên Viên Lưu, là do một nha đầu thị tẩm của hắn năm hắn mười lăm tuổi sinh hạ. Ly chỉ nhớ rõ cô bé ấy rất trầm tính, kiệm lời, thân thể gầy yếu, sau khi sinh Hiên Viên Lưu, không lâu sau liền qua đời. Về sau, Liễm Trần cưới Vương phi, là hoàng hậu hiện nay, hoàng hậu một năm sau đó cũng sinh hạ một đứa bé trai, chính là thái tử điện hạ bây giờ. Hiên Viên Lưu mặc dù là con cả, nhưng vì là con của người hầu, thân phận chẳng cao quý gì, lại mất sớm, đứa nhỏ này càng không được người khác quan tâm!

“Người nhận ra ta?” Hiên Viên Lưu hưng phấn, hỏi.

Ly gật gật đầu, hàng tháng Liễm Trần đều kiểm tra việc học của các hoàng tử, bởi vậy hắn nhận ra Hiên Viên Lưu.

“Điện hạ, sao đêm khuya còn chưa an nghỉ?” Ly nói thầm trong bụng: tiểu hài tử này đã tối rồi còn chưa ngủ, chạy ra đây làm gì?

“Sao người cũng chưa an nghỉ?” Hiên Viên Lưu hỏi ngược lại.

“Thần..... Thần có điều phiền muộn trong lòng!” Ly thất thần, lẩm bẩm.

“Ta cũng có điều phiền muộn trong lòng!” Hiên Viên Lưu vẻ mặt buồn khổ nói

Ly thấy cậu nhóc làm ra vẻ người lớn, mặt đầy sầu khổ, không nhịn được cười nói: “Tiểu mao hài tử như người mà có điều phiền muộn gì!” Nhất thời Ly chỉ xem Hiên Viên Lưu là con của Liễm Trần, trong lòng cũng xem nó như con mình, quên cả phép tắc quân thần.

Hiên Viên Lưu lần đầu tiên nghe được có người vô cùng thân thiết gọi mình tiểu mao hài tử, không cảm thấy bị bội, ngược lại cảm thấy nam tử tuấn tú trước mặt mình thật dễ gần, nhịn không được, ôm chầm lấy eo của Ly, nói: “Tất cả mọi người không để ý tới ta, không ai yêu quý ta, ta không có mẫu phi, phụ hoàng cũng không thích ta!” Đến khi nói dứt câu thì lệ đã nhòe cả mặt cậu, thỉnh thoảng còn dùng y phục của Ly chấm chấm nước mắt nước mũi.

Ly lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn tay nhỏ, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cậu bé, ôn nhu nói: “Phụ hoàng người rất yêu quý người, mẹ người dù đã mất, nàng cũng rất yêu người.” Ly chỉ vào một ngôi sao nhỏ trên trời, an ủi: “Nàng đã biến thành vì sao trên trời, hàng đêm vì sao ấy đều nhìn ngắm người!”

“Thật sao?” Hiên Viên Lưu kinh hỉ nhìn lên trời theo hướng tay của Ly, nhìn thấy vì sao ấy chợt lóe sáng lên trong nháy mắt.

Ly nhẹ nhàng xoa xoa lên đầu cậu bé, lòng có cảm giác như trở về ngày xưa, Liễm Trần khi ấy cũng đáng yêu như đứa nhỏ này, mở to đôi mắt ngây thơ nhìn mình chăm chăm, hôn lên hai mắt mình, từ sau nụ hôn ấy, mình liền sa vào lưới tình! Khi đó Liễm Trần cũng tưởng nhớ mẫu hậu hắn, thường tựa vào ngực mình khóc, vừa ôm hắn vào lòng, mình vừa chỉ vào một vì sao trên trời và nói mẫu hậu của người không có rồi xa người, nàng chỉ là bay lên trời, biến thành vì sao đẹp nhất. Nhất thời tình yêu trong lòng Ly dâng trào,

dịu dàng nói: “Thật, người nhìn xem, mẫu phi người luôn dõi theo người!”

Hiên Viên Lưu ngóng nhìn vì sao sáng trên trời, lòng cảm thấy ấm áp, mẫu phi hàng đêm đều nhìn ta, quan tâm ta! Nhẹ nhàng tựa người vào ngực Ly, thì thầm: “Ly, ta rất vui! Mẫu phi trên trời luôn nhìn ta mà!”

“Ly, sao người lại phiền muộn?” Hiên Viên Lưu đột nhiên tò mò, ngửa đầu hỏi.

“Ta thích một người!” Ly ôn nhu vỗ về cậu bé đáng yêu, lòng như muốn được tỏ bày hết phiền muộn ra.

“Thích một người thì sao phải phiền muộn?” Hiên Viên Lưu khó hiểu nhìn Ly.

“Ta thích hần, nhưng hần không thích ta!” Ly lộ vẻ mặt đau xót, thầm nghĩ: hần chỉ thích bảo bảo của hần, trong lòng hần chỉ có bảo bảo của hần!

“Ừm, ta biết vì sao người phiền muộn, ta cũng như người, ta thích phụ hoàng, nhưng phụ hoàng không thích ta!” Hiên Viên Lưu thản nhiên nói.

“Tiểu tử ngốc!” Ly hé ra một tia cười yếu ớt, thầm nghĩ: Liễm Trần có bốn hoàng tử năm công chúa, đối với các con mình luôn lạnh lùng, chưa từng thấy hần sủng ái đứa nào, nhưng có một lần, các đại thần dâng sớ đề nghị lập thái tử, hần lại lằm bằm, thờ dài nói: Lưu nhi rất được lòng trẫm, rất xứng đáng làm thái tử, đáng tiếc là con của thứ phi, thân phận không cao quý.

Ly yêu thương vỗ về đầu Hiên Viên Lưu, nói: “Phụ hoàng người rất yêu người, chỉ là hần tính tình lạnh lùng, không muốn biểu lộ!”

“Thật sao?” Hiên Viên Lưu cực kỳ hưng phấn.

“Đương nhiên, ta là thị vệ thân cận của hần, có thể lừa người sao?”

“Ly, vậy người người thích là ai, lỡ như người người thích cũng lạnh lùng, không thích biểu lộ ra sao?”

“.....” Ly trầm mặc không nói, thầm nghĩ: người ta thích cũng chính là phụ hoàng của người, hần đúng là lạnh lùng, không thích biểu lộ, nhưng hần đã có người hần yêu, chính là bảo bảo của hần, là đương kim Thập nhất Vương gia, chính là thúc thúc Hiên Viên Liễm Diễm của người. Nhất thời trong lòng Ly sầu khổ, lệ ngập tràn hai mắt.

Hiên Viên Lưu thấy Ly đau khổ như vậy, vô cùng đau lòng, thầm hận kẻ đã khiến Ly đau khổ, thầm nghĩ: nếu ta biết kẻ nào khiến Ly khổ tâm, nhất định phải trừng phạt hần thiên đao vạn quả (1)!. Bàn tay nhỏ bé không ngừng hứng từng giọt lệ rơi từ mắt Ly, gấp gáp nói: “Ly, người đừng khóc, hần không thích người, ta thích người!”



Ôm lấy tấm thân nhỏ bé của cậu nhóc, Ly miễn cưỡng cười nói: “Hắn không thích ta cũng không sao, ta vẫn thích hắn là được rồi!”

“Vậy thì chẳng công bằng gì hết, hắn không thích người, người cũng không cần phải thích hắn!” Hiên Viên Lưu có chút tức giận nói.

Ly buồn bã cười, trầm nghĩ: ta cùng cậu nhóc này ở đây tán nhảm cái gì không biết!?

Nhẹ nhàng nhắc Hiên Viên Lưu lên ẩm lấy, dịu dàng nói: “Tiểu Lưu nhi, nên nghỉ ngơi đi, ta đưa người về Lưu Dạ điện nha.”

“Ly, ta thích người kêu tiểu Lưu nhi!” Hiên Viên Lưu nâng mặt Ly, có chút thẹn thùng, nói.

Ly giật mình phát hiện mình vừa quên mất cấp bậc lễ nghĩa, trong lòng chỉ nghĩ Hiên Viên Lưu là con của Liễm Trần, mà con hắn cũng là con của mình, bất tri bất giác lại nói với cậu nhóc bằng cái giọng trêu mếu cưng chiều, mất hết quân thân chi lễ!

Đang định quỳ xuống chịu tội, Hiên Viên Lưu lập tức giữ chặt hắn, vẻ mặt khổ sở nói: “Ly, người không thích ta sao?”

“Thần.....” Hiên Viên Lưu có chút tức giận, liền tay che miệng Ly lại, nói “Ly, ta không thích người trước mặt ta xưng thần, rất xa lạ!”

Ly nhất thời có chút cảm động, cậu bé này chỉ mới gặp mình mà cứ như thân tình lâu lắm rồi, cũng không muốn nghịch ý nó, khẽ nói: “Tiểu Lưu nhi, nên ngủ thôi!” Nói xong lại ôm lấy Hiên Viên Lưu, khởi hành đến Lưu Dạ điện.....

Ngự hoa viên, trong một ngôi đình nhỏ giữa hồ nước miên man, một chiếc bàn đá được bày biện chút trái cây cùng điểm tâm, một bình ngự tửu cùng hai cái chén, Liễm Trần hướng lên trăng sáng trên trời, nâng chén thì thầm: “Mẫu hậu, hôm nay là sinh thần của người, cũng là ngày giỗ của người, người cũng biết Trần nhi lúc nào cũng nhớ thương người.” Nói xong thanh âm đã có chút nghẹn ngào, từ mắt chảy xuống một đường thanh lệ: “Diễm nhi đã tìm được, đệ ấy đã có người yêu, lại còn dâng tặng người ba tôn nhi (3) kháukhinh nữa, người nơi tuổi vàng có biết, cũng an tâm nhắm mắt được rồi!”

Liễm Trần cầm chén rượu đổ lên mặt đất, trầm nghĩ: mẫu hậu đã qua đời, hiện giờ Liễm Diễm cũng rời xa mình, Liễm Âm trong lòng lại luôn kiêng kị mình, lúc nào ở gần mình cũng thật thận trọng, đã hoàn toàn không còn cảm giác mình là đại ca của đệ ấy nữa, trong mắt đệ ấy mình chỉ là một đế vương vô tình. Ở trong triều lại là cô gia quả nhân (4), các đại thần thấy mình cứ như chuột thấy mèo, ngay cả ngoại công cũng cữu cữu của mình mà cũng tôn kính có thừa, không còn thân thiết. Trước kia bên người luôn có Ly tả hữu làm bạn, còn hiện tại? Mình thật xứng đáng với tên gọi “Quả nhân” mà. Nhất thời trong lòng buồn bã, miệng vô thức lầm bầm: “Mình nguyệt như sương, hảo phong như thủy, thanh cảnh vô hạn, khúc cảng khiêu ngư, viên hà tả lộ, tịch mịch vô nhân kiến..... Tịch mịch vô nhân kiến..... “ \* hắn lầm nhảm lại câu thơ, từng dòng lệ đứt quãng rơi xuống, như từng hạt trân châu.

Sầu muộn vẫn mãi không dứt, Liễm Trần chụp lấy bầu rượu trên bàn, từng chén từng chén độc chầm độc ảm liên hồi, chỉ chốc lát sau, hơi hơi có chút men say, trong đầu đột nhiên thoáng hiện đôi mắt đen láy như ngọc kia, miệng lẩm bẩm: “Ly, người cũng không cần ta sao?” Nhất thời lòng càng đau đớn.

Hơn một tháng, số lần hai người họ gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, lần nào hấn thấy Ly cũng là cái dáng vẻ bất lãnh bất nhiệt, không chút biểu cảm, vẻ mặt cứ thẫn thờ dờ dẩn như xưa.

Liễm Trần trong lòng vừa tức vừa hận, quả thật trước kia Ly cũng như vậy mà sao hấn chẳng để tâm, hôm nay nhìn thấy vẻ mặt dờ dẩn của Ly lại thật sự đáng giận, lửa giận bùng bùng, rồi lại sợ mình không chế không được tức giận sẽ tổn thương y lần nữa, vì thế liền tốt nhất không nên gặp Ly, đã nửa tháng nay không ghé qua Nguyệt Hoa điện.

Nói đến cũng lạ, từ lúc cùng Ly hoan hảo về sau, Liễm Trần cảm thấy hoan ái cùng các phi tần hoàn toàn chẳng thú vị, xoa nắn da thịt của các nàng lại chẳng có được cảm giác đặc biệt của da thịt Ly, ánh mắt các nàng tràn ngập mưu kế giả dối, không được như đôi mắt trong suốt thuần khiết của Ly, thậm chí cả tiếng rên rỉ của các nàng khi hoan ái vô cùng giả tạo, cố tình mời gọi, không giống Ly phát ra tiếng kêu đầy thỏa mãn, vui thích. Thật muốn sủng hạnh Ly lần nữa, nhưng nghĩ tới bộ dáng dờ dẩn của y, Liễm Trần lại không dám đi, sợ mình sẽ nổi điên lên, lại làm y bị thương.

Lúc này đã có chút men rượu, nhất thời khao khát mãnh liệt muốn gặp Ly. Buông chén rượu trong tay, liền ngả ngón đi tới Nguyệt Hoa điện. Thị vệ vội đỡ lấy hấn, bị hấn lập tức đẩy ra, nội thị chỉ biết đi theo phía sau.

Chỉ chốc lát sau đã tới cửa Nguyệt Hoa điện, thị vệ thấy hoàng đế liền quỳ xuống dập đầu thỉnh an, Liễm Trần không kiên nhẫn khoát tay, mắng: “Cút hết cho trẫm! Cút càng xa càng tốt!” Bọn thị vệ sợ tới mức vội vàng nghe lệnh, lui ra.

Lảo đảo vào trong điện, Ly mới đưa Hiên Viên Lưu về Lưu Dạ điện ngủ, vừa quay về, đang định đặt lưng xuống giường ngủ, gặp Liễm Trần mặt ửng đỏ, hai mắt mơ màng đi tới, chính là đôi mắt của kẻ say rượu, không còn vẻ tàn nhẫn ngày xưa, đường nét trên mặt cũng trở nên nhu hòa hơn, Ly nhìn hấn ngây ngốc, tình yêu trong lòng chợt dâng lên như thủy triều: bé cưng, bé cưng của ta, hôm nay thật quá đáng yêu!

“Ly, người không cần trẫm phải không?” Liễm Trần đã bị men rượu lấy đi lí trí, liền mang hết những nỗi u sầu trong lòng nói ra, lại còn dùng giọng điệu đầy nũng nịu.

“Ta, ta sao lại không cần người?” Ly chỉ cảm thấy hấn hiện tại đáng yêu chết đi được, liền ôm chầm lấy Liễm Trần đầy triu mến.

“Nhưng người không để ý đến trẫm!” Liễm Trần nắm lấy áo Ly, giọng nhừa nhựa của người say rượu nói: “Người không phải nói yêu trẫm sao, vì sao trẫm sủng hạnh người, người cũng không nguyện? Người có biết trẫm chỉ muốn sủng hạnh người, không muốn sủng hạnh người khác? Trẫm đã nửa tháng nay chẳng sủng hạnh ai ca, trẫm nhớ người.....” Nói xong ôm chặt Ly, đem hạ thân giữa hai chân cọ vào y, miệng lẩm bẩm: “Ly, trẫm rất nhớ người!”

Minh nguyệt như sương,

Hảo phong như thủy,

Thanh cảnh vô hạn,

Khúc cảng khiêu ngư,

Viên hà tả lộ,

Tịch tịch vô nhân kiến.....

Tạm dịch:

Trăng ảo như sương,

Gió thanh như nước,

Cảnh đẹp vô vàn,

Cá nhảy lòng sông,

Sen tròn trôi nổi,

Tịch tịch chẳng thấy ai.....

## 10. Chương 10

Liễm Trần híp mắt, nũng nịu như một chú mèo con ngã vào lòng Ly, ngẩng mặt lên, Ly cảm thấy mặt hắn không còn chút sát khí nào, dáng vẻ của hắn lúc này cực kì khêu gợi, khiến tim Ly như đánh lô tô trong ngực, nhất thời ý loạn tình mê, lòng Ly như vừa trút được một tảng đá ngàn cân, liền ôm chặt lấy hắn, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi mỏng mảnh, thì thầm: “Trần, ta cũng rất nhớ ngươi.....”

Liễm Trần ôm chặt lấy Ly, một tay trườn lên phía sau đầu y, miệng không ngừng mút vào đôi môi đang hé mở, liếm lộng, hút lấy mật ngọt từ miệng y. Hai người thuận thế ngã xuống giường, Liễm Trần đỡ lấy Ly, hai tay vuốt ve lên mái tóc mềm mại, dùng cặp mắt lơ đãng của người say nhìn sâu vào mắt Ly, một lúc lâu sau, không nhin được, khẽ hôn lên đôi mắt ấy, nói khẽ: “Mắt của ngươi đẹp quá..... giống mắt của bảo

bảo....!”

Ly chỉ cảm thấy trong lòng đau xót: lại là bảo bảo!, liền tự giễu mình: lòng hần chỉ có bảo bảo, chẳng lẽ mình còn không biết sao, số mình đã định mãi mãi làm thể thân của bảo bảo rồi, còn ở đó buồn bã cái gì! Nhất thời thần sắc có chút ảm đạm.

Liễm Trần không chú ý tới ánh mắt Ly, chỉ lo thỏa mãn ham muốn của mình, hai tay vội vàng mở áo Ly ra, đưa tay xoa lên ngực trần mềm mại, cảm nhận làn da mịn màng của Ly làm hần mê mẩn, khiến hạ thân của hần càng thêm căng cứng, cúi đầu xuống hôn lên hai điểm nhỏ đã sớm dựng thẳng, ngậm lấy, rồi dùng đầu lưỡi không ngừng ma sát lên, liễm láp.....

Ly chỉ cảm thấy toàn thân chợt nóng bừng, khẽ rùng mình, kích thích mãnh liệt từ Liễm Trần khiến ham muốn trong Ly dâng trào. Lúc này Ly cũng chẳng màng thể với chả thân, chỉ muốn được vui thú trong lòng Liễm Trần là đủ rồi.

Liễm Trần cảm lấy hạ thân đang đứng thẳng của Ly, mạnh mẽ xoa nắn, cười gian nhìn người bên dưới mình uốn éo liên tục, cùng khuôn mặt đỏ bừng do bị lửa tình thiêu đốt, miệng không ngừng phát ra từng từ đứt quãng: “Trần..... Cầu người.....”

“Cầu trẫm cái gì?” Liễm Trần cúi đầu, nở nụ cười đầy khiêu khích, nói.

“.....” Y e lệ nhìn Liễm Trần chăm chú, đôi con ngươi đen bình thường rất tinh anh, lúc này vì nhục dục mà càng lúc càng mơ màng, như một viên ngọc đen bóng, vô hồn.

Liễm Trần tăng tốc xoa nắn ngọc hành của Ly, tay kia không ngừng chơi đùa với hai quả anh đào nho nhỏ đầy mẩn cảm, kích thích mãnh liệt song song trên dưới, khiến Ly kêu khẽ một tiếng, liền phát tiết trong tay Liễm Trần.....

Liễm Trần một mặt dùng tinh dịch vừa trào ra của Ly, nhẹ nhàng vẽ loạn lên cửa mật động, đưa một ngón tay vào, thông thả khai thác, mặt khác không ngừng hôn liễm hai quả anh đào nho nhỏ, thỉnh thoảng Ly lại phát ra từng đợt rên khẽ: “Trần.... Ừ....”

Nghe thấy Ly gọi tên mình bằng cái giọng dịu dàng cực kì quyến rũ, Liễm Trần chỉ cảm thấy tim mình như vút bay ra ngoài, càng thêm ôn nhu âu yếm người dưới thân, cố gắng khắc chế dục vọng đang gào thét bên trong, không đành lòng thương tổn Ly một chút nào. Một giọt mồ hôi ẩn nhẫn từ ngực hần rơi xuống, Ly nâng lấy mặt hần, e lệ nói: “Trần, được mà, ta muốn người.....”

Nghe thấy Ly xấu hổ rụt rè mà nói, lại thấy vẻ mặt thẹn thùng của hần đầy khêu gợi, Liễm Trần như bị dục vọng lấn át lí trí, gầm khẽ một tiếng, hạ thân to lớn mạnh mẽ đâm vào mật huyết mềm mại, dồn dập tiến tới, hai tay Ly giữ chặt eo hần, toàn thân nhanh chóng bị kích thích, liên tục vận vẹo, cảm giác đau bên dưới cùng khoái cảm mãnh liệt trộn lẫn vào nhau, Ly cảm thấy vô cùng sướng khoái, ngay cả thở cũng không được, miệng phát ra từng từ đứt quãng: “Trần..... Chậm một chút..... Ta chịu không nổi.....”

Liễm Trần nghe hần cầu xin tha thứ, chẳng những tốc độ không giảm chậm, ngược lại liền nâng hai chân Ly đặt lên vai mình, giật phăng cảm bị vướng víu trên người Ly, hai tay ôm chặt eo Ly. Ly cũng đã đến đỉnh điểm của khoái cảm, ánh mắt mê loạn, miệng không nhịn được phát ra tiếng thét chói tai, ngọc hành phía trước liền phun trào dục vọng, mật động phía sau cũng vô thức co rút lại. Liễm Trần chỉ cảm thấy hạ thân to lớn đang bị hút vào mạnh mẽ, khoái cảm mãnh liệt từ bên dưới truyền khắp toàn thân, hỏa dục bùng bùng khiến hần bỗng nhiên co người lại, liền phun trào khao khát của tình yêu.....

## 11. Chương 11

“Ly, Ly của trẫm.....”, Liễm Trần như một con ác thú đã được thỏa mãn thú tính, liền bắn ra toàn bộ nhục dục trong người, mắt mơ màng nâng lấy mặt Ly, liên tục vuốt ve, nựng nịu, thì thầm: “Người là của trẫm, của trẫm.....” Nói xong, vẫn giữ nguyên hạ thế bên trong mật động Ly, hần liền nằm úp xuống, lộ ra tấm lưng trần trụi, ngủ thật say.

Say mê nhìn dáng vẻ đáng yêu của Liễm Trần khi ngủ, Ly thấy lòng mình như được sưởi ấm, nhẹ nhàng vỗ về cơ thể kẻ đang ngủ say sưa, lại còn chảy cả nước miếng, Ly chợt mỉm cười, khẽ nói: “Bé con à, bé con của ta.....” “Ly nhẹ nhàng ôm hần, đi vào giấc ngủ, chợt nhớ ra bên dưới, hạ thân của Liễm Trần vẫn còn nằm lại trong mật động, liền nhẹ nhàng lắc mình, muốn thoát khỏi long hành xấu xa kia mãi phút cuối cũng chẳng chịu ra, bỗng thấy gương mặt Liễm Trần như bất mãn, đang cố gắng trụ lại, mày nhăn nhăn, mắt vẫn nhắm tịt, miệng lại kiên quyết nói: “Ta muốn..... Ta muốn.....”. Đáng điệu hần làm nũng thật là đáng yêu mà! Ly chậm rãi vỗ nhẹ lên lưng hần, y như khi Liễm Trần còn bé, ôn nhu thì thầm: “Bé con à, ngủ ngoan nha!”

Bình minh, vệt sáng vàng nhạt nơi chân trời dần mở rộng. Liễm Trần chậm rãi mở đôi mắt vẫn còn lim dim ngái ngủ, chỉ thấy trên khuôn ngực trắng nõn của Ly lại ngập đầy nước miếng của hần, nhất thời có chút thẹn thùng, thấy Ly vẫn đang nhắm mắt ngủ say, tay chân lạnh lẽo quệt sạch sẽ nước miếng trên miệng, lặng lẽ nắm lấy một góc cảm bị, nhẹ nhàng lau sạch nước trên ngực Ly. Bỗng hần nhận ra hạ thân vẫn còn nằm trong mật động kia, nhất thời dâm tính lại nổi lên, long hành cũng dần trương to, hai tay liền khởi động. Ly lập tức bừng tỉnh, sợ hãi kêu một tiếng “Trần.....” Thẹn thùng muốn né ra, lại phát hiện hai chân đều bị Liễm Trần ép chặt không thể động đậy.

Liễm Trần nâng hông Ly lên, mạnh mẽ ôm chặt eo y, cấp tốc tiến vào bên trong mật động “A..... Trần..... nhẹ một chút.....” Ly bị hần dồn dập tấn công đến thất hồn lạc phách, ánh mắt tán loạn, miệng không ngừng kêu lên những tiếng đầy dâm dục: “Thật thoải mái..... Trần..... Thoải mái muốn chết ngắt đi được.....”

Từ cửa mật động liền tục tràn ra từng dòng tinh dịch trắng đục, Liễm Trần cảm nhận dương vật ướt át đang bị hút mạnh vào mật động kia, lại nghe Ly kêu lên đầy khoái cảm, không chút giả tạo, một tia sáng hạnh phúc len lỏi vào tim hần, hần chỉ nguyện thời khắc này mãi mãi không trôi qua.....

Liễm Trần co người lại, gầm nhẹ một tiếng, nhắm mắt phun trào minh chứng của tình yêu, Ly cũng liên tục động đậy, liền phát tiết sau Liễm Trần, toàn thân mềm nhũn đổ xuống giường, há miệng thở hào hển. Liễm Trần nhắm mắt hồi tưởng lại khoảnh khắc khoái lạc vừa rồi, cảm thấy vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn, vẫn còn muốn nhắm nháp thưởng thức mùi vị của y, nhưng mà còn có nửa canh giờ nữa là đến giờ thượng triều, phải tắm rửa sạch sẽ chất nhờn dính khắp người, hần đành luyến tiếc rời khỏi mật động y, ôn nhu nói: “Ly, cùng trẫm đến long trì gội rửa!”

Ly đỏ mặt gật đầu, lay động thân mình, bỗng nhướn mày, hai chân bị Liễm Trần đè ép cả đêm, huyết mạch không thông, tê cứng không còn cảm giác, đụng tay vào, cảm giác tê dại thật là khó chịu!

Liễm Trần thấy thế, biết rằng chính mình đã hại cái chân của y, không nói lời nào, khoác y phục lên mình, rồi quần cảm bị quanh y, ôm lấy, chậm rãi rời điện. Ly cả kinh, nhỏ giọng kêu lên: “Trần!” Đột nhiên cảm thấy không đúng lắm, liền sửa lại: “Hoàng Thượng, thần có thể tự đi được!”

Liễm Trần vừa rồi nghe hắn gọi tên của mình, lòng chẳng giận hắn đã bắt kính, ngược lại cảm thấy vui, bây giờ lại nghe hắn gọi mình hai tiếng Hoàng Thượng, lòng chợt chùng xuống, sắc mặt cũng âm trầm. Ôm sát Ly vào lòng, lạnh lùng nói: “Câm miệng!”

Mặt Ly hiện rõ hai chữ “buồn rầu”, tựa đầu vào ngực hắn, không dám hé một lời, thầm nghĩ: sao hắn lại tức giận chứ? Là bức bội mình thật vô dụng sao? Đúng vậy, mình thật sự rất vô dụng, chẳng qua chỉ bị hắn đè một đêm thôi, đã trở nên như vậy rồi, chẳng những không thể hầu hạ hắn, lại còn để hắn ẵm mình đi. Ly vừa tự trách mình, vừa khổ sở.

Liễm Trần ôm Ly đi thẳng đến Tiềm Long điện, nội thị đi theo phía sau thầm nghĩ: Trước giờ chưa từng thấy Hoàng Thượng bế một phi tần nào cả, càng chưa từng thấy Hoàng Thượng sủng hạnh phi tần nào xong còn đích thân bế đến Tiềm Long điện gội rửa, Ly thị vệ trong lòng Hoàng Thượng nhất định rất đặc biệt a, xem ra từ giờ mình phải biết khôn khéo nịnh bợ hắn đây.

Tới cửa Tiềm Long điện, Liễm Trần cởi bỏ tất cả y phục vương vãi trên người mình và Ly ném cho nội thị, nói: “Mang long bào của trẫm cùng y phục của Ly đến đây.” Nói xong xoay người, ôm lấy thân thể trần trụi của Ly tiến vào điện.

Ly đỏ bừng mặt, không dám nhìn hắn, Liễm Trần bế hắn, nhẹ nhàng bước từng bậc thang vào trong hồ, chỉ chốc lát sau cả hai đã ngâm mình giữa hồ nước ấm áp. Ly giãy giụa cố thoát ra khỏi tay Liễm Trần, Liễm Trần đưa tay ôm lấy eo Ly, ôn nhu nói: “Trẫm giúp ngươi xoa bóp chân, ngươi phải ôm trẫm, không là rơi tõm xuống hồ đấy.”

Nói xong, một bàn tay khê đặt lên đùi trơn nhẵn bóng loáng của Ly, nhẹ nhàng vuốt ve. Ly ngượng ngùng vòng hai tay qua cổ hắn, hai người thân dán thân, mặt dán mặt, khiến Ly đỏ bừng mặt như bị lửa thiêu đốt, không dám nhìn thẳng vào hắn. Liễm Trần dịu dàng nói khẽ: “Ly, cho trẫm ngắm đôi mắt của ngươi!”

Ly chợt cảm thấy khổ sở, đôi mắt này sao lại khiến người mê muội? Có phải vì nó rất giống đôi mắt bảo bảo của người không? Lúc này ta chỉ nguyện ta là kẻ mù lòa! Ly giương đôi mắt u uất nhìn thẳng vào người trước mặt, lòng vô cùng đau khổ.

Liễm Trần say đắm nhìn ngắm đôi con ngươi đen thuần khiết, không tự chủ được khê hôn lên đó, miệng thì thầm: “Ly, mắt của ngươi đẹp quá, ta thích nó!”

Ly chợt rung mình, hắn ở trước mặt ta xưng “Ta”? Là vì đôi mắt giống bảo bảo này sao? Vì thế hắn mới xưng “Ta” sao? Đúng vậy, chỉ có đối với bảo bảo của hắn, hắn mới xưng ta, hắn chỉ xem ta là thể thân của bảo bảo thôi. Lòng Ly càng thêm khốn khổ, nhất thời không kiềm chế được, buồn bã hỏi: “Là bởi vì rất

giống ánh mắt của Vương gia Liễm Diễm sao?

Liễm Trần sững sốt: giống mắt của Diễm nhi? Đột nhiên phát hiện từ sau khi mình tìm được Diễm nhi, cũng chẳng còn lưu luyến ánh mắt của Diễm nhi nữa, Diễm nhi trong trí nhớ của mình vẫn là một đứa bé một tuổi.

Sau một lúc lâu, Liễm Trần nhẹ nhàng nói: “Không, giống ánh mắt của bảo bảo!”

Ly vốn đã vô cùng thương tâm, bây giờ lại kinh ngạc cực kì, bảo bảo không phải là Liễm Diễm sao? Sao lại thế này? Nhìn thấy Liễm Trần thần sắc hoảng hốt, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ nhìn hẩn, trầm mặc không nói.

Sững sốt suốt một nén hương, Liễm Trần bỗng nhiên nhìn chăm chăm vào Ly, miệng lẩm bầm: “Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi!” Nói xong liền ôm chặt lấy Ly, cúi đầu xuống hung hăng hôn lên đôi môi hé mở thoang thoang mùi đàn hương, mạnh mẽ mút vào đầu lưỡi Ly, hút trọn thứ mật ngọt trong miệng hẩn.

Ly chỉ cảm thấy đầu lưỡi bị nuốt lấy như sắp đứt ra, thậm chí toàn bộ không khí trong phổi cũng bị hút sạch, đầu óc choáng váng, buông lỏng người tựa vào ngực hẩn. Mặc dù có chút không hiểu lắm, nhưng nụ hôn mãnh liệt đầy yêu thương này khiến Ly vô cùng vui sướng.

Liễm Trần vỗ về khuôn mặt như ngọc của Ly, tay hơi run: ta sai lầm rồi, ta cực kì sai lầm mà, hóa ra người ta yêu là Liễm Diễm lúc một tuổi, không, có lẽ đó không phải yêu, chỉ là ta có trách nhiệm với Liễm Diễm một tuổi, là ta thuận theo lời hứa với mẫu hậu. Vì lẽ đó lòng ta lúc nào cũng nghĩ đến đệ ấy, lúc tìm được đệ ấy về, ta đã lầm tưởng trách nhiệm thành tình yêu, ta đã tự cho rằng ta yêu hẩn, sự thật là ta cần hẩn không yêu hẩn, nếu không, đêm hẩn nói lời từ biệt, vì sao ta chẳng có chút đau lòng? Ta đã không gặp đệ ấy một thời gian dài, trong đầu ta chỉ có hình bóng của đệ ấy lúc một tuổi cực kì đáng yêu, còn đáng điệu của đệ ấy hiện tại rất mơ hồ trong trí nhớ của ta. Còn đối với kẻ trước mặt ta đây, lần đầu gặp hẩn, ta liền yêu thích đôi mắt đen láy của hẩn, dần dần thành thói quen, ta luôn ỷ lại vào hẩn, chỉ cần không có hẩn bầu bạn mấy ngày nay, ta đã khổ sở như vậy rồi! Còn nhớ rõ lần đó hẩn cưỡng bức ta, mặc dù trong lòng ta rất hận hẩn, nhưng không thể ra tay giết hẩn. Rồi trước mặt bọn thị vệ, ta lẳng nhục hẩn, nhưng luyến tiếc không muốn kẻ khác chạm vào hẩn. Nhìn thấy máu xuất ra từ người hẩn, lòng ta vô cùng xót xa. Ta không muốn đưa hẩn đến thiên lao, lại đưa hẩn đến Nguyệt Hoa Điện, nơi thanh tịnh ta thích nhất. Nghe thấy bọn thị vệ cười nhạo sau lưng hẩn, lời lẽ đâm ô đối với hẩn, ta giận dữ, chắc chắn không phải vì lí do khác, mà chính là ta ghen! Ghen khi nghe thấy bọn chúng muốn thượng Ly! Hẩn là của ta, ta không cho phép kẻ khác tơ tưởng đến hẩn. Thì ra, ta vốn đã yêu hẩn, đã yêu thị vệ của ta, Ly của ta!

Vừa nhận ra được tình cảm của mình, Liễm Trần như người bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nghĩ đến lúc trước đã hành hạ Ly đủ kiểu, bây giờ vô cùng hối hận, nhưng khí phách tôn nghiêm của bậc đế vương khiến hẩn không thể dễ dàng giải thích thành lời, chỉ có thể ôm chặt lấy ái nhân của mình, dùng tình yêu mãnh liệt thay cho lời xin lỗi.

Ly bị hẩn hôn đến nổi cảm thấy trời đất tối sầm, khí lực trong người như xuyên qua da bốc hơi hết ra ngoài. Ly đành ôm thật chặt cổ Liễm Trần, sợ rằng chỉ cần buông lỏng tay, sẽ ngã tõm vào hồ nước. Sau một lúc lâu, Liễm Trần mới chậm rãi buông tha cho đôi môi Ly, mỉm cười cực kì dịu dàng, nói: “Ly, ta chỉ muốn người thôi, người đúng là yêu tinh đội lốt người mà!” Yêu thương nhéo nhéo lên mặt Ly, Liễm Trần cong môi, bắt đầu nói: “Nhưng mà ta phải vào triều sớm! Khi xong xuôi, ta sẽ lại đến sủng hạnh người!”

Lại lấy tay véo cái mũi cao thẳng của Ly, ngọt ngào liếm nhẹ lên chóp mũi ấy, sau đó nhìn chăm chú về mặt ngơ ngác của Ly, tinh nghịch cười cười, gọi nội thị, mặc vào long bào, đi vào triều.

Ly sững sờ bất động như tượng đất, sau một lúc lâu mới hoàn hồn: hấn.... Hấn sao lại vô cùng thân thiết với ta như vậy? Hấn có ý gì đây? Nhất thời cũng không hiểu trong lòng Liễm Trần muốn gì, cười khổ một tiếng, khẽ ngâm câu thơ, nói: “Đông biên nhật xuất tây biên vũ. Lẽ ra mưa không thể tạnh lại tạnh hấn, tiểu bất điểm nhi, rốt cuộc ngươi là hữu tình, hay vẫn là vô tình đây?...”

Chú thích:

Đông biên nhật xuất tây biên vũ.

Dịch thơ “Phía đông mặt trời mọc thì phía tây trời lại đổ mưa.”

Câu này ý nói chuyện đời khó đoán và bất ngờ. Lẽ ra trời vần vũ chắc chắn sẽ mưa to lâu tạnh, nhưng lại thật chóng tạnh. Cũng như lòng người khó đoán, không thể lường được.

## 12. Chương 12

Trong triều, Liễm Trần ngồi trên long ỷ (1), mắt nhìn chăm chú vị đại thần đang trình tấu phía dưới, đầu óc lại bay bổng đến bộ dáng thẹn thùng quyến rũ của Ly, khoe miệng không tự chủ được, nhếch lên cười tủm tỉm. Vị đại thần kia giương mắt nhìn về mặt tươi cười của hoàng đế, lòng dắc ý vô cùng, thầm nghĩ: “Hoàng Thượng nghe ta trình tấu chắc chắn là hài lòng, xem ra không lâu nữa ta sẽ thăng quan phát tài!” Tấu xong xuôi, lão ta nhìn một lượt các đại thần chung quanh, nhếch nhếch mày, ra vẻ: nhìn đi, ta có năng lực a, hoàng đế hài lòng với ta mà nở nụ cười a, từ khi ngài lên ngôi đến nay, có bao giờ thấy ngài thượng triều mà tươi cười chưa? Ta là đệ nhất a!

Tảo triều chấm dứt, Liễm Trần vội vội vàng vàng đi đến Nguyệt Hoa điện. Thật lạ lùng, sao trong ngực cứ “thình thịch ... thình thịch” loạn cả lên, trên mặt bất giác cũng đỏ ửng, cứ như một thiếu niên đang đi gặp mối tình đầu của mình ấy, có chút hưng phấn, có chút âu lo ...

Tới trước cửa điện, hấn dừng bước, tự trấn an mình: “Đâu phải ta chưa từng gặp Ly, ta đường đường là một thiên tử, sao lại giống một tiểu tử miệng còn hôi sữa mà bối rối? Còn ra thể thống gì nữa?” Hấn hít một hơi thật sâu, cố gắng đánh tan sự xúc động trong lòng, vừa bước thông thả vào điện vừa trấn tĩnh lại, chợt nghe thấy tiếng trẻ con cười nói vang lên: “Ly, người thua!”

“Ta thua!” Ly giọng cười nói. Y từ Tiềm Long điện trở về đây, đã thấy Hiên Viên Lưu không kiên nhẫn chờ đợi, cứ đi tới đi lui làm loạn cả lên. Thấy y trở về, cậu nhóc vui vẻ chào đón y, nói: “Ly, người lại đây với ta, ta chờ người lâu quá trời!”

“Chờ ta?” Ly cảm thấy kì lạ, liền hỏi.



“Ta tìm người chơi mà! Chúng ta chơi cờ, người xem, ta mang cả bộ cờ đến đây này!” Nói xong, chỉ tay vào bàn đã được bày sẵn các con cờ.

“Haha, được đó!” Ly không đành lòng làm cậu nhóc mừng hụt, hơn nữa do trước kia bị thương, bị Liễm Trần giam ở đây nằm cả ngày, rồi sau khi vết thương đã khỏi, tuy là không quần xiềng xích vào chân y, y cũng chẳng dám tự tiện ra ngoài, chỉ có đêm qua thật sự quá phiền muộn mới lên ra hoa viên hít thở không khí, cũng đã một tháng qua, cả ngày không ăn thì ngủ, chẳng có việc gì làm, nhàn rồi đến mốc meo cả lên! Vì thế liền mỉm cười ngồi xuống, cùng Hiên Viên Lưu đánh cờ.

Hai người vừa chơi cờ vừa nói chuyện phiếm. Hiên Viên Lưu liên tục hỏi những chuyện trước kia của phụ hoàng, Ly không ngần ngại kể việc Liễm Trần rất sợ ma cho cậu nhóc nghe, khiến Hiên Viên Lưu la oai oái: “Không tin, phụ hoàng oai hùng uy nghiêm như vậy, sao sợ ma được?”. Ly chỉ mỉm cười không nói.

Đây là lần đầu tiên Ly cùng người khác nhàn nhã chơi cờ và trò chuyện, trước kia đều bên cạnh Liễm Trần, chưa bao giờ nhàn nhã như vậy, Ly cảm thấy thật thú vị. Không khác gì Ly, Hiên Viên Lưu cũng chưa từng cùng ai vui vẻ chơi cờ, hơn nữa lại rất có cảm tình với Ly, tất nhiên càng thêm cao hứng, liên tiếp chiếu tướng.

Hai người đã chơi liên tiếp mấy ván, Ly có chút kinh ngạc kì nghệ của Hiên Viên Lưu quả thật rất cao siêu, có thể thắng Ly mà vẫn không hao tổn sức lực, nhất thời thầm khen, cậu bé này có đầu óc lạnh lẽo sáng suốt, cực kì thông minh.

Hiên Viên Lưu đắc ý nhìn Ly nói: “Ly, người thật kém cỏi, liên tiếp thua ta mấy ván, như vậy đi, ta chấp người vài quân, nếu người vẫn thua nữa, phải đáp ứng một yêu cầu của ta!”

Ly thoáng thẹn thùng, thầm nghĩ: “Tiểu Lưu nhi này khinh thường ta mà.” Mỉm cười nói: “Không cần nhân nhượng ta đâu, ta đã thua, sẵn sàng đáp ứng người!”

“Trước sau gì người cũng thua ta thôi, ta cho người một cơ hội để người thua chậm một chút!” Hiên Viên Lưu ngạo mạn nói.

“Người ....” Ly buồn bực nhìn tiểu tử trước mặt, cảm thấy hắn rất giống Liễm Trần, tự cao tự đại thật đáng ghét.

Hiên Viên Lưu cười gian trá như một tiểu hồ ly, hai người lại tiếp tục chơi cờ, không đầy hai nén hương, quân của Ly đã bị Hiên Viên Lưu vây vào ngõ cụt!

“Ha ha, người lại thua rồi, Ly, người thua!” Hiên Viên Lưu khoái chí cười to.

“Ta thua!” Ly gượng cười, nói.

“Người đồng ý chịu thua nha! Người phải đáp ứng ta một yêu cầu!” Hiên Viên Lưu nhếch môi cười đều.

“Ừ!” Ly thành thật gật gật đầu.

“Nhắm mắt lại!” Hiên Viên Lưu cười gian, nói.

“Hả?” Ly có chút kinh ngạc, nhưng cũng thật thà nhắm mắt.

Hiên Viên Lưu nhẹ nhàng tiến sát Ly, tay nâng lấy mặt hắn, khẽ chạm môi vào, nhẹ giọng nói: “Ly, người có thể không thích người kia nữa không? Người thích ta nha, ta rất thích người, như vậy người cũng chẳng phải đau lòng!”

Ly ngơ ngẩn mở to mắt nhìn khuôn mặt trẻ con ấy, chỉ thấy như được trở về sáu năm trước, nhẹ nhàng ôm lấy Hiên Viên Lưu, ôn nhu thì thầm: “Ha hả, tiểu Lưu nhi, ta cũng thích người nha!”

Liêm Trần đứng bên ngoài nghe thấy, ác khí trong người dần nổi lên, hừ lạnh một tiếng, chậm rãi tiến vào.

Vừa nghe Ly nói thích mình, Hiên Viên Lưu vô cùng phấn khởi, không kiềm được liền chui vào lòng Ly, hưởng thụ hơi ấm từ người hắn tỏa ra. Chợt nghe một tiếng hừ lạnh, quay đầu nhìn thấy Liêm Trần, cậu sợ hãi đến mức vội vàng rời khỏi Ly, quỳ rạp người cúi đầu nói: “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

Ly cũng quỳ xuống, đang định cúi đầu thỉnh an, Liêm Trần liền đỡ lấy hắn, yêu chiều nói: “Ly, người không được khỏe, nền đất lại rất lạnh, không cần quỳ, nhờ bị bệnh nữa thì sao.”

Nghe giọng nói mềm mỏng của hắn, Ly cảm thấy “thụ sủng nhược kinh” (2), nói khẽ: “Hoàng Thượng ....” Liêm Trần liền che miệng hắn lại, nhẹ nhàng ôm lấy, thì thầm vào tai: “Ta thích người gọi ta là Trần!”

Ly kinh hỉ nhìn Liêm Trần, thầm nghĩ: hắn, hắn cho phép ta gọi hắn là “Trần”? Hắn có ý gì đây? Là chấp nhận tình yêu của ta sao? Không, lòng hắn chỉ có một mình bảo bảo, sao có thể đáp lại tình cảm của ta được? Hay là hắn đang thực hiện mưu kế trả thù ta? Nhất thời không rõ ý đồ của Liêm Trần, lòng Ly cứ bất an, không biết Liêm Trần lại âm mưu gì đối với mình nữa!

Hai người cứ như thế nhìn nhau chằm chằm, Ly thì cứ lo lắng, còn Liêm Trần lại cảm thấy được đứng cùng ái nhân là hạnh phúc nhất trên đời, ánh mắt nồng nàn tình ý nhìn Ly. Ly nhìn vào mắt hắn, những dấu hỏi trong đầu càng nhiều hơn, không thể đoán ra Liêm Trần thật sự muốn gì, lòng càng sợ hãi, nhưng ánh mắt thâm tình của hắn thật khiến mình say mê, có cảm giác như mình là tất cả của hắn! Cả hai cứ “bắt đồng ngôn ngữ” lẫn nhau, đứng lặng im nhìn nhau chằm chú, ai cũng thấy luyến tiếc không muốn rời khỏi đôi mắt người kia.

Hiên Viên Lưu cúi đầu quỳ trên đất này giờ, không thấy phụ hoàng cho phép bình thân, nhất thời nhịn không được, ngẩng đầu lên, liền thấy Ly cùng phụ hoàng đang trao nhau ánh mắt cực kì quỷ dị! Thầm nghĩ: “Phụ Hoàng với Ly bị sao vậy? Hai người có thù oán gì sao? Ly không phải thị vệ thân cận nhất bên phụ hoàng à? Sao lại nhìn nhau bằng ánh mắt của hổ rình mồi thế kia?” Ánh mắt nồng nàn cả hai trao nhau mà bị Hiên Viên Lưu dịch nghĩa thành hổ rình mồi. ha ha, nếu Liêm Trần mà biết được, không biết nên khóc hay cười đây!

Quỳ cũng đã lâu, Hiên Viên Lưu thật sự không chịu nổi, nhẹ giọng kêu: “Phụ hoàng!”

Ly hoàn hồn trước tiên, phát hiện Hiên Viên Lưu vẫn còn quỳ trên nền đất lạnh lẽo, nhất thời có chút đau lòng, bước nhanh đến đỡ lấy cậu, nhìn Liễm Trần oán trách nói: “Sao không cho tiểu Lưu nhi bình thân a, ngộ nhờ bị hàn khí tổn hại thân thể thì sao đây?” Nói xong, kinh hãi nhận ra mình đã đi quá giới hạn, lập tức im bặt, cúi đầu chùng mắt, không dám lên tiếng.

Liễm Trần có hơi oán Ly sao quá quan tâm đến Hiên Viên Lưu, nhưng lúc này nhìn thấy hấn sợ hãi không dám hé một lời, nhất thời vừa đau lòng, vừa hối hận, thầm nghĩ: “Ta đã khiến hấn bị thương nặng như vậy, bây giờ hấn trở nên khách sáo với ta, đều là lỗi của ta mà! Trẫm không nên nói hấn không xứng được yêu trẫm, không nên nói hấn chỉ là cẩu nô tài của trẫm!”

Nhẹ nhàng tiến đến trước mặt Ly, đỡ lấy vai y, ôn nhu nói: “Ta nhất thời quên mất, đúng là sai lầm của ta mà!” Quay đầu nhìn Hiên Viên Lưu đang sợ hãi không dám mở miệng, nói: “Lưu nhi, sao ngươi lại chạy đến Nguyệt Hoa điện?”

“Phụ hoàng, hài nhi đến chơi với Ly!” Hiên Viên Lưu thành thành thật thật đáp lời.

“À! Ngươi chơi cũng lâu rồi, quay về đọc sách đi!” Liễm Trần lãnh đạm nói.

Khuôn mặt nhỏ bé của Hiên Viên Lưu trầm xuống, thất vọng khổ sở xoay người định rời đi. Ly vốn dĩ đang ngờ ngẩn với việc Liễm Trần thừa nhận mình sai, lúc này nhìn thấy dáng đi của Hiên Viên Lưu, có chút đau lòng, thầm nghĩ: “Liễm Trần này cũng thật là! Tiểu Lưu nhi thích người như vậy, muốn gần gũi với người, sao lại đối với nó lạnh lùng vậy chứ!” Ly không nhịn được, mở miệng nói: “Trần, cho Lưu nhi ở lại dùng bữa đi!”

Hiên Viên Lưu dừng bước, quay sang nhìn Liễm Trần bằng ánh mắt chờ đợi của một chú cún con, Ly cũng dùng ánh mắt ấy nhìn hấn. Liễm Trần thấy hai đôi mắt, một lớn một nhỏ cứ thế nhìn mình chăm chăm, miệng liền nở nụ cười, nắm chặt tay Ly mà vuốt ve, áp môi mình lên tai hấn, khẽ cắn một cái, thì thầm: “Như người mong muốn!”

Ly thấy hấn thản nhiên đùa bỡn trước mặt tiểu Lưu nhi, mặt bất giác đỏ bừng, thẹn thùng nhìn hấn bằng ánh mắt quở trách. Đôi mắt phong tình ấy khiến Liễm Trần mê mẩn, tim đập loạn nhịp, hận không thể lập tức ôm người trước mặt lên giường cùng hoan ái. Vì bên cạnh còn có tiểu tử chướng mắt kia! Nhịn không được hung tợn trừng mắt nhìn Hiên Viên Lưu, liền phát hiện cậu nhóc cũng đang say mê nhìn Ly không dứt, Liễm Trần bực tức, ôm chặt Ly, dương dương tự đắc nhếch mày nhìn Hiên Viên Lưu. Hấn không biết hành động này chỉ có đứa con nít ngây thơ mới làm!

Hiên Viên Lưu nhìn thấy hành động ngây ngô của phụ hoàng, hình tượng Liễm Trần trong cậu bé tổn thất lớn, bây giờ đã tin lời Ly nói, phụ hoàng trước đây thật sự là kẻ nhất gan rất sợ ma! Trong đầu nghĩ đến hình ảnh phụ hoàng sợ hãi rúc vào ngực Ly, cậu nhóc lặng lẽ cúi đầu cười âm trong bụng.

Liễm Trần lại nghĩ rằng tiểu tử này sợ cái trừng mắt của mình, thấy hấn cúi đầu không dám nhìn Ly nữa, trong lòng tràn đầy phấn khởi: Ly là của ta, của một mình ta!

(1) Long ý: ngai vàng của vua

(2) “thụ sủng nhược kinh”: “bị” sủng ái đến run sợ.

### 13. Chương 13

Ly nào biết hai cha con này đang có ý đồ xấu, gọi nội thị chuẩn bị bữa trưa. Chỉ chốc lát sau, bữa trưa đã được bày biện đẹp mắt, hai cha con ngồi vào bàn, nhìn thấy Ly còn đứng đó bất động, cùng đồng thanh: “Ly, mau ngồi đi!” Hiền Viên Lưu còn nhiệt tình lôi kéo Ly ngồi cạnh mình.

“Thần không dám!” Ly cúi đầu chùng mắt, nhẹ giọng trả lời. Thầm nghĩ mình làm gì có tư cách cùng Hoàng Thượng, Hoàng Tử dùng bữa.

“Ly!” Liễm Trần thấy hấn cứ kiêng dè, lòng lại nhói đau, liền kéo tay hấn, giọng nũng nịu ghé vào tai Ly nói: “Ăn cùng ta đi, nếu ngươi không ăn, ta cũng không ăn!”

Ly chợt hồi tưởng Liễm Trần khi còn bé, cũng buộc mình ăn cùng hấn như thế, miệng khê nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu, ngồi xuống cạnh Liễm Trần. Hiền Viên Lưu cũng bon chen ngồi cạnh Ly, hai cha con một trái một phải, kẹp Ly ở giữa.

Liễm Trần gấp thức ăn đặt vào bát của Ly, ôn nhu nói: “Ly, ăn nhiều một chút, nhìn ngươi gầy từ trên gầy xuống, hấn là sụt cân không ít đâu!” Dứt lời, ánh mắt đau xót nhìn khuôn mặt hốc hác của Ly. Lòng thầm tự trách mình, vô cùng hối hận, nhất thời đôi chân mày chau lại.

“Ta đã tốt hơn nhiều rồi, không đáng ngại!” Ly nhìn hấn, cười trấn an!

Hiền Viên Lưu cũng vội vàng gấp rau vào bát Ly, không lâu sau, bát của Ly đã như một ngọn núi thức ăn. Ly yêu chiều xoa xoa đầu Hiền Viên Lưu, gấp một miếng thịt đặt vào bát cậu, ôn nhu nói: “Tiểu Lưu nhi, ngươi cũng ăn nhiều một chút, hay ăn chóng lớn nha!”

Hiền Viên Lưu vui vẻ cầm củi ăn, rồi ngược lên tán thưởng: “Ly, thức ăn ngươi gấp cho ta thơm ngon quá à! Trước giờ ta chưa từng được ăn miếng thịt nào thơm ngon như vậy!”

Ly khê cười, thằng bé này, thịt này chẳng phải chỉ là thịt bình thường sao? Nghĩ đến cậu bé hàng ngày đều dùng bữa một mình, không hiểu sao lòng lại đau xót, gấp thêm một khối thịt đút vào miệng cậu, nói: “Ngon thì ăn nhiều một chút ha!”

Hiền Viên Lưu chỉ cảm thấy hạnh phúc cực kỳ, lập tức buông đũa, gương miệng chờ Ly đút mình. Ly thấy cậu bé thật đáng yêu, càng cao hứng, liền bưng bát lên, từng gắp từng gắp đút cậu nhóc ăn.

Liễm Trần thật nuốt không trôi, lửa giận bùng bùng trong lòng, nhìn hai kẻ một lớn một nhỏ riu ra riu rít, sau một lúc lâu, bỗng cau mày hô to: “Ồi, đau!”

Ly cả kinh, vội vàng đặt bát trong tay xuống, quay đầu lo lắng hỏi han: “Trần, đau ở đâu?”

“Tay đau!” Liễm Trần làm mặt đau khổ nói.

“Được rồi, được rồi. Sao tay lại đau?” Ly hơi ngạc nhiên, mới khi nãy vẫn bình thường mà.

“Lúc thượng triều đã đau rồi, vẫn cố chịu đựng!” Liễm Trần nói dối.

“Đã cho ngự y xem qua chưa?” Ly cầm tay hắn lên xem xét, lo lắng hỏi.

“Ách, xem qua! Thì chỉ nói tay ta hoạt động quá nhiều, cần phải nghỉ ngơi, hai ngày nữa sẽ khỏi!” Liễm Trần nhìn nhìn đôi đũa, thầm tỏ ý.

“Vậy sao không nói sớm?” Ly oán trách nói: “Không thể động tay thì để ta đút người cũng được mà!”

“Ừ!” Liễm Trần ra vẻ chờ đợi, gương miệng lên.

Ly bưng bát lên gấp thức ăn đưa tới miệng Liễm Trần. Hiên Viên Lưu ngồi cạnh bên tức muốn chết được, rõ ràng phụ hoàng đã nói dối mà! Vừa rồi rõ ràng thấy người thừa dịp Ly cúi đầu gấp rau thì cười gian, phụ hoàng sao lại xấu tính vậy chứ!? Hừ! Chắc chắn là không muốn Ly đút ta! Cố ý lừa Ly tay đau không thể cử động, thật đáng thương cho Ly ngốc nghếch mà, bị phụ hoàng đánh lừa!

Ly gấp một miếng duẩn tiêm (1) đưa tới miệng Liễm Trần, thấy hắn ngậm miệng không chịu ăn, cảm thấy kì lạ, duẩn tiêm luôn là món hắn thích ăn nhất mà? Ôn nhu hỏi han: “Sao lại không ăn?”

“To quá! Người cắn nhỏ ra một chút đi!”

Ly nhìn duẩn tiêm nơi đầu đũa, thầm nghĩ: đâu có to, miếng duẩn tiêm nhỏ như này mà là to sao? Nhưng nếu Liễm Trần đã ngại ăn thì ta cắn nhỏ ra vậy. Ly bỏ duẩn tiêm vào miệng, đang định cắn đôi ra, đột nhiên Liễm Trần kề sát mặt Ly, há mồm cắn khúc duẩn tiêm còn lộ ra bên ngoài, thuận miệng đưa lưỡi vào miệng y liếm một vòng. Buông môi Ly ra, nhai nhai vài cái, hạnh phúc nói: “Được hòa quyện với nước miếng của Ly, miếng duẩn tiêm này thật quá ngon mà!”

Ly cứng cả người, tay vẫn giữ đũa từ nãy vẫn không có ý định hạ xuống, mặt đỏ bừng như hoa đào thắm ba: hắn, hắn... sao lại như vậy? Hắn hôm nay làm sao vậy? Sao lại đùa bỡn ta thế chứ?

Nhìn thấy Ly ngơ ngác thần thờ, Liễm Trần khẽ cười, nũng nịu nói: “Ly, ta muốn ăn nữa!”

Ly hoàn hồn, mặt đỏ bừng nghiêm nghị nhìn hấn, gấp đồ ăn đưa tới miệng hấn. Liễm Trần dùng ánh mắt nồng nàn tình ý nhìn Ly không rời, cảm thấy thời khắc này vô cùng hạnh phúc, không giấy bút nào có thể diễn tả hết được.

Trái lại, Ly cứ như đang ngồi trên bàn chông, vừa thẹn vừa nghi. Thẹn là hấn ngang nhiên đùa bỡn mình trước mặt Lưu nhi, tuy nói Lưu nhi chỉ là một tiểu hài tử, nhưng cũng có chút ngại ngùng. Nghi là, chẳng biết Liễm Trần có uống nhầm thuốc không, đột nhiên thái độ đối với mình chuyển biến một trăm tám mươi độ! Cũng chẳng biết hấn có bị sao không? Càng không rõ hấn có ý đồ gì với mình nữa!?

Nhất thời cũng chẳng rõ ý đồ của Liễm Trần, Ly thầm nghĩ cứ xuôi theo hấn đi vậy, hấn thích thế nào thì thế ấy, dù sao mình cũng chỉ là nô tài của hấn, là một con chó hấn muốn trêu đùa thế nào thì tùy ý hấn thôi!

Hiên Viên Lưu buồn bực ngồi ăn, đột nhiên quát to: “Ồi! Ly, ta bị trặc tay rồi, cầm đũa không được a!”

“Sao vậy?” Ly lo lắng cầm tay cậu bé, nhẹ nhàng xoa nắn cổ tay, ôn nhu hỏi: “Chỗ này có đau không?”

“Đau, ở đâu cũng đau! Không thể tự mình ăn cơm được, người dứt ta đi!” Hiên Viên Lưu vênh đôi môi nhỏ nhắn, nũng nịu nói.

Liễm Trần thấy tiểu tử kia bắt chước mình đóng kịch để tranh sủng (2), vô cùng tức giận, lạnh lùng nói: “Trẫm gọi một nội thị đến hầu người ăn!”

“Không cần, con muốn Ly dứt con!” Hiên Viên Lưu bủ môi, làm bộ đáng đáng thương nhìn Ly, nếu là ngày thường, cậu sao dám đối đáp Liễm Trần như thế, lúc này trực giác nói Ly sẽ che chở mình, hơn nữa hình ảnh Liễm Trần uy nghiêm trong lòng cậu nhóc đã vỡ nát, vì thế mới dám làm càn, nghịch ý Liễm Trần.

“Được, được, ta dứt người!” Ly nghĩ cậu bé từ nhỏ đã không có mẫu phi, lại mang thân phận con của thứ phi, do vậy các hạ nhân hầu hạ cậu bé không hề tận tâm, dẫn đến cơ thể cậu không được cường tráng, tuy rằng lớn hơn Thái Tử gần hai tuổi, cũng không được khỏe mạnh hơn Thái Tử. Lại nghĩ đến mình khi còn bé, ở ngoài đường xin cơm, luôn luôn cảm thấy đói, nhất thời lòng càng chua xót, nhịn không được ôm lấy cậu nhóc, ôn nhu nói: “Ta dứt người cũng được, người đừng ăn ít quá nha! Phải ăn thật nhiều cho cơ thể cường tráng!”

“Ừ!” Hiên Viên Lưu ôm lấy Ly, cảm thấy cái ôm của mẫu phi đã mất nhất định cũng như của Ly vậy, cực kì ôn nhu.

“Ly! Ta cũng muốn!” Liễm Trần ghen tị trừng mắt nhìn con mình, nắm góc áo Ly nũng nịu nói.

“Đều dứt, đều dứt, một người một gấp luân phiên, được chưa!” Ly bất đắc dĩ nói, thầm nghĩ: hai cha con này bị sao vậy? Sao lại bị thương cùng lúc như thế? Lát nữa phải gọi ngự y xem qua mới được.

Và thế là, hai cha con một trái một phải ngồi cạnh Ly, Ly xoay vòng vòng, đút người này một chút, rồi lại đút người kia một chút. Hai kẻ kia cứ thừa dịp Ly cúi đầu gấp thức ăn thì trừng mắt nhìn nhau. Liễm Trần hận tiểu Lưu nhi tranh giành tình cảm của Ly với mình. Hiên Viên Lưu thì hận phụ hoàng tự nhiên cư xử chẳng khác gì một tiểu hài tử, tranh giành tình thương, âu yếm của người mẹ với mình.

Ly đâu hay biết bụng dạ xấu xa của hai kẻ kia, bữa cơm kéo dài thật lâu, khiến Ly mệt đút hơi, thật vất vả đút cả hai người ăn no, đến phiên mình ăn thì cơm canh đã nguội lạnh hết rồi. Liễm Trần gọi người mang thức ăn mới đến, còn nóng hổi, gấp một đũa đến miệng Ly.

“Trần, ngươi, tay ngươi?” Ly lo lắng giật lấy đôi đũa khỏi tay Liễm Trần, sắc giọng: “Không phải không nên động tay sao? Ngộ nhỡ bị thương nặng thì sao đây?” Nói xong tự mình gấp thức ăn. Liễm Trần sững sốt, thâm hận lời nói dối ngu ngốc khi nãy của mình, sao lại nói không thể cử động chứ? Bây giờ muốn đút Ly ăn cũng không được!

Hiên Viên Lưu thấy thế liền cười gian, lập tức gấp thức ăn đến miệng Ly, nói: “Ly, ai da, quái, tay của ta đột nhiên hết đau rồi, vừa rồi ngươi đút ta, bây giờ đến phiên ta đút ngươi, coi như cảm ơn.”

Ly tươi cười há miệng ăn thức ăn Hiên Viên Lưu đưa tới, rồi lại cười nói: “Cảm ơn ngươi, tiểu Lưu nhi!”

Liễm Trần ngồi cạnh bên tức muốn nổ đầu, buồn bực cực kì!

“Phụ hoàng, con muốn Ly làm cận vệ bên người!” Hiên Viên Lưu bạo gan nhìn Liễm Trần, nói.

“Không được! Ly là của trẫm!” Nói xong, Liễm Trần ôm cổ, vẻ mặt kiên định, nói: “Ly chỉ là của trẫm thôi! Ngươi muốn cận vệ bên người, tự đi đến đội ảnh vệ mà chọn lấy!”

Ly bị hấn ôm cứng ngắt, nhất thời hoảng hốt: Hấn nói ta chỉ là của hấn? Của một mình hấn! Đúng vậy, ta là cận vệ bên người của hấn, chỉ là cận vệ mà thôi, Ly à Ly, ngươi còn muốn cái gì xa xôi sao? Thần sắc ảm đạm, nhẹ giọng nói: “Trần, buông ra, cho ta ăn cơm.”

Buông Ly ra, Liễm Trần thấy dáng vẻ không vui của Ly, tâm tình phiền muộn cực kỳ, trong lòng không khỏi nghĩ ngợi lung tung: chẳng lẽ Ly không muốn ở bên cạnh ta nữa? Chẳng lẽ y nguyện ý làm cận vệ bên cạnh Lưu nhi? Đúng rồi, ta từng tra tấn y như thế, y làm sao còn yêu ta như trước kia nữa? Nói không chừng y hiện tại oán ta vô cùng, một khắc cũng không muốn bên cạnh ta! Nghĩ đến Ly có thể không còn yêu mình nữa, nghĩ đến Ly không muốn ở bên cạnh mình nữa, Liễm Trần chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, nhất thời uể oải, thì thào: “Ly, ngươi, ngươi nguyện ý làm cận vệ của Lưu nhi không?”

Ly sững sờ tại chỗ, thâm nghĩ: hấn, hấn muốn đem ta ban cho tiểu Lưu nhi? Đúng rồi, ta rốt cuộc cũng không phải bảo bối của hấn, làm hấn thấy phiền phức, không muốn nhìn thấy ta nữa!

Nhất thời lòng Ly khổ sở vô cùng, im lặng không nói, một lúc lâu sau, ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói: “Ta...”

Liêm Trần thấy hấn mở miệng, bỗng nhiên sợ hãi, sợ sẽ nghe được Ly nói nguyện ý, đột nhiên đứng lên, bước nhanh ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ta, ta có chuyện quan trọng, phải đến ngự thư phòng!” Nói xong vội vàng rời đi.

Ly thấy hấn đột nhiên rời đi, lòng đau khôn nguôi, thầm nghĩ: hấn không muốn ta ở lại bên cạnh hấn, ngay cả câu ta nguyện ý ở bên cạnh hấn hấn cũng chẳng màng nghe, hấn ghét ta mà! Hai hàng lệ từ đôi con ngươi đen rơi vào trong bát, Ly lặng lẽ bưng bát lên, ăn lấy thức ăn đã hòa nước mắt chua xót.

Hiên Viên Lưu thấy Ly bỗng nhiên bi thương vô cùng, kinh sợ vội vàng dùng đôi tay nhỏ bé lau nước mắt trên mặt Ly, cùng khóc nức nở: “Ly, ngươi đừng khóc, ngươi làm sao vậy?”

“Cát bay vào mắt ta thôi!” Ly ngược mặt lên, gương cười nói.

Hiên Viên Lưu ôm chặt lấy hấn, ra vẻ ông cụ non vỗ vỗ lưng Ly, nói: “Không khóc, thổi thổi là được mà!” Nói xong dùng cái miệng nhỏ nhắn thổi mạnh vào mắt Ly.

Ly yêu thương vỗ về đầu của cậu bé, chợt cảm thấy như được trở về hơn mười năm trước, Liêm Trần khóc và mình là người dỗ hấn. Lòng Ly bồi hồi cùng thất vọng .....

Liêm Trần thất hồn lạc phách bước vào ngự thư phòng, ngồi xuống ghế, lẩm bẩm: “Ly, ngươi không yêu ta phải không? Ta sai lầm rồi, ngươi tha thứ cho ta đi! Ngươi cũng biết ta yêu ngươi mà! Ta yêu ngươi a ....” Đáng tiếc Ly không thể nghe được, nếu nghe thấy, không biết là sẽ vui sướng đến độ nào a!

(1) duẩn tiêm: món măng xào. Cọng măng dài và to bằng một ngón tay.

(2) tranh sủng: tranh giành sự sủng ái.

## 14. Chương 14

“Ly, chiều xuyên tâm thứ này của ta đúng không a?” Hiên Viên Lưu lớn tiếng hỏi Ly.

Ly đang suy nghĩ vẫn vợ chợt hoàn hồn: “Tiểu Lưu nhi, không tồi, tốt lắm!”

Hiên Viên Lưu được cổ vũ, càng ra sức luyện tập hơn. Đứng từ xa nhìn cậu bé luyện kiếm, Ly mỉm cười, hơn một tháng qua, hàng ngày cậu đều đến Nguyệt Hoa điện, không phải đến rủ Ly chơi cờ, mà đến bảo y hãy dạy mình luyện võ. Đôi khi học xong còn ngâm thơ Thái Phó đã giảng dạy cho Ly nghe. Vì thế, đạo gàn đây Ly cũng không cảm thấy quá ảo não.

Người kia thì đạo này rất ít đến đây, có đến cũng trầm mặc, lặng lẽ nhìn Ly, không nói một lời. Ly thầm



ta thán: “Hắn chắc chắn là chán ta rồi, ngay cả cùng tán gẫu với ta cũng chẳng muốn, rốt cuộc thì ta cũng không phải bảo bảo của hắn, hắn làm sao yêu ta được? Nếu ta tự biết thân biết phận làm một cận vệ, có lẽ hắn còn có thể giữ ta lại bên người, còn nếu ta cứ mộng mơ tư tưởng đến hắn, e rằng hắn sẽ không ngần ngại ban ta cho người khác.”. Vì thế, mỗi khi Ly thấy Liễm Trần, đều nhất mực cung kính xưng Hoàng Thượng, còn quỳ xuống thỉnh an đúng bài bản. Ly sợ mình khiến Liễm Trần chán ghét, sẽ đuổi mình đi ngay, do đó, không dám một lần hi vọng xa xôi.

Về phần Liễm Trần, nhìn thấy Ly kiên định như thế, càng tin chắc rằng Ly hận mình đã làm nhục hắn, đã hoàn toàn không còn chút tình yêu với mình, thậm chí chỉ gặp mình thôi mà cũng miễn cưỡng, xem ra có lẽ y muốn mình phân rõ ranh giới rồi! Liễm Trần vừa đau thương vừa hối hận khôn cùng, mỗi khi nhìn vẻ mặt lãnh cảm của Ly, hắn lại nhớ nhung ánh mắt nồng nàn tình yêu lúc xưa, và cả dáng vẻ kiều mị khi hầu hạ dưới thân mình. Hắn hối hận vì sao trước đây mình lại nặng tay hành hạ Ly như thế, khiến y oán hận mình thấu xương, thậm chí còn chẳng thèm quan tâm đến mình. Đối với y mình chỉ là bậc đế vương vô tình, là chủ tử của hắn. Y sẽ không bao giờ yêu mình nữa!

Liễm Trần ẩn thân nơi góc tường bên ngoài Nguyệt Hoa điện, tham lam nhìn ngắm Ly ngồi ngơ ngẩn trong hoa viên, không dám lại gần, sợ rằng Ly sẽ nói hắn muốn làm cận vệ bên cạnh Lưu nhi, sẽ rời bỏ mình. Liễm Trần cứ thế lẳng lặng nhìn Ly, lòng bồi hồi khôn nguôi, hận mình không thể lập tức xông tới ôm chặt hắn! Hôn lên môi hắn! Sủng hạnh hắn! Nhưng sự thật Liễm Trần lại không dám, sợ phải nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của Ly. Liễm Trần vốn không muốn dùng quyền lực để vương bức Ly hầu hạ mình, hắn thật sự không muốn, cũng không có can đảm, trước kia đã tổn thương Ly quá nặng rồi, bây giờ đã nhận ra tình cảm của mình, sao lại có thể nhẫn tâm khiến y chịu oan ức nữa? Lòng hắn dâng lên một nỗi xót xa: Thôi, ta đứng xa xa nhìn y cũng đủ rồi, chỉ cần y vui vẻ!

“Hoàng Thượng, ngài ở đây làm gì?” Hoàng Hậu dắt Thái Tử đi dạo, đột nhiên trông thấy hắn.

“Trẫm..... Trẫm thưởng thức cảnh sắc cũng phải báo cáo với người sao!?” Liễm Trần đang trộm nhìn Ly lại bị phát hiện, lập tức thẹn quá hóa giận.

“Thần thiếp không dám!” Hoàng Hậu sợ tới mức liền quỳ xuống, đám người bên cạnh cũng quỳ rạp xuống đất, miệng không ngừng tụng hô vạn tuế. Tất cả đều run rẩy sợ hãi, hoàng đế này lạnh lùng vô cảm, nếu chọc giận ngài sẽ không hay đâu!

“Bình thân hết đi!” Liễm Trần đã bức bối không thể tiến đến bên Ly rồi, còn gặp đám nhốn nháo này làm hắn chẳng thể lén lút nhìn ngắm Ly được nữa, liền bước ra khỏi góc tường, ra chiều vui vẻ nói:

“Lưu nhi, đường kiếm của người thật không tồi, mau múa vài chiêu cho phụ vương xem đi!”

Hiên Viên Lưu cùng Ly đang luyện kiếm, bỗng nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn thấy Liễm Trần, vội vàng quỳ xuống thỉnh an, Liễm Trần lập tức cho bọn họ bình thân. Hiên Viên Lưu chạy đến bãi đất trống đằng kia, gơ kiếm múa vài đường mình mới học.

Tâm tư Liễm Trần làm sao đậu lại ở chỗ Hiên Viên Lưu được, nó đã không tự chủ bay đến bên Ly rồi. Liễm Trần nhú mày, thầm thán: “Ly sao lại gây như thế? Bọn nô tài này hầu hạ chẳng ra làm sao!”

Ly cũng không tự chủ đưa mắt nhìn Liễm Trần chăm chú, liền thấy sắc mặt hần tái nhợt, tối tăm, thầm nghĩ: “Hần sao lại gầy quá? Là bận rộn quốc sự? Hay là nhớ nhung Liễm Diệm? Sao hần không biết yêu quý bản thân mình chứ?”. Ly đau xót, đôi mày chau lại.

Hai người cứ thế, người nhìn ta, ta nhìn người, hai ánh mắt tụ lại cùng một chỗ, Liễm Trần thầm nghĩ: “Sao hần nhìn thấy ta liền nhíu mày? Chắc hẳn là rất chán ghét ta, nhưng ngại thân phận ta là Hoàng Thượng, không dám quay đầu nhìn nơi khác. Hần hận ta, oán ta, oán ta mà.....”. Nghĩ đến đây, Liễm Trần càng thêm buồn bực, ngực đau nhói như bị ngàn kim đâm.

Ly thấy sắc mặt âm trầm của hần, lại thầm nghĩ: “Hần nhất định là không muốn gặp ta, chỉ muốn đến thăm Tiểu Lưu nhi thôi, nhìn thấy ta khiến hần chán ngấy mà! Ly khổ sở vô cùng, cúi đầu chùng mắt, không dám nhìn thẳng Liễm Trần nữa.

Liễm Trần thấy y cúi đầu, nghĩ rằng Ly ngay cả nhìn mặt mình mà cũng không nguyện nữa, hần càng cảm thấy chán nản, sắc mặt càng thêm buồn bực. Lòng đầy phiền muộn, nhìn đám người phía sau mắng: “Cút hết đi cho trẫm!”

Cả đám người sợ tới mức vội vã cáo lui. Hoàng Hậu kéo Thái Tử Hiên Viên Quang nhanh chóng rời đi, cậu bé sợ Liễm Trần đến mức đứng bất động tại chỗ, phần áo trước ngực đã ướt sũng.

Liễm Trần thấy thế, cơn buồn bực như tức nước vỡ bờ, lạnh lùng quát to: “Đồ vô dụng, chỉ thế thôi đã uất ức, sau này làm sao có thể kế thừa giang sơn của trẫm chứ!”

Mặt Hoàng Hậu lập tức tái xanh, Thái Tử trời sanh vốn tính nhất gan, cũng không phải thông minh tuyệt đỉnh, mọi thứ đều không bằng Hoàng Tử Hiên Viên Lưu, ngay cả vóc dáng cũng là Hiên Viên Lưu giống hoàng đế nhiều hơn. Nếu thân phận mẫu phi của cậu không thấp kém, chắc hẳn con của nàng chẳng thể nào làm Thái Tử được! Bây giờ Hoàng Hậu lại nghe Liễm Trần nói như thế, lòng cực kỳ bất an, thầm nghĩ: “Hoàng Thượng nhất định có ý muốn tái lập Thái Tử”. Nàng nhất thời vô cùng tức giận, chẳng nói lời nào liền kéo tay Thái Tử rời đi, trong lòng quyết định hồi cung sẽ lập tức tìm Quốc Trọng cùng Quốc Cửu nghĩ đối sách!

Ly thấy Liễm Trần quả trách Thái Tử như thế, trong lòng thở dài: Thái Tử vốn nhất gan, ngày thường nhìn thấy người đã như trông thấy quỷ! Bây giờ mặt mũi của người chẳng khác nào Diêm Vương địa phủ, không nói đến Thái Tử sẵn đã nhút nhát, thậm chí cả người có lá gan to nhất nhìn thấy cũng phải sợ hãi ba phần!

Ly thở dài, kéo Hiên Viên Lưu cùng hành lễ Liễm Trần: “Bọn thần cũng cáo lui!”

Liễm Trần thấy Ly phân rõ giai cấp như thế, lòng đau đến vô tri vô giác, ảm đạm phát tay. Ly lại nghĩ hần phiền chán mình cực kì rồi, lòng dĩ nhiên đau không thể tả, cũng không nói thêm lời nào liền dẫn Hiên Viên Lưu rời đi.

Liễm Trần ngây ngốc đứng thờ người trong hoa viên muôn vàn loài hoa đẹp, bỗng nhiên nổi điên, gơ tay bứt mạnh một nhánh hoa đã nở rộ, không may bị gai xước một đường trên tay, từng giọt máu tràn ra.

Liêm Trần vô hồn nhìn máu cứ chảy mãi, lòng hẫng đau như bị khoét một lỗ to, vết thương nhỏ nhất này chẳng bằng một phần ngàn vết thương trong lòng hẫng....

---

Hoàng Hậu vừa trở về cung, lập tức phái người thỉnh Quốc Trọng, Quốc Cữu đến. Chưa tới một canh giờ, cả hai đã đến cung của Hoàng Hậu, Quốc Cữu vội hỏi: “Hoàng Hậu, sao lại cấp bách cho mời ta cùng phụ thân đến, có chuyện gì sao?”

“Phụ thân, ca ca, xảy ra việc lớn rồi!” Hoàng hậu kinh hoảng nói

“Chuyện gì? Con nói rõ ràng ra xem!” Quốc Trọng cũng có chút nóng nảy.

“Hôm nay hoàng đế nói Quang nhi là kẻ bất tài, chỉ sợ không thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước!”

“Cái gì?” Quốc Trọng cùng Quốc Cữu đều ngây người!

“Ô..... Phụ thân, ca ca, hai người mau nghĩ cách gì đi a! Phải làm sao bây giờ?” Hoàng hậu nhịn không được khóc nức lên.

“Này.....!” Quốc Cữu âm nghiêm mặt, trầm nghĩ: tên cầu hoàng đế này vừa mới hại con ta, bây giờ lại nói nhìn cháu ta thật chẳng thuận mắt, xem ra Lý gia ta sớm muộn gì cũng sẽ bị hấn tận diệt! Hừ, không bằng tiên hạ thủ vi cường!

“Ca ca, huynh có chủ ý gì thì nói ra đi!” Hoàng hậu có chút sốt ruột nói.

“Muội muội, chỉ sợ muội không dám ra tay thôi!” Quốc Cữu âm trầm nói.

“Cái gì?” Quốc Trọng kinh ngạc nhìn chằm chằm con mình, trầm nghĩ, đây là chuyện đại nghịch bất đạo a.

“A?!” Hoàng Hậu kinh sợ nhìn ca ca mình, chẳng lẽ ca ca muốn nài nỉ hại Hoàng Thượng?

“Muội muội, bây giờ Quang nhi vẫn là thái tử, nếu hoàng đế băng hà, tất nhiên Quang nhi sẽ kế vị!” Quốc Cữu nhìn bộ dạng nhát gan của Hoàng Hậu, âm hiểm cười nói: “Nếu hoàng đế tái lập Thái Tử, vậy mẫu tử hai người có thể sẽ mất hết mọi thứ!”

“Nhưng mà, việc đại nghịch bất đạo này nếu để người khác phát hiện, sẽ bị diệt môn!” Quốc Trọng hoảng sợ nói.

“Vậy không để kẻ khác phát hiện là được! Mấy năm trước ta đi sứ phương nam đến Lĩnh Nam Quốc, lần nọ không cẩn thận rơi xuống vực của một ngọn núi nhỏ, nơi đó có một Dị Nhân chuyên nuôi dưỡng cỏ trùng, có một loại cỏ trùng rất kỳ dị, tên gọi “phệ huyết băng cổ”, người nào bị cỏ trùng này xâm nhập vào cơ thể, sẽ từ từ mất máu đến chết, mỗi hai canh giờ sẽ thấy cảm lạnh, y như cảm mạo của dân gian, kẻ nào chết vì cỏ trùng này, căn bản người khác không thể tìm ra nguyên nhân chết thật sự, chỉ nghĩ rằng bị nhiễm phong hàn mà chết!” Quốc Cửu lại đặc ý nói: “Ta có mang về một trứng trùng, đang để ở nhà! Muội muội, muội suy nghĩ thấu đáo rồi thì lập tức báo cho ta biết!”

“Phụ thân, chúng ta đi trước đi, để muội muội suy nghĩ kỹ lưỡng, chúng ta cũng phải quay về chuẩn bị trước!” Quốc Cửu nâng Quốc Trọng đứng dậy, chậm rãi rời đi.

Hoàng Hậu tái xanh mặt mày, ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, trầm tư suy nghĩ .....

---

Tả Tướng dạo gần đây không được vui vì những lời đồn đãi nhảm nhí về Hoàng Thượng bỗng nhiên bùng phát, bảo là hoàng đế yêu thích nam nhân, luôn cưng chiều một cận vệ bên người, nào là cho hắn ngụ ở Nguyệt Hoa điện, rồi vì hắn mà chẳng thèm ngó ngang gì đến các phi tần khác, chẳng những thế còn vì thị vệ này mà tàn bạo phế hết những kẻ cũng yêu thích hắn!

Lời đồn đãi lan truyền nhanh như gió, cũng đến được tai Tả Tướng. Ông cực kì tức giận, hoàng đế vừa ngồi lên long ỷ, vẫn chưa vững vàng, sao lại để xảy ra chuyện phiền phức này? Ông trầm nghĩ, “Cận vệ này của hoàng đế chắc chắn chỉ là Ly thôi.”, thở dài một hơi, lại nghĩ: “Tình cảm của Ly đối với Trần nhi mình đã sớm nhận ra hơn mười năm trước, khi đó còn rất vui sướng, nghĩ rằng Ly thâm tình với Trần nhi như thế, nhất định sẽ không màng tính mạng để bảo vệ Trần nhi. Mà Trần nhi cũng không thể nào đáp lại tình cảm của Ly được, điều này chẳng cần lo lắng. Nhưng không thể ngờ được bây giờ lại xảy ra có sự này.”. Tả Tướng cứ nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng quyết định vào cung tìm Ly nói chuyện.

Hôm sau, mặt trời chỉ vừa ló dạng, Tả Tướng đã thẳng hướng đến Nguyệt Hoa điện. Chỉ chốc lát đã đến cửa điện, bảo nội thi truyền tin, Ly nghe xong lập tức cuống quýt đi ra, nhìn thấy Tả Tướng liền cúi đầu hành lễ: “Đại nhân, ngài dạo này vẫn khỏe chứ?”

“Ly, mau đứng lên đi!” Tả Tướng đỡ Ly đứng dậy, hai người cùng bước vào điện, vừa ngồi xuống, Ly đã vội hỏi:

“Đại nhân đến đây là có chuyện gì?”

“Ta.....” Tả Tướng chợt cảm thấy thật khó mở lời, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Ly, ngươi nên rời khỏi kinh thành đi!”

“.....” Mặt Ly lập tức trắng bệch.

“Ta biết tâm ý của ngươi đối với Trần nhi, bây giờ bên ngoài đang rầm rộ tin đồn nhảm nhí về ngươi cùng

Trần nhi kia!” Tả tướng thở dài nói: “Người cũng biết Trần nhi lên ngôi khiến nhiều kẻ không phục, nếu lại thêm tin đồn này, e rằng sẽ vô cùng bất lợi cho Trần nhi, người đã có tình ý với nó, cần phải suy nghĩ vì nó!”

Ly thần thờ tại chỗ, thầm nghĩ: “Phải rồi, ta đã làm nhục hấn, hấn vốn không yêu thương gì ta, hấn không muốn gặp ta, từ lần cuối gặp hấn ở hoa viên đến nay đã hơn một tháng, hấn căn bản trong tim không hề có ta, ta lại còn ở đây mơ mộng hão huyền ư? Cuộc đời này ta chỉ nguyện vì hấn sống, vì hấn chết, bây giờ ta lại trở thành chướng ngại vật của hấn, là nguyên nhân của những lời đồn đãi, còn làm hấn liên lụy. Thôi vậy! Ta phải đi thôi!”

“Đại nhân, Ly đã biết, bây giờ lập tức rời đi ngay, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng!”. Nói xong cung tay hành lễ, chuyển mình một cái, trong nháy mắt đã biến mất!

Tả Tướng cứ đứng thần người tại chỗ, một lúc lâu sau lại thở dài, xoay người rời đi.

Liễm Trần ngồi trong ngự thư phòng, tâm phiền ý loạn lật lật tấu chương, “Đã hơn một tháng nay, mình không dám xuất hiện trước mặt Ly, chỉ trộm nhìn hấn từ xa, nhìn y cùng Lưu nhi luyện kiếm, nhìn y cùng Lưu nhi câu cá bên bờ ao nhỏ, nhìn y cùng Lưu nhi nhàn nhã nằm phơi nắng trên bãi cỏ xanh. Thật ghen tỵ với Lưu nhi mà, hận đời này mình thật không thể thân cận Ly như thế!”

Liễm Trần không có can đảm xuất hiện trước mặt Ly, sợ rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt lãnh cảm của y, sợ phải nhìn thấy y vô hồn quỳ gối trước mặt mình xưng Hoàng Thượng. “Aizzz!” Hấn không thể ngăn được tiếng thở dài.

“Phụ hoàng! Không xong rồi!” Hiên Viên Lưu vừa hô to vừa chạy vào ngự thư phòng, nội thị phía sau ra sức ngăn cản cậu nhưng không được.

“Chuyện gì vậy? Hoang mang rối loạn lên thế kia!” Liễm Trần thầm nghĩ: thằng nhóc này bình thường vẫn đĩnh đạc trầm ổn, hôm nay vì sao lại trở nên thất kinh?

“Phụ hoàng, không thấy Ly đâu cả, Ly đi mất rồi!” Hiên Viên Lưu vừa khóc vừa nói.

“Cái gì?” Liễm Trần cả kinh đứng bật dậy, rồi lại ngã xuống ghế, thất thần lẩm bẩm: “Hấn đi rồi, hấn rút cục cũng đi rồi, hấn tốt cùng là ghét ta, hận ta, cuối cùng cũng đã đi rồi!”. Một hàng lệ mong manh từ con ngươi đen chảy xuống.

“Người đâu, gọi Kiệt tới đây!” Liễm Trần sững sốt một hồi, liền trấn tĩnh lại.

Không lâu sau, Kiệt đã đến.

“Ra lệnh các người canh chừng Ly, sao lại khiến hấn bỏ đi chứ!?” Liễm Trần giận dữ hỏi.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, hơn một tháng trước ngài đã bảo bọn thuộc hạ rút khỏi Nguyệt Hoa Điện mà!” Kiệt hơi buồn bực, hoàng đế này tự ra lệnh cho thị vệ rút đi hết, bây giờ sao lại đi khiển trách bọn ta?

“.....” Liễm Trần sững sốt, nhớ lại hơn một tháng trước, mình đã nhận ra tình cảm đối với Ly, liền bảo bọn thị vệ rút đi hết, không muốn Ly có cảm giác mình giống như một tội nhân. Kỳ thật đối với võ công của Ly, nếu y muốn rời đi thì vô cùng dễ dàng, không ai ngăn cản được. Cứ ngỡ rằng Ly sẽ luôn lặng lẽ bên cạnh mình, dù không yêu thương mình, cũng vẫn mãi bên cạnh mình, không thể ngờ được Ly đã đi mất rồi! Lòng Liễm Trần như nát vụn ngàn mảnh, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Kiệt, người liên lạc với tất cả ảnh vệ bên ngoài, cần phải tìm cho được Ly!”

“Vâng!” Kiệt liền xoay người rời đi.

“Phụ hoàng, con muốn Ly!” Hiên Viên Lưu khóc lóc nỉ non, tựa vào y bào của Liễm Trần. Liễm Trần ôm lấy cậu bé, khẽ vỗ về: “Phụ hoàng cũng muốn y, nhất định sẽ tìm được thôi!”

## 15. Chương 15

Trong một khu rừng nhỏ vùng ngoại ô kinh thành, một vị công tử tướng mạo nho nhã thông thả bước, tiểu đồng tử (1) đi phía sau y cứ lái nhải cần nhần không thôi: “Công tử, chúng ta mau quay về đi! Khu rừng này trông u ám quá, nghe nói mấy ngày trước còn có cướp đường nữa đó!”

Vị công tử kia bực dọc nói: “Từ nãy đến giờ cứ nghe người lái nhải ồn chết được, sớm biết thế này ta không cho người theo!”

“Công tử, người đừng nên nói ta cần nhần mãi, nếu thật gặp lũ cường đạo, liền thê thảm a!” Đồng tử nhăn mặt nói.

“Thử lộ thị ngã khai, thử thụ thị ngã tài, nhược tướng quá thử lộ, lưu hạ mãi lộ tài!” (2). Bỗng một giọng nói ồm ồm vang lên, vài tên mặt mày hung hãn, kẻ cầm búa kẻ cầm gậy, cùng lúc nhảy phốc ra từ hai bên đường!

Sở Thanh Phong liếc mắt nhìn chằm chằm tiểu đồng bên cạnh đang cúi gằm mặt, thầm nghĩ đáng lý tiểu tử này phải có tên là ô nha (3) mới đúng! Thật sự là nói đâu trúng đó mà, miệng lưỡi đen đủi!

“Các vị đại gia, kẻ hèn này xin tỏ chút thành ý, mong các vị nhận cho!” Sở Thanh Phong lấy ra hai mươi lượng bạc từ trong người, thầm nghĩ: chắc, hoa tiền tiêu tại (4) vậy!

Bọn cường đạo vừa nhìn thấy bạc là khoái ra mặt, một tên có vẻ là đầu xỏ tiếp nhận bạc, rồi nghi ngờ hỏi: “Tiểu tử, còn nữa không?”

“Kẻ hèn này ra ngoài chỉ mang theo chút ít vậy thôi, thật sự hết rồi!” Sở Thanh Phong giữ giữ y phục để chứng minh lời mình nói.

Đột nhiên một tên cường đạo kêu lên: “Đây chẳng phải là đệ nhất công tử kinh thành, Sở Thanh Phong của Thanh Phong Quán sao!?”

“Thật vậy sao?” Bọn cường đạo còn lại hỏi.

“Tất nhiên là thật, ta nhận ra hần mà, mấy năm trước, kinh thành tổ chức cuộc thi so tài nghệ giữa các quan quán công tử (5), Thanh Phong công tử đây đã đứng đầu bảng, ta đã nhìn kĩ, chính là hần!”

“Hắc hắc hắc! Không ngờ hôm nay có thể gặp được mặt hàng thượng đẳng như vậy a!”

“Đúng vậy! Thanh Phong công tử này làm giá cao kinh khủng, không ngờ hôm nay anh em chúng ta có thể ném thử đầu tiên mà!”

“Các người tự thưởng hần đi! Mẹ nó! Lão tử ta không thích thú gì việc đó!” Tên đầu xỏ bọn cường đạo ra chiều chán ghét nhìn đồng loạt lũ đàn em.

“Đại ca, người cũng nên thưởng thức chút mùi vị của nam nhân này chứ! Bảo đảm người sẽ thích!”

“Các người tự thưởng thức lấy, lão tử ta không quen, lão tử vẫn thích nữ nhân mềm mại thơm tho hơn!”

“Hắc hắc hắc! Vậy bọn ta cũng không khách khí!” Nói xong, cả bọn cường đạo lộ vẻ mặt dâm dăng, cười cợt tiến tới Sở Thanh Phong.

Sở Thanh Phong tái mặt, hối hận đã không chịu nghe lời tiểu đồng tử khuyên bảo, thầm nghĩ: “Rơi vào tay bọn cường đạo này thật là sống không bằng chết! Thôi, tự kết liễu đời mình đi vậy!”. Y xoay người, bỏ nhào tới đại thụ sau lưng.

Nhưng không có một chút đau đớn nào như y đã dự đoán, mà là cái ôm thật ấm áp. Sở Thanh Phong ngẩng đầu, nhìn thấy một nam tử anh tuấn toàn thân vận y phục đen đang ôm mình vào lòng, khuôn mặt sáng như ngọc, đôi mắt trong suốt tinh tường. “Được cứu rồi!”. Trong đầu Sở Thanh Phong vừa hiện lên ba chữ kia, y liền bất tỉnh ngã vào ngực hắc y nhân.

“Tiểu tử! Nếu người cũng muốn thưởng thức, mau giao mỹ nhân đang tựa vào ngực người ra đây, đợi các đại gia đây chơi đùa xong sẽ đến phiên người! Nếu không đồng ý, đây sẽ là nơi chôn xác của người!” Bọn cường đạo gào to.

“Muốn chết sao!” Hắc y nam tử đặt người trong lòng mình tựa vào một gốc cây, rồi rút nhuyễn kiếm trên người ra, chỉ một cái chuyển mình, trên cổ bọn cường đạo kia liền hiện ra một vết máu dài. Bọn chúng

hoảng sợ liếc nhìn nhau, đột nhiên “phụt” một tiếng, nơi cổ máu bắn ra tung tóe, chỉ trong nháy mắt, cả bọn cùng ngã xuống đất chết tại chỗ! Tên đầu xỏ đảm cường đạo đứng chôn chân, toàn thân run rẩy, không ngừng lải nhải: “Đại.....Đại gia.... Tha.....tha mạng.....”

Hắc y nhân nhẹ nhàng lấy một chiếc khăn tay trong người ra, lau đi vết máu trên nhuễn kiếm, rồi vứt khăn đi, chẳng thèm liếc mắt nhìn tên cường đạo cuối cùng, nhẹ giọng nói: “Niệm tình người khi nãy không có tà tâm, hôm nay không lấy mạng chó của người, nếu để khi khác ta lại bắt gặp người làm nghề đạo tặc, người lập tức cùng các huynh đệ hội ngộ nơi âm tào địa phủ!”

“Tạ ơn đại gia không giết tiểu nhân! Tiểu nhân không dám nữa! Sẽ không dám nữa!”

“Còn không mau cút đi?”

“Liền cút ngay, cút ngay!” Tên cường đạo kia lập tức chạy thừa sống thiếu chết, lo sợ Diêm La Vương hắc y nhân kia thay đổi chủ ý, sẽ lấy mạng chó của mình.

“Công tử! Người tỉnh đi mà!” Tiểu đồng tử gào khóc thật to.

“Thật là ồn mà, nhất định là do Đồng nhi rồi!” Sở Thanh Phong bị tiếng khóc u oán đánh thức, nhìn thấy tiểu đồng tử nước mắt nước mũi đầm đìa, nhượng mảy nói: “Van người, ta còn chưa chết, người lại khóc tang ta sao!”

“Công tử, người tỉnh rồi, thật tốt quá!” Tiểu đồng lau nước mắt, vui sướng nói.

“Ta mà không tỉnh sẽ bị người khóc lóc om tỏi đến chết mất!” Sở Thanh Phong tức giận, nhăn mặt quát.

Chợt nhớ tới hắc y nhân đã cứu mình, Sở Thanh Phong ngẩng đầu lên, liền thấy người kia cười cười nhìn mình cùng Đồng nhi đầu võ mồm, thoáng thẹn thùng, cung tay nói: “Ơn cứu mạng của huynh đài, Thanh Phong vô cùng cảm kích, xin hỏi đại danh quý tánh?”

“Ly!” Ly chợt khựng lại một lúc, họ ư? Còn nhớ khi xưa bé con từng nói cứ lấy họ của hắn, nhưng bây giờ tiểu bất điểm nhi đã không cần mình, mình còn có tư cách mang họ Hiên Viên sao? Ly buồn buồn nói: “Tại hạ họ Viên, tên Ly!” Viên Ly, viễn ly (6)....

Sở Thanh Phong nhìn thấy thần sắc âm đạm của Ly, cũng không muốn hỏi nhiều, cất cao giọng nói: “Tại hạ Sở Thanh Phong!”

Ly hơi cúi đầu, liền xoay người rời đi. Sở Thanh Phong vội kêu lên: “Viên huynh, xin dừng bước!”. Ly khựng lại

“Viên huynh, ơn cứu mạng tiểu đệ còn chưa kịp báo đáp! Thỉnh Viên huynh cùng tiểu đệ trở về, sẽ tạ ơn



nồng hậu!” Sở Thanh Phong mời mọc chân thành.

“Không cần để tâm làm chi!” Ly nói xong liền cất bước.

Sở Thanh Phong lập tức giữ chặt Ly, vẻ mặt thống khổ nói: “Viên huynh đây có phải ghét ta xuất thân phong trần, nên khinh thường ta?”

“Không, không phải!”. Khi này Ly đã nghe bọn cường đạo trêu ghẹo Sở Thanh Phong, biết y là quan quân công tử, nhưng thật sự không có chút khinh thường y, bây giờ nhìn bộ dạng khổ sở của y, nhất thời chẳng biết phải làm sao!

“Nếu Viên huynh không chê ta, vậy cùng ta trở về đi! Hay là Viên huynh có việc gì gấp phải đi?”

“Ta, ta không có việc gì gấp cả!” Ly nói thầm, thật sự mình muốn đi đến đâu cũng chẳng biết mà! Thôi, cứ theo Thanh Phong công tử này về vậy. Tuy nói là thuận ý Tả Tướng, vĩnh viễn không gặp Liễm Trần, nhưng lòng vẫn nhớ mong hân, ở lại kinh thành cũng có thể biết được tình hình của hân, có thể yên tâm chút ít. Nghĩ thế, Ly liền gật đầu đáp ứng.

Hai người thong thả sánh bước, Ly cảm thấy kì lạ, liền hỏi Sở Thanh Phong sao lại đến nơi vắng vẻ này. Sở Thanh Phong ra vẻ hối hận trả lời, nguyên lai là trời sinh bản tính yêu hoa lan, nghe nói nơi ngoại ô kinh thành có một biệt viện rất nhiều hoa lan, vô vàn loại lan, không ít loại quý hiếm, y tức tức muốn ngắm lan, liền lên đường đến đây, không ngờ biệt viện gì còn chưa thấy, đã gặp phải cường đạo! Cũng may có Ly cứu giúp, nếu không hối hận không kịp!

Sở Thanh Phong cùng Ly trò chuyện vui vẻ, Sở Thanh Phong biết được Ly cũng là cô nhi như mình, liền nói: “Viên huynh, ta và huynh vừa gặp đã thân, tiểu đệ bất tài, muốn cùng Viên huynh kết nghĩa huynh đệ, Viên huynh có bằng lòng không?”

Ly thoáng cảm động, mình cũng đã cô độc nhiều năm nay, bây giờ có người muốn kết nghĩa huynh đệ cùng mình, đương nhiên vô cùng cao hứng. Cả hai liền lấy cổ ven đường làm nhang, bái lạy thiên địa, kết thành huynh đệ. Hai người khai tuổi, Ly ba mươi bốn, Thanh Phong hai mươi lăm.

“Đại ca!” Sở Thanh Phong vui vẻ nắm tay Ly.

“Nhị đệ!” Ly mỉm cười nắm tay y, nhìn kĩ gương mặt tuấn tú, đôi mắt đẹp như tranh vẽ, thần sắc hồng hào của nhị đệ mình, liền tán thưởng: “Nhị đệ, tướng mạo người quả là hảo hảo a!”

“Đại ca!” Sở Thanh Phong hơi ngượng ngùng, đỏ mặt: “Đại ca, huynh cũng không tồi đâu, Thanh Phong chưa gặp ai có đôi mắt tinh tường trong veo như huynh!”, nhìn chăm chú mắt Ly, liền tán thưởng.

“Ta chỉ nguyện mình là kẻ mù lừa!” Ly âm thầm nói.

Sở Thanh Phong thấy Ly buồn rầu, nghĩ rằng y nhất định có tâm sự, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều. Hai người về tới Thanh Phong Quán, Sở Thanh Phong liền an bài Ly ngụ ở hậu viện nhỏ.

Ly vừa biết được, quán chủ Thanh Phong Quán này là Sở Thanh Phong. Nguyên lai Sở Thanh Phong từ năm mười ba tuổi đã trở thành đệ nhất quan quán công tử của kinh thành, đến khi được hai mươi mốt, hai mươi hai, quan quán này được một ông chủ giàu có nào đó mua lại, ông chủ nọ hỏi Sở Thanh Phong có bằng lòng làm quán chủ hay không, tất nhiên y vui vẻ đồng ý. Sở Thanh Phong nghĩ rằng tuổi mình ngày càng tăng, tiểu quan bình thường đến hai mươi liền bị khách nhàm chán rồi, còn mình tuy rằng đến bây giờ vẫn là đệ nhất, nhưng về sau này, e rằng ngay cả tiền ăn một chén cơm cũng kiếm không ra! Tuy làm quán chủ nhưng vẫn là ở chốn phong trần hỗn tạp này, cũng chẳng khác gì nghề nghiệp hiện tại, dù ta có chút văn chương, nhưng ai nhìn vào cũng biết là xuất thân chốn phong trần, có thể làm gì khác đây? Nghĩ thế, y vui vẻ đồng ý. Ông chủ nọ cũng muốn đổi tên quán thành tên của y, Thanh Phong Quán. Mỗi tháng Thanh Phong Quán chỉ việc nộp đủ số bạc quy định, những chuyện còn lại đều do Sở Thanh Phong làm chủ. Mặc dù không rõ vì sao ông chủ lại tốt với mình như vậy, nhưng trước mắt cứ là như thế đi, Sở Thanh Phong tự nhủ.

Ly an tâm ngụ lại đây, mỗi ngày đều cùng Sở Thanh Phong chơi cờ uống rượu, đôi khi còn dạy Thanh Phong luyện vài thế võ phòng thân, nhưng y lại thật sự không muốn luyện võ, chỉ được một lúc liền hô to cả người ê ẩm, lưng đau nhức, Ly lắc đầu mỉm cười nói: “Nhị đệ, đệ không học chút ít phòng thân, nhớ đâu lại gặp cường đạo thì làm sao đây?”

“Ha ha, đệ đã có đại ca bảo hộ đệ mà!” Sở Thanh Phong ra vẻ nũng nịu đáng yêu.

Ly yêu chiều xoa xoa tóc y, mắng yêu: “Phải rồi phải rồi, đúng là quỷ ranh mà!”

“Đại ca, chúng ta ra ngoài ngao du đi! Nghe nói Ý Phong Lâu có một loại hoa lan đẹp lắm a, chúng ta mau đi xem đi!” Sở Thanh Phong hưng phấn nói.

Ly mỉm cười nói: “Người tự đi đi! Ta không thích ngắm hoa!” Nhị đệ này, nghe đến hoa lan là cứ như chẳng màng sống chết ấy!

“Đại ca, huynh đã ở hậu viện này hai tháng nay, không buồn chán sao? Không bằng đi cùng đệ đi!” Sở Thanh Phong giật giật góc áo Ly, nũng nịu nói: “Người ta xinh đẹp mỹ miều như này, ngộ nữa lại gặp kẻ xấu, làm sao đây a?” Nói xong còn “lan hoa chỉ” (8) vuốt vuốt đuôi tóc, vẻ mặt thẹn thùng.

“Nhị đệ, ta đi ta đi, người thật là phiền phức mà!” Ly bất đắc dĩ nói, vội vàng cầu xin Sở Thanh Phong buông tha mình. Sở Thanh Phong lộ ra nụ cười gian khi thực hiện được ý đồ, cười hì hì nắm tay Ly dạo bước ra phố.

Cả hai đi thong thả, vừa đi vừa cười nói, thoáng chốc đã đến Ý Phong Lâu. Sở Thanh Phong cùng Ly nhìn nhau cười, sóng vai bước vào.

Bên ngoài lâu, một nam nhân mở bức họa trong tay ra nhìn kĩ lưỡng, ngẩng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, gật gật đầu, hai người thăm hiểu nhau qua ánh mắt, một trong hai nam nhân ấy liền xoay người rời đi.

---

Chú thích:

(1) tiểu đồng tử: người hầu, là thiếu niên (tầm 14 15 tuổi). (nhưng cậu bé này lại có tên là Đồng nhé, Đồng nhi là cách xưng hô của Sở Thanh Phong với cậu)

(2) Thử lộ thị ngã khai, thử thụ thị ngã tài, nhược tướng quá thử lộ, lưu hạ mãi lộ tài: Đường này là ta khai thông, cây cối nơi đây do ta trồng, nếu muốn đi qua, phải để lại lộ phí.

(3) ô nha: con quạ đen. (nói gì trúng đó:D)

(4) hoa tiền tiêu tai: tiêu tiền để đuổi rủi ro

(5) quan quán công tử: Tuy không khác gì kĩ nữ, nhưng thanh cao hơn, chỉ bán nghề không bán thân, và là nam nhân.

(6) viễn ly: viễn ly cùng viên ly là đồng âm (chỉ khác dấu thanh). Nghĩa gốc của viên ly là rời xa.

(7) lan hoa chỉ: Lan hoa chỉ chính

## 16. Chương 16

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, nô tài đã tìm được Ly thị vệ!” Một ảnh vệ quỳ trong ngự thư phòng bẩm báo.

“Cái gì, tìm được rồi!?” Liễm Trần kinh hỉ nhìn ảnh vệ kia.

“Đúng vậy, Ly thị vệ ngay tại Thanh Phong Quán trong kinh thành!”

“Thanh Phong Quán?” Sắc mặt Liễm Trần chợt sầm xuống, Thanh Phong Quán này chính là quan quán lớn nhất, xa hoa nhất kinh thành, Ly đến đó làm gì? Nhất thời trong bụng ghen tuông sôi sùng sục.

“Nô tài nghe được, Ly thị vệ cứu quán chủ Thanh Phong Quán, hẳn nhận Ly làm đại ca của mình, hiện giờ Ly thị vệ vẫn ngụ tại hậu viên quan quán đó!” Ảnh vệ thăm nghĩ, xem sắc mặt hoàng đế này tám phần là

ghen tuông rồi! Có nghe qua lời đồn đại về hoàng đế cùng Ly thị vệ, xem ra là thật! Ta nên vội vàng nói rõ ra, nếu không ngộ nhỡ hoàng đế giận cá chém thớt trăm đầu ta thì thảm!

Sắc mặt Liễm Trần khá hơn một chút, khoát tay nói: “Lui xuống lĩnh thưởng đi!”

Bên ngoài Thanh Phong Quán, một thanh niên nam tử ăn mặc sang trọng đẹp đẽ thong thả bước vào, phía sau là hai gã tôi tớ dáng người cao to. Gã sai vặt trong Thanh Phong Quán vội vàng ra nghênh đón, vừa giương mắt nhìn thấy quần áo vị khách nhân kia, hắn biết ngay người này không phải giàu bình thường, toàn thân vận quần áo gấm vóc thượng hạng của Tô Châu, bên hông đeo ngọc bội vô cùng quý giá. Hắn liền cúi đầu khom lưng nói: “Vị công tử này, ngài hôm nay đến đây, phải chăng có quen biết công tử ta?”

“Quán chủ của các người đâu?” Cẩm y nam tử (1) ấy trầm giọng hỏi.

“Vị công tử đây, quán chủ chúng ta bây giờ đã không còn tiếp khách!” Gã sai vặt lộ vẻ khó xử, thầm nghĩ: “Vị khách nhân này cũng biết chọn hàng ghê, điểm đích danh quán chủ chúng ta, đáng tiếc quán chủ mấy năm nay đã không tiếp khách nữa, chỉ có bằng hữu quen biết mới được mời uống hai chén trà.”

“Trẫm... Ta có một số việc muốn tìm quán chủ của các người!”

“Quán chủ đang ở hậu viên chơi cờ cùng đại ca của người, công tử, phiên công tử ngoài này chờ, ta vào trong thông báo một tiếng! Hỏi xem quán chủ có bằng lòng gặp ngài không?” Gã sai vặt thầm nghĩ: “Công tử này nặng nề đòi gặp quán chủ, xem ra vẫn nên thông báo một tiếng trước, hắn nhìn qua cũng không tốt lắm, không nên đắc tội.”

“Không cần, người trực tiếp dẫn ta vào hậu viên đi!”

“Việc này...!” Gã sai vặt có chút do dự, bỗng nhiên nhìn thấy cẩm y công tử kia sầm mặt xuống, vội vàng dẫn đường: “Công tử, mời theo ta!”

Chỉ chốc lát đã đến hậu viên, gã sai vặt đang muốn lên tiếng thông báo, cẩm y công tử kia liếc mắt nhìn hắn ý bảo ngừng lại, nhẹ giọng nói: “Người đi xuống đi!”

Gã sai vặt đang mở miệng liền khựng lại, không dám nói một từ, lại nhìn thấy hai tôn thần (2) phía sau cẩm y công tử kia, liền quay đầu rời đi.

“Các người cũng lui xuống đi!” Cẩm y công tử nhẹ giọng nói.

“Hoàng thượng!” Nguyên lai vị cẩm y công tử này chính là đương kim hoàng thượng Liễm Trần! Kiệt còn định mở miệng muốn nói gì đó, Liễm Trần không kiên nhẫn phất tay, hai thị vệ nhìn nhau, liền rời khỏi hậu viên.

Liêm Trần chậm rãi đi tới trước, trong lòng nôn nao: Ly sẽ trở về với ta sao? Hắn còn oán ta không?

Đột nhiên một thanh âm vang lên: “Đại ca, tha đệ đi! Eo của đệ bị huynh ép chặt muốn đứt ra rồi!”

“Đệ nói hay nhỉ! Mới vài cái vậy thôi mà chịu không được, có đáng xấu hổ không?” Là tiếng của Ly. Liêm Trần cảm thấy tim như tan nát: “Ly...y... y thích người khác? Y đang cùng người khác hoan hảo, lại còn nhiệt tình ép eo của người kia chặt đến muốn đứt ra, đủ biết cuộc hoan ái mãnh liệt đến mức nào. Có mãnh liệt như lần y cưỡng bức mình hay không?”

“Đại ca, đệ khó chịu quá! Nhanh lên!”

“...”

Liêm Trần lặng lẽ nhìn xuyên qua hòn non bộ giả trước mặt, chỉ thấy Ly đang ôm một nam tử có dáng người mảnh khảnh, tay y không ngừng vuốt ve mặt người kia, sau đó còn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn...

Liêm Trần không thể nhìn tiếp được nữa, vội vã xoay người, tim như bị vạn tiễn xuyên tâm vô cùng đau đớn, hai mắt thất thần, trong đầu liên tục vang lên: “Ly không cần ta, không cần ta!”

Liêm Trần nhất thời mất hết dũng khí, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, hai tay nắm chặt, thầm nghĩ: “Không, Ly là của ta, là của ta, ta chỉ việc giết Sở Thanh Phong kia, Ly sẽ trở lại bên ta.” Nhưng rồi lại nghĩ: “Không, nếu ta giết ái nhân của Ly, y sẽ hận ta cả đời!”. Nghĩ đến ánh mắt Ly căm hận nhìn mình, Liêm Trần lắc lắc đầu: “Không, ta không muốn Ly hận ta! Không, ta không thể để y hận ta! Thôi, ta nếu thương y, phải khiến y vui vẻ, nhìn y hai tháng nay đã tròn ra không ít, nhất định y hạnh phúc khi ở bên cạnh Sở Thanh Phong, tinh thần sáng khoái, không như lúc ở cạnh ta, càng ngày càng gầy yếu.” Liêm Trần càng nghĩ càng khó chịu, vội vàng quay về, ra đến ngoài hậu viên, quát khẽ: “Hồi cung!”

Kiệt và Vũ cảm thấy hơi kì lạ, Hoàng Thượng không phải là đến tìm Ly sao? Sao không cùng Ly trở về? Nhưng không dám hỏi nhiều, cùng Liêm Trần rời đi.

Hậu viên Thanh Phong Quán: “Nhị đệ, tốt hơn chưa, đệ nháy mắt mấy cái xem còn đau không?” Ly lo lắng hỏi han, vừa rồi có một con trùng nhỏ bay vào mắt Thanh Phong, đau đến chảy nước mắt, mình đã giúp đệ ấy thổi vài cái, không biết đã ổn chưa.

Sở Thanh Phong nháy mắt vài cái, lệ nhòe cả mắt, nói: “Tốt rồi, không đau nữa đại ca! Vừa nãy đau chết được!”

“Lần sau chú ý một chút! Thật là, lớn như vậy rồi mà còn...!” Ly yêu thương vỗ vỗ đầu Thanh Phong.

“Không phải tại đại ca sao! Mỗi ngày đều bắt đệ luyện công! Đau thắt lưng muốn chết, chẳng tập trung được gì mới bị con trùng nhỏ thừa dịp đánh lén!” Sở Thanh Phong dẫu môi nói.

Ly lắc đầu cười, tiểu đệ này, cả lý do này mà cũng nghĩ ra. Sở Thanh Phong cũng cười hì hì nhìn Ly.

Không lâu sau, gã sai vặt vội chạy vào hậu viên, nhìn Sở Thanh Phong nói: “Quán chủ, vừa rồi có một vị cảm y công tử đến tìm người, người đã gặp chưa?”

Sở Thanh Phong ngạc nhiên nói: “Không có a, trong hậu viên này giờ chỉ có ta và đại ca, không có gặp ai nữa!?”

“A, quái!” Gã sai vặt nhăn mặt: “Mới này còn ở đây mà, cảm thấy vị công tử ấy khí vũ hiên ngang, nhất định là hậu duệ vương công quý tộc, còn thưởng cho tiểu nhân không ít tiền, mới nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu!”

“Người đúng là tham tiền mà! Còn không mau đến tiền viện đi!?” Sở Thanh Phong cười mắng, đột nhiên nhớ ra gì đó, liền hỏi: “Vị công tử kia khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Cũng xấp xỉ quán chủ, khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi!”

“Không phải hử!” Sở Thanh Phong lẩm bẩm. Người kia chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi thôi. Lòng y dâng lên một bầu phiền muộn.

“Vị công tử ấy nhìn rất uy nghiêm, tiểu nhân cũng không dám nhìn thẳng mắt hử!” Gã sai vặt nhớ tới ánh mắt dọa nạt của người kia, lòng còn thoáng run sợ.

Tim Ly chợt hẫng một nhịp, không lẽ là hử!? Liền lắc đầu: “Không, sao có thể được. Hử sao có thể đến đây. Rõ ràng không có khả năng!”

Hai người lặng ngồi trên băng đá giữa hậu viên, không ai nói với ai. Gã sai vặt thấy cả hai đang trầm tư, không dám quấy rầy, lặng lẽ rời đi!

Liễm Trần thất hồn lạc phách quay về Bàn Long điện, liền ngã người xuống giường, hai hàng thanh lệ chảy ra. “Ly yêu kẻ khác, y không cần ta, không cần ta! Y không cần ta cũng phải thôi, ta đã từng tổn thương y như thế, ta đáng bị như vậy!” Liễm Trần cảm thấy tim đau như bị đao cắt, hai tay nắm chặt cảm bị, giấu mặt vào trong gối, kiềm không được tiếng khóc!

“Hoàng Thượng!” Nội thị thận trọng gọi.

Liễm Trần ngồi dậy, lau nước mắt, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Tả Tướng đại nhân cầu kiến!”

“Cho vào!”

Lát sau, Tả Tướng tiến vào, liền quỳ xuống thỉnh an, Liễm Trần liền đỡ lấy ông, nói: “Ngoại công, không cần đa lễ!”

Tả Tướng đứng lên, nhìn thấy trong mắt hắn hình như có nước mắt, thoáng đau lòng nói: “Hoàng Thượng, gần đây sao người gầy yếu thế này? Phải chú ý giữ mình!”

Liễm Trần cười gượng, nói: “Ngoại công, thân thể ta rất tốt mà!”

Tả Tướng trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Hoàng Thượng, người...người có phải đang vương vấn Ly?”

“Ly!” Liễm Trần ngẩn người, đột nhiên một ngụm máu tươi từ trong miệng trào ra, ngã người về phía sau, ngất đi.

Chú thích:

(1) cảm y nam tử: nam nhi mặc bộ y phục vải gấm

(2) tôn thần: thần to lớn

## 17. Chương 17

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng! Người đâu mau tới đây!” Tả Tướng cả kinh hét to.

Chỉ chốc lát sau, vài ngự y ù té chạy xộc vào, mọi người cứ liếc mắt nhìn nhau “Người làm gì!” mãi, chẳng ai dám tiến gần hoàng đế chặn trị. Tả Tướng tức giận quát: “Còn không mau chặn trị cho Hoàng Thượng!?”

Cuối cùng vẫn là lão ngự y già nhất bị đẩy ra. Lão run rẩy tiến đến xem mạch hoàng đế, trầm ngâm một lúc lâu, rồi nói: “Hoàng Thượng ưu tư tích tụ, lại đột ngột gặp phải đả kích, tổn thương tâm mạch, dẫn đến hộc máu!”

Tả Tướng lo lắng hỏi: “Có đáng ngại lắm không?”

“Hồi bẩm đại nhân, cũng không đáng ngại lắm, chỉ cần tịnh dưỡng mấy ngày liền khỏi!”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Tả Tướng thở phào nhẹ nhõm, lòng thầm hối hận, nếu sớm biết Ly ra đi sẽ làm Trần nhi thương tâm thế này, ta đã không ép hai bọn nó quên nhau! Aiz! Nghiệp chướng a!

Hôm sau, Liễm Trần bệnh không thể tả triệu. Hắn nằm trên giường tâm tình phiền muộn, nhìn đám phi tần lần lượt đến hỏi thăm. “Rõ ràng đều là giả tạo, cái mặt ra vẻ cầu khẩn ta chóng khỏi bệnh nhìn chẳng khác gì các nàng đang khó ở trong người!” Liễm Trần phát tay bảo các nàng rời đi hết. Các phi tần thấy thế cũng không dám nán lại, kéo nhau rời đi.

Không lâu sau, hoàng hậu bưng một chén thuốc tiến vào. Liễm Trần cau mày nói: “Hoàng hậu, chuyện này để bọn hạ nhân làm được rồi mà?”

“Hoàng Thượng, thần thiếp muốn giúp ngài uống thuốc! Thần Thiếp không tin tưởng đám hạ nhân!” Nói xong, múc một muỗng thuốc, đưa lên miệng thổi nguội, rồi đưa đến miệng Liễm Trần. Liễm Trần tuy cảm thấy hơi phiền phức, nhưng cũng không muốn làm mất mặt hoàng hậu, mở miệng uống thuốc trong muỗng xong, tự tay giắt lấy chén thuốc uống một hơi, không kiên nhẫn nói: “Trẫm phải nghỉ ngơi, không được quấy rầy!”

Hoàng hậu tái mặt, mới vừa rồi còn hơi hối hận, bây giờ trong lòng chỉ oán giận hắn vô cùng! Nàng nhìn Liễm Trần chằm chằm, lòng thầm cười lạnh, xoay người rời đi.

Ba ngày sau, Liễm Trần đang bước đến ngự thư phòng, đột nhiên cảm thấy cơn lạnh thấu xương ập tới. Cảm thấy kì lạ, khí trời dù cũng đã cuối thu, nhưng mình mặc cũng không ít áo ấm, sao bỗng nhiên lại lạnh như thế. Hắn gọi người khoác thêm áo ấm lên mình, nhưng vẫn càng lúc càng lạnh, toàn thân liên tục run rẩy, thầm nghĩ: “Chả lẽ cảm lạnh rồi sao?”

Liễm Trần sai người gọi ngự y đến. Ngự y chẩn trị cả nửa ngày cũng thấy kì quái, mạch đập bình thường, nhưng sao lại có bệnh a? Tại sao hoàng đế lại lạnh cóng như đang trong hầm băng thế này? Ông đành phải kê vài thang thuốc bổ.

Cảm lạnh qua nửa canh giờ, rồi bất ngờ lại hết, Liễm Trần chỉ nghĩ có lẽ ngẫu nhiên nhiễm phong hàn, cũng không vương bận đến nó lắm. Nhưng vài canh giờ sau lại cảm lạnh, triệu chứng không khác gì lần đầu, dần dần khuôn mặt vốn đã gầy yếu giờ càng tiêu tụy.

Lão ngự y bắt mạch hắn, trong lòng cả kinh, “Sao chỉ mới một ngày, lượng máu của hoàng đế giảm sút nghiêm trọng? Nhưng hoàng đế không có bị thương đến mất máu, vậy sao lại thiếu máu như thế này? Ngự y có ngàn chất vẫn không được giải đáp. Liễm Trần nhìn về mặt kinh ngạc của ngự y, biết được bệnh của mình không nhẹ, thấp giọng hỏi: “Bệnh này của Trẫm chữa được không?”

“Thần đáng tội chết!” Lão ngự y quỳ rạp dập đầu xuống đất. “Thần ngay cả Hoàng Thượng bệnh gì cũng không đoán ra, thần không có khả năng!”

“Đứng lên đi! Trẫm bị quái bệnh, không thể trách người được!” Liễm Trần giương mắt nhìn xa xăm.



“...” Lão ngự y hồ nghi lỗi tai mình có vấn đề, hoàng đế khùng bố này mà lại không trách mình ư?

“Bệnh của trẫm có phải không có thuốc chữa?” Liễm Trần bình tĩnh hỏi.

“Việc này...” Ngự y trầm nghĩ: “Cứ liên tục mất máu như thế này, sợ là chẳng bao lâu nữa, ngày đại nạn của hoàng đế này sẽ đến!”. Lão nhất thời không dám nói một lời.

“Người không cần sợ hãi, cứ nói thật! Ta thứ cho người vô tội!” Liễm Trần nghiêm mặt nói.

“Theo bệnh trạng của Hoàng Thượng, nếu vẫn tiếp tục mất máu mãi thế này, sợ là... sợ là...”. Lão ngự y cúi đầu, không dám nói tiếp.

Liễm Trần phát tay bảo hần lui xuống, rồi bước thong thả đến bên cửa sổ, thì thầm: “Ly, ta đã bị quái bệnh, có lẽ không còn ở nhân gian này lâu nữa! Cũng không sao, người đã không yêu ta, ta sống cũng còn ý nghĩa gì!”

Lòng Liễm Trần đã có ý nguyện chết, cứ mặc cho bệnh tái phát, trẫm mặc không nói, cả ngự y cũng chẳng buồn gọi. Hơn nữa hần vì mong nhớ Ly mà càng gầy yếu, chưa đến bảy ngày đã gầy sệt nghiêm trọng, thân hình mảnh khảnh chẳng khác gì cành khô, sắc mặt tái nhợt cực kỳ.

Liễm Âm ngồi bên giường hần âm thầm nén lệ, Liễm Trần nhìn thấy tiểu đệ bị thương như thế, âu yếm nắm lấy tay Liễm Âm, nhẹ nhàng vuốt ve: “Nhị đệ, trẫm e là trẫm không qua khỏi. Sau khi trẫm đi, đệ hãy phụ trợ thái tử thật tốt, thái tử trời sinh tính nhất gan, aizz, kỳ thật Lưu nhi thích hợp ngôi vị hoàng đế hơn, nhưng là... Trẫm rất sợ! Trẫm sợ lại khiến cho tinh phong huyết vũ (1)...”

“Đại ca, huynh đừng nên nói vậy, bệnh này của huynh có thể trị khỏi mà, đệ đã viết thư gửi đến Diệm nhi, Diệm nhi hai ngày nữa sẽ tới! Không chừng đệ ấy sẽ có biện pháp!” Liễm Âm gạt nước mắt, nói.

“Diệm nhi, trẫm có lỗi với đệ ấy! Xin lỗi!” Liễm Trần nhớ đến những hành vi của mình đối với Diệm nhi, lòng vô cùng hối hận, nếu lúc trước mình sớm hiểu rõ tình cảm trong lòng thì đâu khiến Thiên ca ca của Diệm nhi trọng thương, làm cho Diệm nhi oán hận mình. Hơn nữa còn tổn thương Ly, để bây giờ Ly chẳng còn yêu mình nữa... Một hàng lệ từ mắt Liễm Trần chảy xuống, hần lẩm nhẩm: “Ly, ta vô cùng xin lỗi người, rất xin lỗi!”

Liễm Âm cả kinh, vừa rồi nghe Liễm Trần nhắc đến Diệm nhi, nhưng ẩn tình lại là xin lỗi Ly, vì sao lại phải xin lỗi Ly?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Liễm Âm, Liễm Trần nghiêm mặt nói: “Nhị đệ, cuộc đời này người trẫm yêu nhất chính là Ly, trẫm đã tổn thương y, khiến y... y... y rời trẫm mà đi!”

“Đại ca!” Liễm Âm nắm chặt tay Liễm Trần, vội vàng nói: “Đệ thay huynh mang Ly về được không?”

“Không! Không cần! Y đã có ái nhân!” – Nước mắt Liễm Trần không ngừng tuôn trào – “Trẫm đã bỏ lỡ y, đã bỏ lỡ...” Hai mắt Liễm Trần trống rỗng không rõ nhìn theo hướng nào, hần thắt thần thì thào: “Dù sao trẫm cũng sống không được bao lâu nữa, không nên quấy rầy y, hãy để y cùng ái nhân sống vui vẻ bên nhau đi!”

“Đại ca!” Liễm Âm không nhin được hét lên một tiếng, hần trước giờ chỉ biết để vương vô tình, nào biết đại ca thâm tình như biển cả, trong lòng thâm hạ quyết tâm, nhất định phải đem Ly về, đại ca đã gặp phải đại nạn, nhưng ít ra cũng cho huynh ấy được chết trong lòng ái nhân, như vậy cũng xem như an ủi phần nào.

Liễm Âm mắt ngấn lệ bước ra Bàn Long điện, gọi ảnh vệ Kiệt hồi, biết được Ly đang ở Thanh Phong Quán, liền vội vã đến Thanh Phong Quán.

Tới Thanh Phong Quán, Liễm Âm đã nắm cổ áo gã sai vặt hỏi: “Ly ở đâu?”. Gã sai vặt kinh sợ nhìn vị công tử phong thái tao nhã, hai mắt đỏ ngầu hung hãn trước mặt, vội chỉ tay vào hậu viên:

“Viên công tử ở hậu viên cùng quán chủ chơi cờ!”

Liễm Âm đẩy gã sai vặt sang một bên, phóng nhanh về phía hậu viên. Vào đến hậu viên, xa xa nhìn thấy Ly cùng một nam tử dáng người mảnh dẻ đang chơi cờ, lại còn thi thoảng cười vui vẻ, Liễm Âm vô cùng tức giận: “Đại ca của ta sắp chết đến nơi rồi, tên hỗn đản này còn ở đây cùng người khác đùa giỡn sao?”

Liễm Âm vội xông tới trước, hét to: “Ly, tên hỗn đản này!”

Ly ngẩng đầu, nhìn thấy Liễm Âm Vương gia, chưa kịp quỳ xuống hành lễ đã bị Liễm Âm nắm áo, mắng: “Người, tên hỗn đản này, đại ca của ta sắp chết rồi, người còn ở đây cười cười nói nói được sao?”

“Trần, Trần... hần làm sao?” Ly cảm thấy như bị sét đánh, cả người khẽ run rẩy, kinh ngạc hỏi.

Liễm Âm thoáng xúc động, hai hàng lệ chực tuôn trào: “Đại ca... huynh ấy đã gặp đại nạn rồi, chỉ sợ không thể qua khỏi!”

“Phụt!” Ly thổ huyết, thần sắc ảm đạm chỉ tay vào Liễm Âm nói: “Không, người gạt ta, Trần...hần, hần không có sao cả! Người gạt ta!” Nói xong ngất xỉu, ngã xuống đất.

“Đại ca!” Sở Thanh Phong vội vàng ôm lấy Ly, nhìn thấy Liễm Âm còn thần thờ bất động, nhin không được gân cổ mắng: “Người chết đứng rồi sao!? Còn không mau gọi đại phu?”

Liễm Âm lúc này mới chú ý tới người bên cạnh, giương mắt nhìn thấy, liền ngăn người! Miệng vô thức lắp nhảm: “Khanh nhi, Khanh nhi của ta!”

Sở Thanh Phong thấy hần gọi mình là “Thanh nhi của ta!”, nhất thời vừa thẹn vừa giận, mắng: “Đồ hạ

lưu như người từ đâu đến hã, mau cút cho ta!”

Liễm Âm chợt hoàn hồn, mặt đỏ bừng nói: “Ta, ta nhận lầm người! Vô cùng xin lỗi!” Nói xong vội vàng rời đi gọi đại phu.

Chỉ chốc lát sau, đại phu đi theo Liễm Âm tiến vào một phòng nhỏ trong hậu viên. Chỉ thấy sắc mặt Ly tái nhợt nằm trên giường, đại phu dùng ngón châm đâm nhẹ vào huyết đạo. Ly dần hồi tỉnh, vừa tỉnh táo liền chụp lấy tay Liễm Âm, vội vàng hỏi: “Vương gia! Trần, hãn... hãn rốt cuộc như thế nào?”

“Đại ca từ ngày đến Thanh Phong Quán gặp người, trở về liền thổ huyết, bệnh liệt giường không dậy nổi!” Liễm Âm hỏi Kiệt, biết được bệnh tình của Liễm Trần bắt đầu sau khi gặp Ly, trong lòng nghĩ vì Ly đại ca mình mới bệnh nặng như thế, nên đối với Ly vô cùng oán hận.

“Hãn, hãn đến thăm ta?” Ly không tin hỏi lại.

“Đại ca thâm tình với người như thế, người... người lại nhất mực vô tình!” Liễm Âm tức giận giật tay mình khỏi tay Ly.

“Hãn... hãn thâm tình với ta?” Ly cảm thấy chuyện này thật hoang đường.

Nhìn thấy Ly không tin vào tình cảm của Liễm Trần, Liễm Âm càng thêm nóng người: “Đại ca hãn bị mù rồi mới đi thích người! Hãn yêu người như thế, người lại đối với hãn... người... người...”

Ly đã như kẻ mất hồn, trong đầu vang vọng mãi: “Trần, hãn yêu ta, hãn yêu ta!”

Sở Thanh Phong đứng cạnh bên thấy Liễm Âm chất vấn Ly như thế, nhin không được mắng: “Đại ca của ta thì sao chứ? Y từ trước đến giờ ngày ngày đều mặt nhăn mày nhí, vô cùng phiền muộn, ta sớm biết trong lòng y luôn hướng một người, đại ca ta có tình có nghĩa như vậy, lại bị người xem thành loại vô tình vô nghĩa, đại ca của người rốt cục là đến lúc nào? Đại ca ta chưa nhìn thấy mặt hãn nữa, làm sao tổn thương hãn được? Tên hỗn đản người, không rõ trắng đen đã trách móc người khác, người có biết trong lòng đại ca ta cũng đau đớn không!”

Liễm Âm bị mắng dữ dội, không dám hó hé một lời, thầm nghĩ: Y rốt cục không phải Khanh nhi, Khanh nhi đâu có mạnh mẽ như y vậy. Nhất thời vô cùng buồn phiền.

Ly xốc chăn muốn rời đi, bị Sở Thanh Phong ngăn lại: “Đại ca, huynh vừa thổ huyết, nên nghỉ ngơi một chút đi!”

“Không, nhị đệ! Ta phải đi xem Trần ngay bây giờ!” Về mặt Ly vô cùng thê lương: “Nếu Trần mất đi, ta cũng không thiết sống nữa! Nhị đệ, duyên huynh đệ của chúng ta xem như chấm hết!” Nói xong, xoay người rời đi.

“Đại ca!” Sở Thanh Phong đau khổ, nước mắt tuôn trào. Tuy rằng quen biết Ly không bao lâu, Sở Thanh Phong cùng Ly đã vô cùng thân thiết, trong lòng hiểu được, Ly ra đi, nếu ái nhân trong lòng y chết, e rằng cả kiếp này Thanh Phong vô duyên gặp lại y! Nhất thời vô cùng bi ai.

Liễm Âm thấy y cúi đầu khóc, đôi vai gầy khẽ run run, nhất thời đau lòng, nhẹ nhàng ôm lấy vai y, vỗ về lên lưng y, ôn nhu an ủi: “Đừng khóc!”

Hai người cứ đứng ôm nhau như thế, không biết rằng con đường tình của cả hai đã hé mở.

---

Ly âm thầm tiến vào Bàn Long điện, nhìn thấy ngự y ngồi cạnh giường tập trung chẩn trị cho Liễm Trần, còn chau mày, sắc mặt trầm trọng, Tả Tướng đứng bên cạnh lệ tuôn như suối. Ly bất chấp phải ẩn thân, bay đến bên giường Liễm Trần. Tả Tướng cả kinh, nhìn thấy Ly, lập tức yên lòng, dùng ánh mắt bi thương nhìn Ly, sau đó bảo ngự y rời đi, rồi ông cũng chậm rãi ra ngoài điện.

Ly run rẩy đưa tay vuốt ve gương mặt tái nhợt không huyết sắc, đây là bé cưng của ta sao? Toàn thân như bộ xương khô này chính là Liễm Trần của ta? Chỉ hơn hai tháng, hắn sao lại gầy như thế này? Đôi mắt hờn sâu xám xịt, đôi môi mỏng khô khốc nhợt nhạt, cái cằm gầy yếu, hình dung tiêu tụy này là Liễm Trần của ta ư? Là tiểu bé con của ta?

Hai hàng lệ từ mắt Ly tuôn xuống, rơi vào mặt Liễm Trần, Liễm Trần mệt mỏi mở mắt, nhìn thấy hình bóng người mình mong nhớ ngày đêm, nhất thời vừa mừng vừa lo, thì thào: “Ly, là người sao? Là người thật sao? Người rốt cục đã quay trở lại! Ta rất nhớ người!” Sau một lúc lâu, Ly vẫn lặng im rơi lệ, Liễm Trần thất vọng: “Ly, đây là mộng phải không? Ta lại nằm mơ rồi! Đây là mộng, là mộng thôi!”

Ly nắm chặt bàn tay gầy yếu của hắn, đặt lên môi mình, khẽ hôn: “Không phải, Trần, đây không phải là mộng, ta đang ở đây, ta vĩnh viễn luôn bên người!”

“Không, đây là mộng, ta tổn thương Ly, y không cần ta!” Liễm Trần lắc lắc cái cổ gầy, không tin đây là thật.

“Trần, ta yêu người, ta yêu người mà! Sao ta lại không cần người được! Ta muốn người! Ta dùng cả sinh mạng mình để yêu người!” Ly kiềm không được khóc nức lên, cúi đầu hôn lên đôi môi khô khốc kia, giọt lệ chưa sót tràn vào miệng cả hai, thấm cả vào tim.

Mặt Liễm Trần bừng sáng, kích động nói: “Ly, là người thật, là người thật rồi!” Nói xong cổ vươn tay ôm lấy y, nhưng cả người không còn chút sức lực, chỉ có thể bất đắc dĩ thở hổn hển.

Ly vội vàng nằm xuống cạnh hắn, gất gao ôm Liễm Trần vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Là thật, ta ở đây, tiểu bất điểm nhi của ta, bảo bối của ta!” Nói xong môi không ngừng lướt khắp mặt hắn.

Liễm Trần ngược nhìn Ly, lòng thoáng bất an: “Ly, ta thực xin lỗi người!” Ly che miệng hắt lại, nói: “Đừng nói nữa!” Liễm Trần hơi lắc đầu, ý bảo Ly buông ra, thở hổn hển nói: “Ly, người cho ta nói hết đi, nếu không không còn cơ hội nữa!” Ly nghe thế, lệ lại tuôn như suối.

“Ly, ta yêu người!” Ly tuy rằng đã nghe Liễm Âm nói rồi, nhưng giờ phút này nghe chính miệng Liễm Trần nói yêu mình, vẫn có hơi kinh hoảng.

“Ly, ta sai lầm rồi, nguyên lai ta đã sớm yêu người! Ta căn bản không yêu tiểu đệ của ta! Mong người tha thứ cho ta, tha thứ tất cả mọi việc ta đối với người, người... người sẽ còn yêu ta chứ?”

Nói xong những lời này, Liễm Trần mặt muốn đứt hơi, lại thở dốc.

Tim Ly đau vô cùng, không ngừng vỗ vỗ vào ngực Liễm Trần cho hắt thuận khí, tay nâng mặt hắt, mắt dán chặt vào đôi con ngươi kia, nói: “Trần, ta yêu người, từ lần đầu gặp người ta đã yêu người, tình yêu này chưa bao giờ thay đổi, cũng sẽ không thay đổi, ta vĩnh viễn yêu người!”

Khóe miệng Liễm Trần khẽ nhếch tạo thành nụ cười yếu ớt, thỏa mãn nhắm mắt ngủ say. Ly nhìn ngắm Liễm Trần ngủ say, lệ không ngừng tuôn rơi...

---

Hôm sau, ngự y ra nội điện, Liễm Âm cùng Tả Tướng vội vây lấy lão, ngự y lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Vương gia, đại nhân, Hoàng Thượng... người... e rằng hôm nay người không thể qua khỏi đại nạn!”

Liễm Âm ngậy người, ôm chặt vai ngự y nói: “Sáng nay không phải có chuyển biến tốt sao, còn ăn gần nửa bát cháo!”

“Vương gia, đây... đây chẳng qua là... tia sáng cuối cùng!” Ngự y nơm nớp lo sợ nói ra. Tả Tướng cùng Liễm Âm ngậy ngốc chôn chân tại chỗ. Kỳ thật mọi người đều đã chuẩn bị sẵn, nhưng khi thời khắc ấy đến, vẫn vô cùng tàn khốc. Tả Tướng rơi lệ, phân phó các phi tần cùng hoàng tử công chúa tập trung bên ngoài Bàn Long điện đưa tiễn Hoàng Thượng.

Liễm Âm nhẹ nhàng vào trong điện, chỉ thấy Ly đỏ au hai mắt ngồi bên giường, lệ không ngừng tuôn. Liễm Trần vẫn mê man nằm trên giường. Ly thấy Liễm Âm, đang định hành lễ, Liễm Âm liền khoát tay, hai người cùng bị thương hướng mắt nhìn một nơi, lại không kiềm được mà rơi lệ.

Ly gạt lệ đi, nhẹ giọng nói: “Vương gia, thần có một thỉnh cầu!”

“Nói đi!” Liễm Âm cũng hơi đoán được.

“Sau khi Hoàng Thượng băng hà, thỉnh ngài đem xác thần chôn cùng hắt, thần phải ngày đêm bảo hộ hắt,

vĩnh viễn không rời xa!”

Liễm Âm gật đầu, biết Ly đã có ý định tự kết liễu chết cùng Liễm Trần, lòng vô cùng đau thương, chỉ vì phải luôn thân cận bên Liễm Trần mà khiến Ly phải ra đi! Liễm Âm lau nước mắt, xoay người rời khỏi điện.

Ly cứ ngây ngốc nhìn Liễm Trần như thế, đã qua hai canh giờ, Liễm Trần dần tỉnh lại, nhìn thấy Ly ngồi bên giường, lòng vô cùng hạnh phúc, miệng khẽ cười yếu ớt, thì thào: “Ly, ta yêu người!”

“Ta cũng yêu người!” Ly vuốt ve tóc hắn, nói. Liễm Trần từ hôm qua gặp hắn, sau mỗi lần tỉnh lại đều nói “Ly, ta yêu người!”. Thật đáng yêu!

“Sau khi ta chết, Ly, người phải sống thật tốt!” Liễm Trần mỉm cười thì thầm. Mặc dù mình rất yêu Ly, nhưng đã khiến y chịu nhiều đau khổ như vậy, sau khi mình đi, hy vọng y gặp được người khác yêu thương y hơn cả mình, quý trọng y hơn mình. Tuy rằng có chút ghen tuông, nhưng mình không nên ích kỷ, Ly nên hưởng thụ cuộc sống thật tốt!

“Không, Trần! Người nếu chết đi, ta cũng không muốn sống một mình!” Ly che miệng Liễm Trần lại, không cho hắn nói, “Trần, xin người đừng tàn nhẫn như vậy, mất người, ta sống còn ý nghĩa gì nữa! Một ngày không có người, ta sống không bằng chết! Người hẳn tâm muốn ta trải qua những ngày tháng như vậy sao?” Ly không ngại ngừng thổ lộ khiến Liễm Trần vô cùng cảm động, say mê nhìn thẳng đôi mắt của ái nhân, như muốn lưu lại hình ảnh này cho đến thế giới bên kia.

Hai người thâm tình nhìn nhau chăm chú, ánh mắt Liễm Trần dần mất đi thần thái, chậm rãi nhắm lại, đầu nghiêng sang một bên.

“Không!!!!” Ly tái mặt không khác gì xác chết, găm lên âm thanh vô cùng bi ai: “Trần...” Từ bên hông rút ra chủy thủ, hướng đến ngực đâm thẳng tới...

Chú thích:

(1) Tinh phong huyết vũ: máu đổ như mưa, thoang thoảng mùi tanh trong gió

## 18. Chương 18

“Keng!” Một cây ngân châm khiến Ly đánh rớt chủy thủ trong tay. Ly sửng sốt một chút, lại giơ chưởng hướng đến đầu mình. Một thân ảnh nhanh chóng bay vào, lướt qua điểm huyết đạo Ly, rồi chạy xộc đến giường, đặt tay lên ngực Liễm Trần, hơi chau lại. Sắc mặt Ly tái nhợt đứng bất động, lòng quỳnh lên, định cắtlưỡi tự sát, người nọ liền quay đầu, giơ tay “phụt” một tiếng, khiến cầm Ly mở toang không ngậm lại được, hắn nói: “Ly, đại ca của ta còn chưa chết, người tìm cái chết làm gì?”

“...” Ly sững sốt nhìn người trước mặt, ra là đương kim Diệm vương gia, tiểu đệ của hoàng đế, Hiên Viên Liễm Diệm.

Liễm Diệm liếc nhìn Ly tỏ ý không quan tâm, chẳng nói lời nào, nắm cánh tay gầy của Liễm Trần lên chấn mạch, đột nhiên hấn nhớ ra cái gì đó, liền xóc chấn của Liễm Trần lên, xé phần áo trước ngực của hấn, chỉ thấy nơi huyết thiên trung trên ngực ẩn ẩn màu lam. Hấn trầm ngâm một hồi, rồi đi đến cửa đại điện kêu lên: “Thiên ca ca, Nhị ca, các người vào đây một chút!”

Hai người vừa nghe tiếng gọi vội vàng tiến vào, nhìn thấy Ly há hốc mồm đứng chôn chân trước giường, Ứng Nhược Thiên cùng Liễm Âm liếc nhìn nhau, biết chắc chắn là kiệt tác của Liễm Diệm rồi.

“Thiên ca ca, đại ca của ta không phải bị bệnh nặng, mà là trúng cổ độc!” Liễm Diệm nghiêm túc nói. Mặt khác ba người kia không khỏi sững sốt.

“Diệm nhi! Làm sao có thể được? Sao đại ca lại trúng cổ độc được?” Liễm Âm bán tín bán nghi nói: “Ai có lá gan lớn như vậy hăm hại đại ca?”

Ánh mắt Ly lập tức phần nộ kinh người: Là ai, là ai muốn hại bé con của ta, là ai tàn ác như vậy đả tâm hại tiểu bảo bối của ta? Ta muốn chặt hấn làm trăm mảnh, ta muốn lột da hấn, rút gân hấn!

Liễm Âm nhìn thấy ánh mắt phần nộ của Ly bất giác rùng mình, nhịn không được kéo kéo áo Liễm Diệm, thì thầm: “Diệm nhi, đệ mau giải huyết đạo cho Ly đi!”

“Đừng phiền đệ, đang gấp lắm!” Liễm Diệm chẳng màng ngẩng đầu lên, vẫn cúi nhìn thân thể Liễm Trần, nói: “Hấn phiền lắm, vừa rồi khiến đệ động tay động chân không ít, để hấn đứng một bên đợi đi!”

Liễm Âm ngẩn người, quay nhìn Ly ra vẻ “Ta rất lấy làm tiếc! Tiểu ác ma này đã muốn người như thế, không còn cách nào khác!”

“Thiên ca ca, lát nữa ta và huynh cùng nhau vận công bức cổ trùng trong cơ thể đại ca ra!” Liễm Diệm cầm tay Liễm Trần, rạch một đường nhỏ lên ấy, rồi đi đến bên bàn lấy một cái bát ngọc, nắm lấy tay Liễm Âm, dùng dao nhỏ rạch một đường, Liễm Âm đau đớn kêu lên: “Diệm nhi, người làm gì vậy?”

“Muốn bức cổ trùng trong cơ thể đại ca ra phải có máu để dẫn dụ nó, mà máu này phải là máu của người thân ruột thịt!” Liễm Diệm dùng chén nhỏ hứng máu Liễm Âm. Nhìn thấy Liễm Âm trợn mắt nhìn mình, ý bảo “Người cũng là ruột thịt của đại ca mà!”, Liễm Diệm nhe răng cười nói: “Đệ sợ đau! Cho nên phải dùng máu của huynh!”

Liễm Âm trừng mắt nhìn hấn, thâm mắng: “Tiểu ác ma!”

“Thiên ca ca, huynh nâng đại ca dậy, chúng ta dùng nội lực bức cổ trùng kia ra!” Nói xong, đặt bát ngọc cạnh tay Liễm Trần, rồi cùng Ứng Nhược Thiên ngồi lên giường, hai người một trái một phải cùng đặt tay

lên lưng hần.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu cả hai dần hiện lên một màn sương trắng. Liễm Trần nhắm nghiền hai mắt, trên khuôn mặt tái nhợt không một tia huyết sắc dần dần ửng đỏ, trên đỉnh đầu cũng từ từ hiện ra một màn sương màu lam.

Ly kích động nhìn toàn bộ cảnh tượng trước mắt, trầm nghĩ: “Thật sự có thể cứu sao? Trần của ta đã có chút huyết sắc, hần thật vẫn chưa chết!”. Ly ghen ngào, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Một nén hương thời gian đã trôi qua, đột nhiên, trước ngực Liễm Trần có một khối gì đó trôi lên, trượt qua trượt lại, Liễm Âm cùng Ly vừa thấy đều hoảng sợ, cái đó là gì vậy? Chẳng lẽ là cổ trùng theo lời Liễm Diệm đã nói?

Cái khối kia giống như đang bị đẩy đi, chậm rãi dời từ ngực đến vai, sau đó trượt dần xuống cánh tay, đến vết cắt của Liễm Diệm khi nãy, nó đột nhiên khựng lại giây lát, rồi như bị máu trong bát ngọc dẫn dụ, hơn nữa còn có nội lực của Ứng Nhược Thiên và Liễm Diệm thúc đẩy, nơi vết cắt trên tay Liễm Trần, một vật thể màu lam lòi ra từng chút một, ngoe nguẩy chui ra, rơi vào bát ngọc.

Liễm Âm cả kinh há hốc mồm, nhìn chằm chằm con trùng trong bát. Ly cũng khiếp sợ nhìn con trùng kia, bất quá cảm của Ly cũng đã bị Liễm Diệm kéo xuống rồi, vốn sẵn nó đã mở to!

Liễm Diệm cùng Ứng Nhược Thiên vẫn vận công dẫn thông huyết mạch cho Liễm Trần, sau đó mới chậm rãi thu nội lực lại. Liễm Diệm đau lòng chăm chăm mồ hôi trên trán Ứng Nhược Thiên, nói: “Thiên ca ca, có mệt không?”

Ứng Nhược Thiên cười mỉm lắc đầu, Liễm Âm và Ly đứng một bên không hện mà cùng chửi mắng Liễm Diệm trong bụng: Cái tên này, chỉ biết đau lòng vì Thiên ca ca của hần, đối với chúng ta thì ra tay ác độc như vậy! Thật là tiểu ác ma xấu xa!

“A!” Liễm Âm kinh sợ kêu lên, chỉ thấy con trùng trong bát bỗng nhiên đổi màu, mới vừa rồi còn màu xanh lam, bây giờ lại hóa đỏ, nửa bát máu khi nãy cũng chẳng còn, xem ra con trùng này hút cạn máu trong bát rồi.

Ly nhìn thấy cũng kinh ngạc vô cùng, nhất thời không lạnh mà run, ngấm lại con trùng này ẩn trong cơ thể Liễm Trần, đã uống không ít máu của hần, khó trách Liễm Trần gây yếu tiều tụy như vậy, trong lòng càng oán hận kẻ hạ độc.

Liễm Diệm đau lòng lau mồ hôi trên trán Ứng Nhược Thiên, rồi bỏ nhào vào lòng y đưa tay sờ soạn sau lưng, Ứng Nhược Thiên ngượng ngùng đẩy hần ra, lúc này hần mới nhớ đến Ly, chậm rãi đi tới, đưa tay điểm vài cái, rồi nắm cầm Ly giật mạnh lên, khiến Ly đau đến lệ trào khóe mắt! Người muốn giết người hần!? Nhưng Ly cũng chẳng buồn trừng trị hần, lập tức xộc tới bên Liễm Trần, ôn nhu vỗ về gương mặt tiều tụy, lệ không ngừng rơi vào mặt hần.



“Ly, đại ca của ta còn chưa chết, cũng sẽ không chết, người khóc cái gì chứ!?” Liễm Diễm đầu môi nói.

Ứng Nhược Thiên và Liễm Âm không hẹn mà cùng trừng trừng nhìn hấn, thầm nghĩ: Đây là nước mắt của vui mừng, tiểu tử ngốc! Thấy hai người họ đều trừng mắt nhìn mình, Liễm Diễm le lưỡi, chui tọt vào lòng Ứng Nhược Thiên, nũng nịu oán trách: “Thiên ca ca, huynh trừng mắt nhìn người ta!”

Liễm Âm đứng cạnh bên rùng mình, da gà da vịt cùng nổi lên hết. Ứng Nhược Thiên cười trừ với Liễm Âm, Liễm Âm nhìn lại y bằng ánh mắt vô cùng thông cảm.

“Ly, đây là Thiên Diễm đại bổ hoàn do ta bào chế, người cho đại ca ăn đi! Huynh ấy lập tức sẽ tỉnh lại!” Liễm Diễm đặc ý nói: “Mỗi ngày một viên, bảo đảm một tháng sau sẽ trả lại người đại ca tươi tắn!”

Thiên Diễm đại bổ hoàn? Ly đưa tay tiếp nhận cái hộp nhỏ, vừa mở ra, một mùi nồng nặc xộc vào mũi, Ly hơi chần chừ nhìn Ứng Nhược Thiên, nói trắng ra thì lời của Diễm vương gia này không đáng tin bằng của Ứng cốc chủ.

Ứng Nhược Thiên mỉm cười gật đầu, Ly an tâm lấy một viên, nhẹ nhàng bỏ vào miệng Liễm Trần, lại sợ hấn không nuốt xuống được, Ly cúi người xuống hôn môi hấn, dùng đầu lưỡi đẩy viên thuốc kia xuống cổ họng hấn, “ực”, viên thuốc đã được nuốt xuống thuận lợi, Ly chăm chú nhìn mặt Liễm Trần, không dám nháy mắt, sợ sẽ bỏ lỡ giây phút hấn tỉnh lại.

Sau một lúc lâu, Liễm Trần hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi mở hai mắt, thấy hai mắt Ly ngấp lệ đang nhìn mình, nhất thời hoảng hốt không biết mình đang ở đâu: “Ly, chúng ta tới địa phủ rồi sao?”

“Trần, người còn sống!” Ly nắm chặt tay hấn xoa xoa, yêu chiều đặt bàn tay ấy lên môi mình, khẽ hôn, lệ tuôn lã chã: “Trần, Trần của ta, tiểu bất điểm nhi của ta! Người còn sống!”

“Đừng khóc!” Liễm Trần đau lòng nhìn Ly rơi lệ, vươn tay khẽ lau lệ cho hấn, nói: “Ly, đừng khóc, ta đau lòng lắm!”

Ly kích động ôm chặt hấn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt hấn, như muốn cảm nhận sự tồn tại của hấn, để quên đi giây phút sinh ly tử biệt vừa rồi.

“Là Diễm vương gia cứu người, Trần, người không phải bệnh, mà có kẻ rắp tâm hại người, hạ độc người!” Ly nhẹ giọng kể ra, trong lòng thầm muốn thiên đạo vạn quả kẻ hạ độc lần nữa.

“Hạ độc hại ta?” Liễm Trần kinh ngạc, lát sau mới bình tĩnh lại, thầm nghĩ mình cũng có không ít thù địch, có kẻ muốn hại hấn cũng không phải không có khả năng, nhưng tên này làm sao hạ độc hấn được, e rằng không phải người bình thường, người bình thường căn bản không thể đến gần mình được, trầm tư một lát, hấn khẽ gọi: “Diễm nhi!”

Ly nhất thời buồn phiền, tuy rằng người Liễm Trần yêu là hấn, nhưng Liễm Diễm trong lòng hấn địa vị

cũng không nhỏ, bây giờ thấy hấn gọi Liễm Diễm, bất giác muốn thối lui, lại bị Liễm Trần giữ chặt tay, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn mình, khiến Ly ngồi bất động.

Liễm Diễm bước tới, lo lắng bắt mạch Liễm Trần, nói: “Đại ca, huynh vẫn chưa khỏe hẳn đâu, nên hảo hảo tịnh dưỡng.”

“Diễm nhi, ta, ta thực xin lỗi đệ! Ta đã đối xử không tốt với Ứng cốc chủ!” Liễm Trần chân thành nói: “Ta sai lầm rồi, ta không nên làm tướng trách nhiệm và vương bận đối với đệ hóa thành tình yêu say đắm, chẳng những hại đệ cùng Ứng cốc chủ, còn hại Ly, người ta yêu nhất!” Nói xong, Liễm Trần thâm tình nhìn Ly.

Ly cảm động nắm chặt tay hấn: Hấn... hấn đã ở trước mặt Liễm Diễm nói lời yêu ta, hấn sợ ta trong lòng vương bận quan hệ của hấn cùng Liễm Diễm, Trần, ta đã hiểu, từ nay về sau ta sẽ không hoài nghi gì nữa, cuộc đời này ta chính là người người yêu nhất, ta là Ly của người, là Ly của một mình người!

Liễm Diễm ha hả cười ngây ngô nói: “Đại ca, chúng ta là huynh đệ một nhà, chấp nhận những chuyện đã qua làm gì, thật là xa lạ quá mà! Bây giờ quan trọng nhất là bắt được kẻ muốn hại huynh kia!” Nói xong Liễm Diễm đứng lên, trên mặt không còn chút khờ dại nào của khi nãy, chỉ có khí phách uy nghiêm: “Nhất định phải bắt được thứ ti tiện hại người này, nếu không sẽ gieo họa về sau!”

Liễm Trần hơi mệt mỏi nhắm mắt lại, Ly nhẹ giọng an ủi: “Trần, người không được khỏe, lo nghỉ ngơi đi!”

“Đúng vậy, đại ca! Huynh chỉ nên nghỉ ngơi thôi, chuyện này có ngoại công cùng nhị ca lo rồi, huynh không cần lo lắng, đệ có biện pháp bắt kẻ kia rồi!” Liễm Diễm tự tin nói.

Liễm Trần thư thả nhắm mắt lại, miệng nở nụ cười: Ta còn sống, Ly cũng đã về bên ta, ta muốn cả đời còn lại hảo hảo trân trọng yêu thương hấn, chúng ta vĩnh viễn hạnh phúc bên nhau! Liễm Trần giữ nụ cười hạnh phúc ấy trên môi, bình yên đi vào giấc ngủ.

Ly vỗ về khuôn mặt khi ngủ của hấn, lòng thầm thì: Cuộc đời này ta không bao giờ rời xa tiểu bất điểm nhi của ta nữa, ta muốn vĩnh viễn bảo hộ hấn, không để kẻ khác có cơ hội tổn thương hấn!

Ly đứng lên, đi đến chỗ Liễm Diễm đang đùa nghịch với cổ trùng trong bát, liền quỳ xuống: “Vương gia! Đa tạ người cứu Trần một mạng!”

Liễm Diễm vội đỡ y dậy, sáng giọng: “Ly, người làm cái gì vậy? Đó là đại ca của ta, ta phải cứu huynh ấy chứ, với lại người cũng xem như là hoàng tẩu của ta rồi, còn khách khí vậy làm gì?”

Một tiếng “hoàng tẩu” khiến mặt Ly đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu, nửa ngày cũng không dám lên tiếng. Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Ly, Liễm Diễm còn muốn trêu đùa thêm vài câu, lại bị Ứng Nhược Thiên trừng mắt nhìn hấn, hấn hậm hực cúi đầu, bĩu môi nói: “Thiên ca ca!”

Ứng Nhược Thiên nhăn mặt nhú mày, tức giận nói: “Diệm, ngươi không phải có biện pháp tìm ra hung thủ sao, nói mau đi! Còn ở đó linh tinh gì chứ!”

“Đúng vậy, Diệm nhi! Ngươi mau nói biện pháp đi! Người này nếu không nhanh tay loại trừ, e rằng hắn sẽ hạ thủ hại đại ca lần nữa!” Liễm Âm nghiêm túc nói.

Ly cũng chăm chú nhìn Liễm Diệm, hi vọng hắn có biện pháp tốt tra ra kẻ hãm hại Liễm Trần.

“Kỳ thật cũng không khó!” Liễm Diệm giơ giơ cái bát đựng con trùng đã chuyển sang màu lam, nói: “Phải nhờ tiểu tử này hỗ trợ!”

Ba người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, con trùng này có thể tìm hung thủ sao?

“Ta từng đọc trong một quyển sách có nói về cổ trùng này, loại này gọi là Phệ huyết băng cổ, kẻ hạ độc phải dùng máu mình nuôi trứng trùng, ba ngày sau sẽ nở thành trùng, sau đó mới đưa vào thân thể người mình muốn hại.” Liễm Diệm thấy vẻ mặt nghi hoặc của ba người kia nhìn nhìn con trùng dài cả tấc, liền liếc mắt ra vẻ nhạo báng, nói: “Con trùng này lúc đầu chỉ nhỏ bằng nửa hạt gạo thôi, đương nhiên không thể lớn như vậy được, nếu lớn như vậy, đại ca của ta lại không bị ngốc, sao lại tự ăn vào con trùng này chứ.” Nói xong còn đảo mắt một vòng ra chiều khinh thường.

Ba người nhìn nhau, thầm nghĩ rằng: “Cái tên này!!!”

“Cổ trùng này nếu lại được ngâm trong máu của kẻ hạ độc sẽ tan thành một vũng máu mà chết, cho nên, bây giờ chúng ta chỉ cần lấy máu những kẻ có thể tiếp cận đại ca trong cung, từ từ thí nghiệm, tin chắc không lâu sẽ tìm được kẻ hạ độc!” Liễm Diệm đắc ý nói.

Ba người gật gù đầu, đây đúng là một biện pháp tốt, kẻ hạ độc nhất định là người bên cạnh hoàng thượng, bằng không không có khả năng hạ thủ.

Liễm Âm ra lệnh rạch tay các nội thị cùng cung nữ của Hoàng Thượng, lấy mỗi người nửa bát máu. Chỉ chốc lát sau, tất cả máu của nội thị và cung nữ bên cạnh hoàng đế đều được mang đến.

Liễm Diệm bỏ cổ trùng vào từng bát để thí nghiệm, tất cả máu đều được thử qua, nhưng con trùng kia vẫn còn sống. Ly có chút sốt ruột, như vậy có thể tìm ra hung thủ sao? Ly nhướn mày nhìn Liễm Trần đang mê man trên giường: Trần, nhất định phải bắt được kẻ hạ độc này, ta sẽ chặt hắn làm trăm mảnh để báo thù.

Liễm Diệm lại không sốt ruột chút nào, ngồi thong thả trong lòng Ứng Nhược Thiên, chỉ tay ra lệnh nội thị bỏ con trùng vào bát máu vừa được mang đến, máu này là của ngự y đã chẩn trị cho Hoàng Thượng. Cổ trùng vẫn sống tốt.

Liễm Âm cảm thấy hơi nóng lòng, cứ đi tới đi lui. Liễm Diệm oán trách nói: “Nhị ca, phiền huynh đừng có

đi qua đi lại như vậy, làm mất đệ loạn cả lên rồi!”

“Diệm nhi, biện pháp này của đệ có dùng được không?”

“Tất nhiên là được! Không phải vẫn chưa mang máu của các phi tần đến sao? Mau đi lấy đi!” Liễm Diệm reo lên.

“Phi tần?” Liễm Âm thoáng hoài nghi, các phi tần lại dám hại hoàng đế sao? Trong lòng mặc dù không tin tưởng, nhưng vẫn phân phó hạ nhân lấy máu, chỉ chốc lát sau, một tràn tiếng ồn vang vọng huyên náo, Liễm Âm cùng Liễm Diệm đứng lên, đi ra ngoài, Ứng Nhược Thiên cũng đi theo.

Ly ngồi mãi bên giường Liễm Trần, không dám rời nửa bước, vì mình đã thề, cả đời này không rời khỏi Liễm Trần nửa bước. Cũng vì Ly xa cách Liễm Trần hai tháng, mới khiến cho hắn gặp phải kiếp nạn này, bây giờ dù trời có sập xuống cũng không tách cả hai ra được. Ly yêu thương nhìn ái nhân gầy gò trước mặt, lại cảm thấy đau lòng, hận mình không thể thay hắn chịu khổ ải này, lòng càng thêm hối hận, hối hận lúc trước sao mình lại dễ dàng rời khỏi hắn, để cho kẻ gian có cơ hội hại hắn.

“Bé con à, bảo bối của ta, Trần của ta, ngươi phải mau chóng khỏi bệnh!” Cầm lấy bàn tay gầy gò của Liễm Trần lên, nhẹ nhàng cọ cọ nó vào mặt mình, ôn nhu thì thầm: “Trần, ta yêu ngươi, ngươi phải mau chóng khỏe hẳn!”

## 19. Chương 19

Ly si ngốc nhìn người trên long sàng mê man, đột nhiên một trận ồn ào nổi lên, xoay người liền nhìn thấy Liễm Diệm khẩn trương ôm một tiểu hài tử chạy về phía giường trong điện, Ly căng thẳng, vội vàng chạy đến, nhìn thấy trên giường là Thái Tử Hiên Viên Quang, miệng cậu

bé không ngừng tràn ra máu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn xám xịt, hiển nhiên là trúng

kịch độc, là ai? Là ai to gan như vậy?

Liễm Diệm vẻ mặt ngưng trọng chắn

trị cho Thái Tử, Ly cũng không dám hỏi nhiều, chỉ chăm chú nhìn mọi việc, trong

lòng thầm cầu nguyện cho Thái Tử. Đột nhiên sắc mặt Liễm Diệm xám xịt, hắn gầm

nhẹ một tiếng: “Không!”

Ly kinh hãi, Thái Tử đã không

còn hơi thở! Liễm Diễm buồn bã nhìn hài tử nằm trên giường, thống khổ đưa tay

vuốt lên mặt cậu bé, một giọt lệ từ mắt rơi xuống. Ứng Nhược Thiên thấy thế lập

tức đến gần, Liễm Diễm vừa nhìn thấy y liền bổ nhào vào lòng y, thống khổ kêu

khóc: “Thiên ca ca, Quang nhi đã chết, đều tại ta! Ta vô dụng!”

Ứng Nhược Thiên đau lòng ôm lấy

hắn an ủi: “Tiểu Hỏa Diễm nhi, không trách người, Quang nhi là bị mẫu hậu của

nó hại chết, không trách người!”

“Không, là tại ta, ta không thể

cứu sống hắn!” Liễm Diễm nằm trong lòng Ứng Nhược Thiên, không ngừng vỗ thùm thụp

vào ngực mình.

Ứng Nhược Thiên đau lòng nắm chặt

tay hắn, ôn nhu nói: “Ngoan, Tiểu Hỏa Diễm nhi, người cứ như vậy ta sẽ đau lắm!”

Nâng khuôn mặt ngập lệ kia lên, nói: “Quang nhi trên ngực bị trúng một đao, lại

trúng phải kịch động Huyết Phong Hồn, có là thần tiên cũng không cứu được, việc

này không thể trách người! Diễm, đừng tự trách mình nữa!”

Ly cũng cực kỳ bi ai, mắt nhòe

lệ đứng chôn chân nhìn Liễm Âm: “Vương Gia, chuyện này rốt cục là sao? Thái Tử

ngài...”

“Là Hoàng Hậu!” Liễm Âm vỗ về

gương mặt nhỏ nhắn của hoàng chất (1), bi thống nói: “Là Hoàng Hậu giết Thái Tử!

Là nàng đã hạ cổ độc với đại ca!”

“Nàng?” Ly chỉ cảm thấy vừa phẫn

nộ vừa bi thương đến cực điểm, nữ nhân này sao có thể hại Trần, hại con của

mình? “Nàng đâu?”

“Đã tự vẫn!” Liễm Âm bi phẫn

nói: “Tiện nhân kia chết vẫn không đáng, lại còn mang theo cả đứa cháu đáng

thương của ta! Quang nhi a, Quang nhi đáng thương của ta!” Nói xong, lệ không

ngừng rơi.

Ly cảm thấy khó chịu cực kỳ,

lau lệ nói: “Vương gia, người nhỏ giọng chút, nếu để Trần biết Quang nhi đã mất,

sợ là chịu đựng không nổi!”

Liễm Âm vội nén tiếng khóc, nhỏ

giọng nghẹn ngào nói: “Ly, chuyện này tạm thời đừng để đại ca biết, chờ huynh ấy

khỏe hẳn, rồi nói sau!” Ly gật gật đầu.

“Hoàng Hậu sao lại có loại cổ

trùng hại người này?” Liễm Diễm từ bi thống đã dần tỉnh táo lại, vẻ mặt nghi hoặc trầm tư. “Theo lý thuyết Hoàng Hậu ở tại thâm cung đại viện, chưa hề rời đi, sao lại có loại cổ trùng đặc biệt chỉ ở Lĩnh Nam Quốc? Trừ phi...” Hắc cùng Ứng Nhược Thiên nhìn nhau, hai người đồng thời nói: “Là có người cho nàng!”

Liễm Âm vẫn còn đắm chìm trong

nỗi thống khổ mất đi hoàng thất, vừa nghe còn có hung phạm phía sau, không khỏi cả kinh, Ly cũng kinh hoảng không thôi, thầm nghĩ: “Nếu vẫn còn một tên chủ mưu đáng giận bí mật ẩn phía sau, vạn nhất ngày nào đó hắc lại giương nanh múa vuốt, như vậy đối với Liễm Trần mà nói, thật quá nguy hiểm!”

Ly đi đến trước Liễm Diễm, trình

trọng quý xuống, Liễm Diễm vội đỡ Ly dậy, Ly cũng không đứng lên: “Diễm vương gia, Ly mong ngài nhất định trừ tận hết hung thủ muốn hại Trần, cầu ngài!” Nói xong thật mạnh dập đầu ba cái. Diễm vương gia trong vòng không tới một canh giờ đã tra ra kẻ hạ độc Liễm Trần, như vậy cũng sẽ nhanh chóng tìm ra kẻ chủ mưu phía sau, Ly đối với vị Vương gia trẻ tuổi này thập phần kính nể!

“Ly, ngươi làm gì vậy, mau đứng

lên!” Liễm Diễm đỡ Ly dậy, nghiêm mặt nói: “Ta chắc chắn sẽ tiêu diệt gọn những kẻ dám uy hiếp người nhà của ta!” Nói xong, hai mắt lóe ra ánh nhìn tàn nhẫn:

“Ai dám thương tổn người nhà ta, bổn vương sẽ cho hắn chết không chốn chôn thân!”

Ly nhìn vị thiếu niên khí phách

uy nghiêm trước mặt, trong lòng không khỏi cảm thán, quả là huyết thống Hoàng

gia, Liễm Diễm mặc dù lưu lạc bên ngoài hơn mười lăm năm, nhưng trong

xương cốt vẫn tràn ngập uy phong Hoàng gia!

“Thiên ca ca, chúng ta đi ra

ngoài tìm manh mối!” Liễm Diễm nói xong liền đi ra ngoài.

Ứng Nhược Thiên gật đầu, hai

người một trước một sau rời khỏi điện.

Ly đến bên cạnh Liễm Âm vẫn còn

bi thương, an ủi: “Vương gia, người chết không thể sống lại! Ngài nên nén bi

thương đi! Đừng để ảnh hưởng sức khỏe!”

Liễm Âm lau lệ, ôm lấy thi thể

Hiên Viên Quang, tiến ra ngoài điện, vừa đi vừa nói với Ly: “Ly, ngàn vạn lần

không được nói cho đại ca biết chuyện của Quang nhi!”

“Vâng!” Ly âm đạm đáp. Nhìn Liễm

Âm ôm thân thể nhỏ nhoi của Hiên Viên Quang rời đi, Ly cảm thấy lòng đau cực kỳ,



ngồi ở bên giường nhìn Liễm Trần miên man ngủ, âm thầm thương cảm: “Trần, con của người đã chết, là bị thê tử của người hại chết! Đây thật sự là chuyện kinh khủng nhất trên đời mà! Mẹ ruột lại giết chết con mình! Nhưng nó đã là sự thật, cũng chỉ có tại Hoàng gia này mới phát sinh chuyện bi thảm như thế, Trần! Hoàng gia thật sự vô tình, ta thật không thích nơi này!” Nhớ tới hai tháng cùng Sở Thanh Phong thật thoải mái, thầm nghĩ: “Nếu có thể cùng Trần tự do tự tại như vậy, không còn tranh đấu gay gắt của hoàng cung, không có phi tần, không có quốc sự phiền nhiễu, chỉ có hai người chúng ta, lên rừng xuống biển, mệt mỏi thì tìm chỗ nào đó nghỉ tạm, hết mệt lại công hành lý trên lưng xuất phát tiếp, hạnh phúc biết bao!” Nghĩ như thế, Ly không khỏi cười khỏ một tiếng: Ly, người đang mơ mộng cái gì vậy, Trần là một đế vương, đế vương có nhiều trách nhiệm như vậy, làm sao có thể cùng người tận tình lên rừng xuống biển chứ? Làm sao có thể bỏ hết các phi tần trong cung?

Nhìn Liễm Trần vẫn mê man như

cũ, Ly vô cùng đau xót...

---

“Ly, ta muốn ăn duẩn tiêm!” Liễm

Trần nằm nghiêng người trên giường nũng nịu.

“Rồi rồi!” Ly vội vã đưa một miếng

duẩn tiêm nhỏ đến miệng hấn.

“Người đút ta!” Liễm Trần dẫu

môi, khuôn mặt gầy yếu lộ rõ vẻ trẻ con.

Ly đỏ mặt, biết hấn nói “đút”

là “mớm” cho hấn rồi, vẻ mặt nũng nịu của Liễm Trần khiến Ly say mê, e lệ bỏ miếng

duẩn tiêm vào miệng, nhẹ nhàng kề sát môi Liễm Trần. Liễm Trần cắn một cái, thuận

miệng nuốt luôn cả môi của Ly, hung hăng liếm lộng bên trong, cho đến khi Ly đỏ

bừng mặt giấy giụa mới buông ra.

“Người... người lại như vậy, ta sẽ

không đút người ăn nữa!” Ly đỏ bừng mặt sảng giọng. Từ sau khi Liễm Trần tỉnh dậy,

mình cả ngày lẫn đêm đều không rời hấn nửa bước, từ tắm rửa đến cơm nước đều là

mình chăm sóc hấn, cái tên này, thân thể chưa khỏe hấn mà đã muốn đùa giỡn mình

rồi. Hấn ăn cơm cũng nói không ngon, cứ muốn tự mình dùng miệng mớm cho hấn, có

nhiều lần Lưu nhi tiến vào nhìn thấy liền cười gian nhìn mình, thật sự là xấu hổ

chết được!

“Ly, ta đã khỏe hơn nhiều rồi!”

Liễm Trần có chút buồn bực, hơn nửa tháng nay mình đã thấy khỏe hơn rất nhiều,

mà Ly lại không tin, cứ nói ít nhất phải một tháng mới được xuống giường đi lại, đừng nói vào triều, ngay cả tắm rửa ăn cơm đều là hần nhọc công, mình chẳng phải động tay động chân, quả thật chả khác gì phế nhân! Bất quá, mình rất thích được Ly tắm cho, rất thích hần đút mình ăn cơm, rất thích hần ôm mình làm này nọ kia cảm giác thật sướng! Thật muốn cả đời này đều được hần cưng chiều mình như thế. Nhưng có điều hần không chịu cùng mình hoan hảo. Mình đã nói mình khỏe nhiều lắm rồi, hần vẫn không chịu, nói cái gì là phải ít nhất nghỉ ngơi ba tháng mới có thể “ấy ấy”! Trời ạ, muốn giết người hả!?!?

“Ly, ta muốn đi tắm!” Liễm Trần

dấu môi.

“Lại tắm? Sáng nay không phải vừa

tắm xong sao?”

“Ta đổ mồ hôi nhiều quá, muốn tắm!”

Liễm Trần kéo kéo tay áo Ly nài nỉ.

Ly bắt đắc dĩ thở dài một hơi,

ôm lấy hần, khoác cẩm bị lên người hần, chậm rãi hướng đến Tiềm Long điện. Vào

trong điện, Ly đặt Liễm Trần bị gói kín mít như cái bánh chưng xuống, từng lớp

từng lớp vải được tháo ra, lộ ra lóa thể trắng nõn, ngón tay Ly lơ đãng chạm nhẹ

lên da thịt ấy, “Ừ...” Liễm Trần hừ nhẹ một tiếng đầy hấp dẫn.

Mặt Ly đỏ bừng lên: Cái tên

này, lại dụ dỗ ta nữa! Mấy ngày qua, cái tiết mục dụ dỗ này ngày nào cũng tái diễn!

Ly ôm lấy Liễm Trần, Liễm Trần

lại tiếp tục “ư hư...” khiến hạ thân của Ly bất giác trương to, Ly nghiêm mặt ôm hắn

đặt vào hồ nước, còn mình thì ngồi trên thành hồ nhẹ nhàng lau rửa thân thể hắn.

Bị ngâm trong hồ nước nóng khiến thân thể Liễm Trần ửng hồng, khuôn mặt lạnh

lùng hàng ngày giờ đây thật biếng nhác như con mèo lười, hai mắt khép hờ hưởng

thụ sự ôn nhu từ bàn tay Ly. Đôi môi ướm át đỏ mọng hơi hé mở, cứ như đang mời

người người thưởng thức.

Ly rốt cục vẫn chịu không nổi sự

hấp dẫn đó, cúi người hôn lên môi môi kiều diễm như cánh hoa, chậm rãi mút vào.

Kể trong hồ nước dùng sức ôm chặt cổ Ly, không ngừng dùng lưỡi thâm nhập sâu

vào miệng hắn, liếm lộng lên nha sàng (2) lẫn cảm, cứ như đang thèm khát hút cạn

mật nước trong miệng Ly. Ly cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân bay bổng

không còn sức lực, đột nhiên người trong hồ kéo mạnh, Ly không kịp đề phòng, đổ

nhào người vào hồ nước, nước bắn tung tóe. Ly thở hồng hộc nhìn tên vừa gỡ trò

kia, hấn lại cúi gập người cười khanh khách.

Ly thấy hấn cười vô tư như trẻ

con, nhất thời say đắm, đã hơn mười năm rồi không được nghe tiếng cười sảng

khoái của hấn! Lòng Ly chợt nhói đau, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy người mình yêu

nhất trên đời này, cảm thấy chỉ cần có thể vĩnh viễn nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của

hấn, mình nguyện vì hấn làm tất cả!

Liễm Trần được Ly ôn nhu ôm lấy,

lòng vô cùng hạnh phúc, bàn tay không an phận chui vào lớp y phục ướt đầm của

Ly sờ loạn! Chỉ cảm nhận làn da mịn màng ấy thôi mà hạ thể của hấn đã dựng thẳng

lên rồi. Hấn tùy tiện kéo áo Ly ra, đưa hạ thân vào giữa hai chân Ly cọ cọ, vẽ

mặt hấn đau khổ, miệng không ngừng thì thào: “Ly...cầu người...cho ta...ta muốn!”

Ly thấy hấn nài nỉ mình như vậy,

lòng đã mềm nhũn ra cả rồi, Ly lẩm bẩm: “Trần, cơ thể của người...”

“Cơ thể ta đã khỏe hơn nhiều lắm

rồi, ta muốn mà, bị ứ nghẹn lại như vậy, không tốt cho sức khỏe đâu!” Nói xong,

Liễm Trần bấu môi, nắm tay Ly kéo xuống hạ thân đang gồng gượng của mình:

“Người xem, nó chịu hết nổi rồi nè, Ly, cầu người, cho ta... được không?”

Ly đỏ mặt lặng lẽ cởi y phục ẩm

ướt của mình, Liễm Trần bị kích động, ôm cổ Ly cắn ngậm liên hồi, Ly ngượng  
ngùng ngăn hấn lại, nói: “Trần, người đừng lao lực, để ta!” Nói xong ôm lấy Liễm  
Trần đặt lên thành hồ, dùng khăn sạch lau khô cho hấn, đưa hấn nằm lên nhuyển  
tháp, rồi tự mình cởi bỏ toàn bộ y phục ướt đẫm, lỏa thể hiện ra, nhẹ nhàng tiến  
đến nhuyển tháp, ôn nhu nằm lên thân thể Liễm Trần, hai cơ thể nóng hừng hực chạm  
vào nhau, lửa bùng phát mạnh mẽ cứ như bị châm dầu, cả hai không còn nhẫn nại  
được nữa, Liễm Trần kích động rên khe: “Ly, ta muốn, nhanh lên mà! Chịu hết nổi  
rồi!”

Ly then thùng với tay lấy Ngọc

Lộ cao trên bàn, nhẹ nhàng vẽ loạn lên cửa huyết, Liễm Trần mở to mắt nhìn  
khuôn mặt ửng hồng của Ly, nhìn Ly quỳ phía trên mình dùng bàn tay linh hoạt  
khai thác huyết động phía sau, ngọc hành Ly khéo léo đưa qua đưa lại, Liễm Trần  
chỉ cảm thấy toàn bộ máu đều dồn xuống hạ thân, nhất thời phấn khởi, bị khát vọng  
được xâm nhập huyết động kia ức chế kinh khủng.

Ly thấy hấn gấp gáp như thế,

cũng không muốn tra tấn hấn nữa, nhẹ nhàng nâng ngọc hành của hấn lên, chậm rãi  
ngồi xuống, một trận khoái cảm không thể chịu nổi bùng nổ, Liễm Trần liêu mình  
nhịn xuống, không cho phép long tinh của mình dốc toàn lực ra ngoài!

Ly nhẹ nhàng động dậy thân thể,

tiến ra tiến vào ngọc hành đứng thẳng kia, cảm nhận cái nhục còn nằm gọn bên

trong mình, một trận khoái cảm lan truyền toàn thân, Ly bất tri bất giác phát

ra từng đợt thanh âm mê người, “A...Trần...”

Liễm Trần cũng thoải mái đến cực

điểm, một tay xoa xoa lên đỉnh ngọc hành nóng hừng hực của Ly, toàn thân không

nhịn được liên tục đẩy đưa, phối hợp với động tác của Ly. Miệng hân không ngừng

lẩm nhẩm:”Ly, nhanh một chút... A...thật thoải mái...”

Ánh mắt Ly mơ màng, gương mặt đỏ

ửng, sự kích thích đồng thời phía trước phía sau khiến Ly sướng khoái như được

thăng thiên, không ngừng tăng tốc độ, đôi tay vuốt ve lung tung lên thân thể

người bên dưới, khoái cảm đạt đến cực điểm khiến Ly mở bừng mắt, ngọc hành nóng

hổi dựng thẳng trong tay Liễm Trần xuất ra một tràn tinh dịch ấm áp. Miệng

không ngừng ngâm nga: “Trần, ta yêu người... Ta yêu người!”

Liễm Trần hai mắt khép hờ, nghe

thấy ái ngữ như thế, lòng bồi hồi xao xuyến, ngọc hành bên dưới lại bất ngờ bị

hút mạnh vào, một trận khoái cảm không thể chịu được hòa cùng hạnh phúc, rốt cục

ức chế không được bắn ra dục vọng bùng bùng phần chấn.

Liễm Trần yêu chiều vỗ về người

nằm bên trên mình, ôn nhu đáp lời: “Ly, ta cũng yêu người, ta yêu người!”

Lại bắt đầu một nụ hôn ngọt

ngào cuồng nhiệt, ngọc hành của Liễm Trần lại hơi dựng thẳng, hấn liền không an

phận kích thích Ly. Ly trợn mắt nhìn hấn, nhẹ nhàng rút mật động ra khỏi Liễm

Trần, đứng lên, một dòng tinh dịch trắng đục từ trong Ly chảy xuống, men theo

hai bên đùi mịn màng, tạo nên những sợi tơ mỏng mảnh, Liễm Trần chảy nước miếng

nhìn cảnh tượng trước mặt, tay không tự giác xoa xoa lên đùi trắng mịn, dẫu môi

cầu khẩn: “Ly, một lần nữa được không!”

“Không được, người chưa có khỏe

hấn, làm một lần là quá lắm rồi! Hôm nay coi như xong, nếu lần sau còn cần quấy

như vậy nữa, ta sẽ không thềm để mắt đến người!” Nói xong, nhẹ đẩy bàn tay của

hấn trên đùi mình ra, ôm lấy hấn ném vào hồ nước, rửa sạch toàn thân.

Liễm Trần chỉ biết ngoan ngoãn

tùy ý ái nhân chà xát mạnh bạo lên thân mình, không dám lên tiếng, sợ ái nhân

giận, cả đời này không thềm nhìn đến mình nữa. Trong lòng thầm than: Ai~! Trẫm

đường đường cửu ngũ chí tôn mà bây giờ chẳng còn chút uy phong!

Ly ôm hấn trở về Bàn Long điện,



một tiếng cũng không nói đặt Liễm Trần nằm lên long sàng. Liễm Trần cẩn thận

quan sát sắc mặt không tốt của ái nhân, khiếp sợ thốt lên: “Ly, người giận hả?”

Ly chỉ liếc hắn một cái, cũng

không phản ứng gì, trong lòng thầm giận chính mình: biết rõ Trần chưa khỏe hắn,

lại không cường lại được sức hấp dẫn của hắn, vạn nhất hắn bị thương tổn thì

làm sao đây? Ly vừa lo lắng sức khỏe của Liễm Trần, vừa hận chính mình không

kiên định.

---

Chú thích:

(1) hoàng chất: cháu trai (gọi

mình là cô/cậu/dì/chú) trong hoàng tộc

(2) nha sàng: nướu răng, lợi

răng.

## 20. Chương 20

“Đại ca bé bỏng ới! Diệm” Cười cười chế nhạo, Liễm

Diệm kéo Ưng Nhược Thiên chậm rãi đi vào Bàn Long điện.

Mặt Liễm Trần lập tức đỏ lựng, tiểu đệ này, gần

đây càng ngày càng vô pháp vô thiên! Cũng không biết đệ ấy từ đâu nghe được Ly

gọi mình là “bé con”, rảnh một chút là đến đây trêu ghẹo mình hai câu. Nhưng lại

đổi với tên yêu quái này thật không có biện pháp gì, ai bảo hắn là ân nhân cứu

mạng mình, bây giờ vẫn còn đang uống thuốc do chính hắn bào chế, nếu khiến hắn

mất hứng, vạ nhất bỏ gì đó vào trong thuốc cho mình uống thì thảm a!

Liễm Trần trừng mắt nhìn Liễm Diệm, lười trêu chọc

lại! Ly thì xấu hổ cực kỳ, không thể tin được ngày đó nhất thời tình thế cấp

bách mà gọi như vậy, bị Diễm vương gia nghe được, từ đó nhiều lần cười nhạo Liễm

Trần.

“Đại ca bé bỏng à, hai ngày nay thân thể tốt chứ?”

Liễm Diệm cười hì hì nắm tay Liễm Trần lên bắt mạch hắn. Ứng Nhược Thiên đứng một

bên nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Ly đành cười trừ xem như tạ lỗi, Tiểu Hỏa Diệm

nhi này mỗi lần đến gặp đại ca của hắn, đều phải chọc đại ca tức chết mới vui vẻ

được! Thật không biết có phải Tiểu Hỏa Diệm nhi có ý trả thù chuyện cũ hay

không?

“Diệm nhi, ta đã tốt hơn nhiều, vì cảm tạ đệ, trăm

ban thưởng một vương phi cho đệ, thế nào? Đệ đường đường Diệm vương gia sao lại

không có vương phi a! Ứng Cốc Chủ tuy rằng cùng đệ...” Liễm Trần cười gian nhìn Ứng

Nhược Thiên, quả nhiên, Ứng Nhược Thiên trầm sắc mặt, Liễm Trần cũng không để ý

ánh mắt khủng bố cảnh cáo của Liễm Diễm, vẫn tiếp tục nói: “Dù sao y cũng là nam nhân, cũng không thể phong làm vương phi của đệ được, vả lại e rằng Ứng cốc chủ cũng không nguyện ý! Phải không, Ứng cốc chủ?”

Ứng Nhược Thiên càng lạnh mặt hơn, đúng vậy! Mình làm sao có thể lộ diện khắp thiên hạ trở thành thê tử của Tiểu Hỏa Diễm nhi, là vương phi của hắn? Nhưng như vậy hoàng đế sẽ thật sự ban thưởng một nữ nhân cho Tiểu Hỏa Diễm nhi? Trong đầu hiện ra hình ảnh Liễm Diễm cùng nữ nhân khác hoan hảo: “Không, ta không muốn, ta không muốn Tiểu Hỏa Diễm nhi có nữ nhân khác!”

Liễm Diễm nhìn Ứng Nhược Thiên sắc mặt ngày càng tối tăm, nhất thời luống cuống, ôm cổ Ứng Nhược Thiên, miệng không ngừng kêu lên:

“Thiên ca ca, người chớ nghe đại ca nói bậy bạ, ta không cần vương phi gì hết, trong lòng ta huynh vốn đã là vương phi của ta, thê tử của ta, ta không bao giờ yêu người khác, cũng chỉ yêu một mình huynh thôi!” Nói xong thở hồng hộc quay đầu uy hiếp nhìn Liễm Trần, nói: “Đại ca! Cơ thể ca có vẻ không tốt lắm nha? Hôm nay đã làm gì? Giống như huyết khí bị mất đi không ít!”

Kỳ thật Liễm Diễm nhìn thấy mặt Ly đỏ ửng, lại nghe nội thị nói hoàng đế vừa tắm trở về, sớm đoán được đại ca vừa khỏe một chút liền cùng Ly hoan ái, lúc này liền lừa hắn sức khỏe không tốt, quả nhiên,

Ly biến sắc, lo lắng hỏi han: “Trần như thế nào?” Vừa gấp vừa ngượng, Ly quay mặt  
trừng trừng Liễm Trần, thầm nghĩ: Người xem, ta nói không được rồi, người cứ muốn,  
nếu cơ thể bị thương tổn nữa thì làm sao bây giờ? Nhất thời gấp đến độ lệ trào  
ra.

Liễm Trần vừa nghe Liễm Diễm nói cũng sửng sốt, thật  
đúng là khi này có hao tổn sức lực chút ít, rồi nhìn thấy Ly lo lắng mà rơi lệ,  
nhất thời cực kỳ đau lòng, ôm lấy Ly không ngừng an ủi: “Ta không sao, người  
không cần lo lắng!”

Nói xong nhìn về phía Liễm Diễm, muốn hấn trấn an

Ly một chút, không ngờ lại thấy tiểu ác ma này cười vui sướng khi thấy kẻ khác  
gặp họa, Liễm Trần dùng ánh mắt thỉnh cầu hấn, nhưng Liễm Diễm lại chẳng thềm để  
ý, nhìn về phía Ứng Nhược Thiên đang bực bội, rồi hung hăng trừng trừng Liễm Trần,  
ý bảo ai cho người làm Thiên ca ca không vui? Hừ, người không cho ta sống yên  
thân, ta cũng không cho người sống yên thân.

Liễm Trần rốt cục hiểu được, nguyên lai hấn chỉ hù

dọa Ly, thôi, dù sao cũng đâu không lại tiểu ác ma này, chỉ ho nhẹ một chút,

nói: “Diễm nhi, đệ với Ứng cốc chủ tình thâm như vậy, trăm biết, chuyện nạp phi

coi như xong, trăm cũng chỉ muốn mai mối thôi mà! Ta cũng không nhẫn tâm để một

nữ nhân chen vào lúc đệ cùng Ứng Nhược Thiên làm chuyện đó đâu! Theo lý thuyết

thì Ứng cốc chủ cũng coi như em dâu của ta, trăm lần thăm phong y thành vương

phi của đệ, cũng không cần bố cáo thiên hạ, Ứng cốc chủ, người có bằng lòng

không?”

“Thiên ca ca!” Liễm Diễm cảm kích nhìn thoáng qua

Liễm Trần, rồi ngóng nhìn Ứng Nhược Thiên.

Ứng Nhược Thiên vừa nghe, khuôn mặt lạnh như băng

liền tăng nhiệt độ, dần dần hai bên má ửng đỏ, hơi hơi gật đầu.

“Thiên ca ca, huynh nguyện ý, thật tốt quá!” Liễm Diễm

lập tức bổ nhào vào lòng Ứng Nhược Thiên, không ngừng cọ cọ vào ngực y, Ứng Nhược

Thiên thoáng ngượng ngùng, đẩy hấn ra, cái tên này, cao hơn mình cả một cái đầu,

lại thích làm nũng trong lòng mình, chẳng thềm để ý những người xung quanh, thật

dọa người khác chết khiếp.

“Diễm nhi!” Liễm Trần ho nhẹ hai tiếng, nhắc nhở

Liễm Diễm, này, ta giúp người, người cũng đừng quên giúp ta chứ!

Liễm Diễm tựa vào người Ứng Nhược Thiên, cười hì

hì nói: “Ly, đại ca ta rất khỏe, không có gì hết!”

“Vương gia không phải mới nói Trần huyết khí bị

thương tổn nặng sao?” Ly kinh ngạc hỏi.

“Ách! Cái đó...” Liễm Diệm đau đầu, nói: “Ta và đại

ca hay nói giỡn ấy mà! Đại ca của ta uống Thiên Diệm đại bổ hoàn, cơ thể đã tốt

hơn nhiều lắm rồi, tịnh dưỡng thêm mấy ngày nữa là không có việc gì!”

Ly bán tín bán nghi nhìn Liễm Trần, Liễm Trần vội

gật đầu tỏ vẻ mình đã khỏe hẳn rồi, còn cung tay bày ra tư thế “ta rất cường

tráng”, làm cho ba người xung quanh không hên mà cùng cười ha hả, Liễm Diệm

không quên châm chọc: “Đại ca, đệ phát hiện ca thật sự là bé con nha! Ha ha ha!”

Liễm Trần lập tức đỏ mặt, mình sao lại làm cái

hành động ngây ngô đó chứ!? Thôi, đã để mọi người cười hết rồi, dù sao mình

cũng là tiểu bất điểm nhi của Ly mà!

Lập tức bổ nhào đầu vào lòng Ly, ôm chặt eo Ly,

noi theo đệ đệ mình làm trò với ái nhân, nũng nịu nói: “Ly, Diệm nhi dám khi dễ

ta, ngươi phải giúp ta trút giận!”

Ly nhìn bộ dạng khả ái của Liễm Trần, hận không thể

trở thành một thể cùng xương cùng cốt với hắn, ôm chặt lấy hắn ôn nhu nói: “Được,

được, ta giúp ngươi trút giận!” Lời vừa nói ra liền hối hận, trút giận bằng

cách nào bây giờ? Đánh không lại võ công cao cường Diệm vương gia, đành phải

cung tay nói với Ứng Nhượng Thiên: “Ứng cốc chủ, phiền người trông chừng Diệm

vương gia của người, đừng để hấn lại ức hiếp Trần của ta nữa!”

Ứng Nhượng Thiên đứng một bên vốn đã bị hai huynh đệ

này chọc cười không thôi, không thể tin được hoàng đế lãnh khốc quái đản này

cũng biết làm nũng, mà Ly lại thành thật đến đáng yêu, lại phải giúp hoàng đế

trút giận, bây giờ phải mở miệng thỉnh cầu mình, nhưng vẫn còn cố mồm mép, này

là muốn giúp hay muốn trả thù đây!

Một phen nhéo lỗ tai Liễm Diệm, cười nói với Ly:

“Yên tâm, ta nhất định sẽ trông chừng Tiểu Hỏa Diệm nhi của ta cẩn thận, người

cũng đừng dung túng cho người của người đó!” Nói xong liền nhéo tai Liễm Diệm rồi

đi.

Liễm Diệm vừa đi vừa kêu to: “Thiên ca ca, đau mà,

đừng kéo, ta nghe lời không được sao?”

Ứng Nhượng Thiên hơi đau lòng thả lỏng ta ra, thầm

nghĩ: Ta hạ thủ đâu có mạnh! Đau lòng hỏi thăm: “Tiểu Hỏa Diệm nhi, đau sao?”

“Đau!” Liễm Diệm dẫu môi ủy khuất nói: “Thiên ca

ca! Huynh hôn nhẹ lên sẽ không đau!”

Ứng Nhượng Thiên kéo đầu của hấn xuống, nhẹ nhàng

hôn lên vành tai hắn, ôn nhu nói: “Còn đau không?”

Liễm Diễm nâng mặt y lên, cúi đầu xuống hung hăng

hôn lên đôi môi anh đào, uyển chuyển mút vào. Liễm Trần cùng Ly nhìn thấy, Ly

liền mặt đỏ tai hồng, Liễm Trần thì động tình vô cùng, chịu không được liền kéo

đầu Ly qua, đè hắn nằm xuống long sàng, rồi nằm đè lên người hắn hôn một trận

mãnh liệt.

“Ấn...” Hai tiếng ngâm khẽ phát ra đồng thời khiến

hai kẻ đang hôn nồng nhiệt bỗng tỉnh, Ứng Nhược Thiên vội đẩy Liễm Diễm ra, lau

lau sợi chỉ bạc từ khóe miệng tràn ra, khuôn mặt ửng hồng như hoa hồng nở rộ,

bên kia Ly trên giường cũng ngượng ngùng đẩy Liễm Trần ra, ngồi dậy, đỏ bừng

nghe mặt nhìn Ứng Nhược Thiên, hai người tầm mắt tương giao, lại cùng e lệ

chùng mắt. Hai huynh đệ Liễm Trần và Liễm Diễm lộ vẻ mặt hứng thú dạt dào nhìn

ái nhân của mình, càng nhìn càng thấy ngay lúc này dáng vẻ của ái nhân cực kỳ

mê người, Liễm Diễm như nhìn không được, quay đầu nhìn Liễm Trần tỏ vẻ rời đi,

liền ôm lấy Ứng Nhược Thiên, một cái chuyển mình đã thoát khỏi Bàn Long điện.

Liễm Trần thấy đệ đệ ôm ái nhân rời đi, hắn là hai

người quay về sẽ là một trận mây mưa, nhất thời dâm niệm lại nổi lên, kéo kéo

góc áo Ly nói: “Ly, ta... ta...” Không dám nói trắng ra mình muốn hoan ái, đành



dùng ánh mắt khao khát cầu xin nhìn Ly. Ly vì nộ hôn nồng nhiệt vừa rồi, dục vọng

vẫn chưa mất đi, bây giờ nhìn thấy Liễm Trần cầu hoan, lòng cũng động tình

không thôi, nhưng vì lo lắng thân thể hần, hoan ái quá độ e không tốt, phải kiềm

nén, một tay đẩy hần nằm xuống long sàng, đắp chăn lên, lạnh lùng nghiêm mặt

nói: “Người người cái gì! Mau ngủ đi người!” Nói xong liền buông màn xuống, còn

mình thì sang bên nhụyễn tháp ngủ.

“Ly, ta muốn cùng người ngủ!” Liễm Trần thấy cầu

hoan không được, lại còn không được ngủ cùng Ly, nhất thời hối hận cực kỳ, sớm

biết vậy đã nhịn xuống dục vọng, vốn có thể hôn đôi môi mềm mại, sờ sờ bàn tay

nhỏ bé, cảm nhận da thịt trơn mịn của hần, nằm gọn trong lồng ngực ấm áp của hần,

vẫn tốt hơn là phải ngủ một mình trên long sàng lạnh như băng! “Ly, cầu người,

ngủ cùng ta đi, bằng không ta không ngủ được, ta sẽ thấy ác mộng, nha, bọn đại

hoàng tử vừa muốn đến đây đó, ta sợ!”

Nghe thấy Liễm Trần hoảng sợ kêu, biết hần giả vờ

đáng thương, nhưng Ly vẫn có chút đau lòng, lạnh lùng nói: “Muốn ta cùng người

ngủ cũng được, nhưng không cho càn quấy nữa đó!”

“Ta cam đoan không nháo nữa, Ly, cầu người!” Liễm

Trần ra vẻ tội nghiệp kêu lên.

Ly thở dài, đi tới, xốc màn lên, tiến vào chăn,

vòng tay ôm lấy Liễm Trần, ôn nhu nói: “Mau ngủ đi, bé con của ta!”

“Ly!” Vòng tay ôm lấy eo Ly, vùi mặt vào cổ hần,

hít vào mùi hương dịu dịu dễ ngủ trên người hần, Liễm Trần khép hờ hai mắt

nói: “Ly, ta yêu người!”

Ly có chút cảm động đến rơi lệ, không ngừng vỗ vỗ

lên mái tóc mềm mại của Liễm Trần, nói: “Trần, bé con của ta, ta cũng yêu

người!”

Hai người ôm nhau, vẽ mặt hạnh phúc tiến vào mộng

đẹp, trong mộng, Ly và Liễm Trần cùng nhau đến một trang viên ngát hương hoa,

chim hót rộn ràng, cả hai nắm tay nhau rảo bước, không có trách nhiệm của đế

vương, không có ràng buộc của hoàng gia, không có thế sự hỗn loạn, chỉ có hương

vị ngọt ngào của tình yêu...

## 21. Chương 21

“Sao chứ, bốn nương nương muốn nhìn Hoàng Thượng một chút, cũng phải để nô tài các người cho phép sao?” Một trận huyền não bên ngoài điện, nhìn Liễm Trần đang say sưa ngủ trưa, Ly nhú mày: Là nương nương nào lại to gan như vậy? Diệem vương gia không phải đã cảnh cáo nương nương trong cung không được đến thăm hỏi hoàng đế sao?

Nhẹ nhàng bước thong thả ra ngoài, chỉ thấy nội thị đỏ mề hôi khuyên can Ngọc phi và Trần phi, “Nhị vị nương nương, không phải nô tài không cho các nương nương gặp Hoàng Thượng, là Diệem vương gia đã phân phó, các nương nương không được đến quấy rầy Hoàng Thượng tịnh dưỡng. Nếu nô tài cho phép nhị vị nương nương vào, vậy Diệem vương gia sẽ đoạt mạng của nô tài! Nhị vị nương nương, các người tạm tha

cho nô tài đi, van cầu các người!” Nội thị nói xong liền dập đầu lia lịa, thầm nghĩ: Nhị vị tổ tông, các người đi nhanh cho, nếu để Diêm vương gia thấy, chúng ta đều sẽ bị lột da!

Ngọc phi và Trần phi đang phát hỏa, nhìn thấy từ trong điện có một người bước ra, nguyên lai là cận vệ Ly của Hoàng Thượng, Ly có chút không kiên nhẫn, nhíu mày, hai nữ nhân này nhìn thật chán ghét quá! Tiểu bất điểm nhi của ta đang ngủ ngon giấc, nếu đánh thức hắn dậy thì sao đây?

Rảo bước đến trước mặt nhị phi, hơi cúi đầu, xem như thi lễ. Khi Liễm Trần vẫn còn là vương gia, từ lần đầu lấy vương phi về, cũng chính là Hoàng Hậu vừa chết đi, đã ra lệnh hấn không cần hành lễ thê thiếp của mình, vì Ly chính là thị vệ của riêng mình thôi!

Nhị phi tuy rằng biết cận vệ của Hoàng Thượng không cần hành lễ với mình, nhưng trong lòng vẫn rất không thích, hơn nữa trong cung đồn đãi, nói rằng Hoàng Thượng cực kỳ sủng ái cận vệ này, khiến nhị phi càng thêm ghen ghét.

“A, ra là Ly thị vệ!” Ngọc phi ngạc nhiên nói: “Ly thị vệ là thân cận thị vệ của Hoàng Thượng, tỷ muội bọn ta sao dám nhận lễ của người a?” Ngọc phi cố ý nhấn mạnh hai chữ “thân cận”.

Ly hiểu được ý tứ của nàng, mặt thoáng đỏ ửng, lạnh lùng nói: “Nhị vị nương nương nếu không có việc gì, mời quay về cho, Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi!”

Trần phi tắc lưỡi nói: “Như thế nào? Ngọc phi, bây giờ chúng ta muốn đến thăm phu quân của mình cũng phải để bọn nô tài quản ư?”

“Phải đấy, chúng ta chính là phi tử của Hoàng Thượng, cũng không phải kẻ vô danh tiểu tốt nào đó! Sao lại không thể gặp Hoàng Thượng a?” Ngọc phi khinh khinh liếc qua Ly, trong mắt đầy vẻ khinh thường!

Ly nắm chặt hai tay, trong lòng vừa giận vừa thẹn: các nàng đều là thê tử của Trần, ta, ta là cái gì chứ? Ta đúng là kẻ vô danh tiểu tốt mà! Lòng Ly thương tâm, tức giận, nhưng cũng không thể nói được gì, chỉ biết ngây ngốc đứng chôn chân tại chỗ.

“Nhị vị nương nương, các người nói ai là kẻ vô danh tiểu tốt vậy a?” Một thanh âm vang lên câu hỏi, chỉ thấy Hiên Viên Lưu lạnh lùng đi đến, ôm lấy eo Ly, nói: “Ly, đừng giận, mặc kệ các nàng!”

Nói xong quay đầu nhìn nhị phi nói: “Nhị vị nương nương, Ly là thị vệ phụ hoàng tín nhiệm nhất, sủng ái nhất, cũng là người hai vị thúc thúc của ta tín nhiệm nhất, các người nói chuyện phải cẩn thận, đừng để học từ miệng mà ra a!”

Nhị phi thấy Đại Hoàng Tử này tuy còn nhỏ đã uy nghiêm cảnh cáo mình, lòng nhất thời thầm hối hận, nếu Ly muốn trả thù, đem kể lại việc mình chế nhạo hấn cho Hoàng Thượng và Diêm vương gia khùng bố kia biết, e rằng thật sự đúng như tiểu hài tử này nói, họa từ miệng mà ra!

Hai người nhìn nhau, tươi cười nói: “Ly thị vệ, người đừng giận chúng ta, chúng ta không phải nói người đâu!”

“Phải không? Vậy người nhị vị nương nương nói là ai? Chẳng lẽ là nói bốn Hoàng Tử?” Hiên Viên Lưu đắc ý, tiếp tục truy vấn không tha.

“Đại diện hạ! Chúng ta làm sao dám nói ngài chứ?” Nhị phi hoảng sợ, nói Hoàng Tử là vô danh tiểu tốt, vậy chẳng phải ô nhục Hoàng Thượng sao? Việc này là khi quân phạm thượng tội lớn a! Thằng nhỏ này thật vô cùng đáng ghét mà! Hai người trong lòng thầm chửi rửa Lưu nhi, trên mặt lại vội vã cười cười, nói: “Đại diện hạ, chúng ta nói chính là hắn.”, nói xong chỉ tay vào tên nội thị đang quỳ gối một bên, mắng: “Tên vô danh tiểu tốt này, còn chưa cút đi chỗ khác, nhìn người thật khiến người ta chán ghét mà!”

Ly nghe hai nàng mắng chửi, càng cảm thấy thật là chỉ con chó mà mắng con mèo, tức đến run người, nhưng không thể phát ra ngoài, chỉ quay đầu đi vào trong điện, chẳng phản ứng lại các nàng!

Hiên Viên Lưu đã tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai bàn tay nhỏ nắm thật chặt, hận không thể tiến lên cho hai tiện nhân này mỗi người một cái tát.

Nhìn thấy Ly tức giận đi vào điện, nhị phi ngoài mặt ra vẻ tươi cười nói: “Chúng ta thật không có nói Ly thị vệ nha!”, trong lòng lại thầm đắc ý, tiện nhân không biết xấu hổ này cũng còn chút thể diện, cũng biết mình là thứ dê tiện vô danh tiểu tốt!

“Các người!” Hiên Viên Lưu tức giận đến nói không ra lời, lòng lo lắng Ly chịu ủy khuất, muốn chạy vào xem Ly thế nào, nhưng cổ ác khí vẫn chưa tan đi, lòng vẫn không thoải mái. Vừa trông thấy Liễm Diễm cùng Ứng Nhược Thiên đang từ bên ngoài đi đến, Hiên Viên Lưu lay động đôi mắt tinh quái, nhỏ giọng hỏi han: “Nhị vị nương nương, các người không phải là không quen nhìn phụ hoàng sủng ái Ly thị vệ chứ?”

“Không có, chúng ta làm sao dám quản chuyện của Hoàng Thượng?” Nhị phi giả mù sa mưa nói.

“Ai, kỳ thật ta cũng không thích phụ hoàng sủng ái một nam tử! Như vậy để người ngoài biết được, thật mất thể diện hoàng gia chúng ta!” Nói xong còn cau mày lắc đầu.

Nhị phi thấy Đại hoàng tử như vậy, liền hòa theo nói: “Phải đấy, nam tử lại thân cận với nam tử, thật là đồi phong bại tục! Đại hoàng tử, người phải khuyên nhủ phụ hoàng của người đó!”

“Ân!” Hiên Viên Lưu gật gật đầu, thấy Liễm Diễm đã đến gần, lại nói: “Bất quá, hiện tại nam tử thân mật với nhau đã phổ biến lắm rồi, trong kinh thành các tiểu quan (1) cũng được nuôi dưỡng khá nhiều a, giống như tiểu thúc của ta, không phải cũng hạnh phúc bên cạnh nam tử khác sao? Ta nếu đi khuyên phụ hoàng, phụ hoàng không chừng sẽ mắng ta!” Nói xong, làm ra vẻ sầu khổ nói: “Chính là, không khuyên nhủ, phụ hoàng cứ như vậy, lại tổn hại thể diện của hoàng gia ta, ai!”

Ngọc phi nghĩ đến cậu là tiểu hài tử không hiểu chuyện, thầm nghĩ: Đã nhiều ngày nay triều thần dâng tấu về việc tái lập thái tử, bây giờ để Đại hoàng tử trước mặt Hoàng Thượng nói năng không thuận tai ngài,

như vậy hoàng đế sẽ chán ghét cậu, việc tranh đoạt thái tử vị lại bớt được một người.

Ngọc phi nắm tay Hiên Viên Lưu nói: “Đại diện hạ, người ngàn vạn lần phải khuyên Hoàng Thượng a, việc bên ngoài nuôi dưỡng tiểu quan là của bọn hạ lưu, hoàng gia chúng ta không thể có việc đó được, còn về phần tiểu thúc của người, hắc lưu lạc dân gian mười mấy năm, đã bị pha tạp nhiều rồi, nên mới dính thói hư tật xấu.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Tiểu thúc kia của người mười mấy năm không gặp, đột nhiên từ đâu xuất hiện, còn không biết có đúng là huyết mạch hoàng gia chúng ta không mà!” Trần phi bên cạnh chua ngoa nói.

“Phải đấy, phải đấy!” Ngọc phi đồng ý nói.

Thoáng nhìn thấy Liễm Diễm phía sau nhị phi mắt nổi tơ đỏ, Hiên Viên Lưu chỉ cảm thấy nhin cười muốn lệch cả hàm: Tiệp nhân, cho các người đặc ý, như thế này xem ra các người sẽ chết không toàn thây, ai bảo các người tổn thương Ly của ta.

“Nhị vị nương nương, ta nhất định sẽ khuyên phụ hoàng, ta đi vào thăm phụ hoàng đây!” Hiên Viên Lưu tươi cười xoay người đi vào điện, thầm nghĩ: Ta sẽ khuyên phụ hoàng, hừ, ta khuyên phụ hoàng xử tội các người thì có! Hắc hắc! Chỉ sợ các người chưa được phụ hoàng trị tội, đã bị tiểu thúc chính đến chết rồi!

Trong điện, Ly đứng bên cửa sổ, trong lòng cực kỳ buồn bực, trong mắt người khác mình là một kẻ như thế sao, tuy ngoài mặt chẳng quan tâm, thật ra trong lòng vẫn cảm thấy bị sỉ nhục, nghĩ lại đường đường là nam nhi, lại bị người khác xem là nam tử thấp hèn dùng thân thể đổi lấy sung sướng! Nắm chặt tay, nhìn bên ngoài cửa sổ, tâm tình buồn bực cực kỳ.

“Ly, người đừng tức giận!” Hiên Viên Lưu đi đến trước mặt hắc, ôm lấy eo hắc.

“Lưu nhi, hôm nay lại đến thăm phụ hoàng hả?” Ly ôn nhu vỗ về đầu cậu bé.

Hiên Viên Lưu gật đầu, thầm nghĩ: Người ta kỳ thật là tới thăm người cơ! Đâu phải thăm phụ hoàng! Lưu nhi giang hai tay nũng nịu nói: “Ly, ôm một cái!”

Ly ngồi xổm xuống ôm lấy cậu, vỗ nhẹ lên lưng cậu bé, ôn nhu nói: “Lưu nhi, lớn vậy rồi còn làm nũng! Có xấu hổ không chứ?”

Hiên Viên Lưu vui vẻ ôm chặt cổ Ly, in miệng mình lên má hắc. Chưa kịp vui mừng vì thành công...

“Lưu nhi!” Một tiếng hỗn hển rống giận, chỉ thấy Liễm Trần bên long sàng nhảy dựng lên, vọt tới trước mặt bọn họ, một phen kéo Ly ra khỏi Hiên Viên Lưu, ôm lấy Ly hung hăng liếm lộng vùng mặt bị Hiên Viên Lưu in dấu lên, thẳng đến khi nơi ấy đỏ ửng một mảnh mới dờ xuống bờ môi hé mở thoảng mùi hương, không ngừng mút vào liếm lộng, Ly bị hắc hôn đến nghẹt thở, toàn thân mềm nhũn trong lòng Liễm Trần, hai tay không ngừng đẩy đẩy lồng ngực hắc để hắc buông mình ra.

Sau một lúc lâu, Liễm Trần thấy Ly như không còn thở được nữa, mới chấm dứt màn hôn cuồng nhiệt, Ly vỗ vỗ ngực mình, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển. Hiên Viên Lưu đứng một bên cực kỳ đau lòng, bàn tay nhỏ bé không ngừng vỗ vỗ ngực Ly: “Ly, người đỡ chưa?” Nói xong quay đầu nhìn Liễm Trần đang đắc ý cười cười, nói: “Phụ hoàng, người muốn hại chết Ly sao? Hôn lâu như vậy, Ly hết thở nổi rồi!” Thầm nghĩ: Phụ hoàng thực thô bạo mà! Nếu là ta, chắc chắn sẽ ôn nhu với Ly hơn!

Liễm Trần một phen ôm chầm Ly, đẩy Hiên Viên Lưu sang một bên, ôn nhu vỗ vỗ ngực Ly, dẫu môi nói: “Ly, vừa hồi ta thấy Lưu nhi hôn người, nhất thời ganh tị, nhịn không được, người đừng giận ta nha!”

Ly liếc mắt nhìn hắn, thầm nghĩ: Thiếu chút nữa bị chết ngạt vì người, đã lớn như vậy rồi, còn đi ganh tị với một đứa con nít, thật là!

“Ly,” Liễm Trần vỗ nhẹ ngực hắn, lén lút thò tay vào bên trong áo Ly, chỉ còn cách lớp vải nội y mỏng, xoa xoa hai anh quả nhỏ nhỏ, “Không nên tức giận mà!”

Chát! Ly vỗ mạnh vào cái tay không an phận của Liễm Trần, sắc giọng nói nhỏ: “Lưu nhi đang ở đây. Người, người còn như vậy, ta không thèm để ý người nữa!”

Liễm Trần sợ tới mức vội vàng chỉnh trang tư thế. Ly trộm che miệng cười khế, bé con này, càng ngày càng nghe lời!

“Phụ hoàng! Vừa rồi có nhị vị phi tử của người mắng Ly rất khó nghe a!” Hiên Viên Lưu giống như không muốn thuật lại lời bọn họ.

Ly nhìn cậu một cái, ý bảo đừng nói nữa.

“Cái gì?” Liễm Trần liền giận dữ, “Là hai kẻ nào? Mắng cái gì?”

“Quên đi, Trần, không cần truy cứu lại!” Ly khuyên nhủ: “Đừng tức giận kéo lại tổn thương cơ thể!”

“Phụ hoàng, chính là Ngọc phi và Trần phi, hai nàng nói Ly là kẻ vô danh tiểu tốt thấp hèn này nọ!” Liễm Trần tức giận đến mức vỗ mạnh xuống cái bàn bên cạnh.

“Người đâu, đem hai ả tiện nhân đó vào lãnh cung! Chờ trăm khỏe hẵn sẽ trừng trị các nàng!”

“Đại ca, không cần!” Liễm Diễm cười khê kéo Ứng Nhược Thiên đi đến: “Hai tiện nhân kia đã chết rồi!”

Ly cả kinh: Cái gì? Nhị phi vừa nãy còn vui vẻ mà, sao chưa đầy một canh giờ đã chết?

“Đã chết?” Liễm Trần hỏi.

“Đại ca, hai tiện nhân đó rất đáng giận, dám ô nhục mẫu hậu chúng ta, còn nói bốn vương là dã chủng (2)!” Liễm Diễm nổi giận đùng đùng, kỳ thật hấn tức giận nhất chính là dám mắng Thiên ca ca của hần!

“Cái gì? Hai ả tiện tì này!” Liễm Trần tức giận đến mắt tóe lửa. Còn dám ô nhục mẫu hậu? “Diễm nhi, đệ xử trí hai ả tiện tì này như thế nào? Nếu chỉ xử tử đơn giản thì thật tiện cho bọn chúng quá!” Nói xong mắt tràn đầy tia ác khí.

“Đại ca, đệ rút lưỡi các nàng, vốn chỉ muốn trừng trị cái miệng thối của các nàng, nhưng hai tiện nhân ấy bị rút lưỡi đến chết luôn rồi!” Liễm Diễm nói chuyện như tán gẫu bình thường, thoải mái kể lại.

Ngoại trừ Liễm Trần cùng Hiên Viên Lưu cảm thấy trút được giận, Ly và Ứng Nhược Thiên nghe xong đều sợ hãi, Ứng Nhược Thiên nhớ lại thảm cảnh vừa rồi, lòng lại thấy tội cho các nàng.

“Tốt!” Liễm Trần mỉm cười: “Diễm nhi, đệ làm tốt lắm, hai ả tiện tì này dám ô nhục mẫu hậu, ô nhục đệ và Ly của trẫm nữa, là tử tội đáng bị thiên đao vạn quả, hiện giờ chết nhẹ nhàng như vậy cũng coi như là tạo hóa của các nàng rồi!”

Ly và Ứng Nhược Thiên nhìn nhau, thầm nghĩ: Chết kiểu này mà còn gọi là nhẹ nhàng? Là tạo hóa của các nàng? Người của Hoàng gia thật quá lãnh huyết vô tình mà!

“Người đâu! Truyền chỉ của trẫm!” Liễm Trần gọi nội thị tới, “Tất cả cung nữ phi tần, không được trẫm sung hạnh qua đều cùng nhau về nhà hết đi, được trẫm sung hạnh qua, muốn ra khỏi cung thì ra, muốn lưu lại thì cứ lưu an hưởng yên vui trong cung, từ nay về sau trẫm sẽ không lập phi lập hậu nữa!”

Ly sợ hãi ngậy cả người! Không tin được lỗi tai mình, Ứng Nhược Thiên cũng không tin, hoàng đế này lại chỉ vì một thị vệ mà giải phóng tất cả phi tần trong hậu cung? Xem ra hần thật tình rất yêu Ly! Cảm thấy vui sướng giùm Ly.

Liễm Trần xoay người, nâng mặt Ly lên, đau lòng nói: “Ly, đều tại ta, để ngươi bị khinh bỉ! Cuộc đời này ta sẽ không lập thêm một phi tần nào nữa! Cuộc đời này chỉ cần một người, người chính là hoàng hậu của ta, phi tần của ta.”

Mắt Ly ngập lệ, giọng run run nói: “Trần, ngươi, ngươi... không cần đối với ta tốt như thế! Thật đấy! Người làm như vậy, bọn triều thần sẽ phải chê cười!”

“Không! Ly, ta vẫn còn cảm thấy chưa đối xử tốt với ngươi! Ta vẫn còn trách nhiệm đầy mình, không thể cùng ngươi lưu lạc thiên nhai, ta đây với thân phận đế vương vẫn còn cách ngươi một bức tường!” Liễm Trần không ngừng vuốt ve hai gò má Ly.

“Không, Trần, đã tốt lắm rồi, ta không cần lưu lạc thiên nhai gì cả, chỉ cần có ngươi bên cạnh, nơi nào cũng được! Thật đấy!” Ly cảm động lệ tràn ra khóe mắt, nguyên lai khi hần ngủ mình đã nói ra nguyện vọng, hần cũng nghe thấy! Hần đều ghi tạc trong lòng! Sao ngươi lại đối tốt với ta quá vậy?

Hai người ôm nhau, Ly gục đầu lên vai Liễm Trần hạnh phúc đến khóc nức nở, Liễm Diễm cũng cảm động, chui rút vào lòng Ứng Nhược Thiên khóc thút thít, ô~~~ thật cảm động a! Ứng Nhược Thiên nhìn thấy ánh mắt khinh khỉnh của Hiên Viên Lưu, không khỏi bật cười, ôn nhu vỗ vỗ Liễm Diễm nói: “Tiểu Hỏa Diễm nhi, đừng khóc, chúng ta đi đi!”

“Thiên ca ca, huynh có yêu ta không?” Liễm Diễm dầm lệ hai mắt, mông lung hỏi.

Ứng Nhược Thiên cho hắn cái nhìn xem thường, nói: “Người đã biết còn hỏi nữa?”

“Không được! Thiên ca ca, huynh có yêu ta không?” Liễm Diễm kiên quyết, tỏ vẻ như nếu người không nói ta sẽ khóc cho người xem!

Ứng Nhược Thiên đầu hàng, nâng mặt hắn lên, gần từng tiếng: “Ta-yêu-người! Ta yêu người đến chết đi được! Người là Tiểu Hỏa Diễm nhi ta yêu nhất!”

“Thiên ca ca!” Liễm Diễm vui vẻ nhào vào ngực y cọ cọ, sau một lúc lâu mới thỏa mãn, nói: “Tốt lắm, chúng ta đi đi!”

Không nhìn lại ba kẻ kia đang muốn nôn mửa, Liễm Diễm kéo tay Thiên ca ca của hắn, vui vẻ rời đi.

Liễm Trần nhìn sang Ly, Ly nhìn sang Hiên Viên Lưu, ba người đồng thời lắc lắc đầu nói: “Thật buồn nôn chết được!”

---

Chú thích:

(1) tiểu quan: như kỹ nữ, nhưng là nam nhân (Thanh Phong cũng là một tiểu quan)

(2) dã chủng: có dòng máu hoang dã

## 22. Chương 22

Hôm sau, Liễm Trần lười biếng nằm trên giường hưởng thụ Ly án ma (\*), Liễm Âm thần sắc ngưng trọng tiến vào điện. Khi này gặp Diễm nhi, đệ ấy nói đại ca cơ bản đã khỏe lắm rồi, Liễm Âm lúc này mới yên lòng, thầm nghĩ: Triều thần mấy ngày trước cả đám cùng thượng tấu yêu cầu tái lập thái tử, mình và ngoại công vẫn thoái thác hoàng đế bệnh chưa khỏi, bây giờ nếu đại ca đã tốt hơn nhiều, cũng nên đem sự tình nói rõ cho huynh ấy biết! Đã thế hôm qua đại ca còn ban cái chết cho hai phi tần kia, rồi ra lệnh các phi tần ai muốn ở thì ở, muốn đi thì đi, khiến các triều thần kinh hãi, ai cũng chạy đến tìm mình hỏi nguyên



do tại sao.

Ly nhìn thấy vẻ mặt trầm trầm của Liễm Âm, biết hẳn có ý định muốn nói cho Liễm Trần nghe chuyện của Thái Tử, lòng có chút lo lắng. Việc Hoàng Hậu và Quốc Cữu hạ cổ độc hại Liễm Trần, mình đã sớm nói cho hẳn biết, hẳn cũng không có ngạc nhiên, dù sao đứa con của quốc cữu cũng bị hẳn phế đi, bọn họ hận hẳn cũng phải, nhưng việc Thái Tử bị Hoàng Hậu giết, vì sợ hẳn thương tâm, mình vẫn sai người không được lộ ra cho hẳn biết dù chỉ nửa câu, cũng có cảnh cáo Lưu nhi không được cho hẳn biết, mấy ngày nay thân thể hẳn đã tốt hơn nhiều, tâm tình cũng tươi sáng, nhưng chuyện này nhất thời thật khó mở miệng nói được! Hôm nay nhìn thấy Liễm Âm trịnh trọng như vậy, xem ra đã có ý muốn nói rồi. Hai ngày nay cũng nghe nội thị nghị luận rằng các triều thần thượng tấu tái lập Thái Tử, hôm qua Trần phi và Ngọc phi lấy cớ đến thăm Liễm Trần, e rằng cũng là muốn dò chừng ý tứ của Hoàng Thượng, Diêm vương gia đã cảnh cáo các phi tần không được tới thăm hoàng đế, do đó mà hai vị phi ấy đã đắc tội ngài, bị giết hết!

“Đại ca, hôm qua sao huynh lại ban chết cho Ngọc phi và Trần phi?” Liễm Âm hỏi.

Ly kinh ngạc nhìn qua Liễm Trần, nhị phi này không phải do Liễm Diêm giết sao? Biết nghi vấn của Ly, Liễm Trần vỗ về tay hẳn, nói: “Nhị phi ô nhục mẫu hậu của trẫm, phạm vào tội khi quân, trẫm ra lệnh Diêm vương ban chết cho các nàng!” Ly thầm nghĩ: Liễm Trần làm như vậy là vì không muốn người khác bàn tán lung tung về Liễm Diêm, dù sao nhị phi kia cũng là phi tử của Hoàng Thượng, Liễm Diêm lại dám tự ý xử tử các nàng, chắc chắn sẽ bị dư luận xôn xao, nhưng nếu là ý định của Hoàng Thượng, khẳng định rằng không ai dám nói gì. Bất quá, như vậy thì Liễm Trần trong lòng người ở thiên hạ e rằng càng thêm tàn độc! Ly thầm đau lòng vì Liễm Trần biết trân trọng đệ đệ mình như thế!

Liễm Âm gật gật đầu nói: “Ô nhục mẫu hậu, tội ác tày trời, chết cũng đáng!” Đúng rồi, đại ca, bọn triều thần cứ luôn hỏi về việc lập hậu, toàn tìm đệ mà hỏi han không!”

“Bọn họ thật không có việc gì làm sao, việc nhà của trẫm mà cũng cần bọn họ quan tâm sao, đệ đi nói cho bọn chúng biết, nếu lão bà của bọn chúng cả ngày cứ nghĩ kế hại bọn chúng, xem bọn chúng có muốn bỏ các nàng không!” Liễm Trần tức giận nói.

“Vâng! Đệ đây liền hồi báo lại với bọn họ, còn một việc nữa, đại ca, huynh, huynh cần phải chịu đựng!” Liễm Âm có chút chần chừ.

Ly nắm chặt tay Liễm Trần, Liễm Trần vỗ nhẹ tay hẳn, nói: “Nhị đệ, nói đi!” Chỉ cần có Ly bên cạnh, còn cái gì đáng sợ chứ! Bất cứ gì mình cũng chịu đựng được, chỉ cần bên cạnh có ái nhân!

“Đại ca, Quang nhi nó... nó sớm bị... bị Hoàng Hậu hại chết rồi!” Liễm Âm nói xong liền rơi lệ, hồi tưởng thân thể nhỏ bé của Quang nhi trong lòng mình dần trở nên lạnh lẽo, cho đến khi toàn thân cứng đờ.

Liễm Trần sững sốt, Ly quỳnh quáng lên, ôm chặt lấy hẳn, không ngừng nhẹ giọng an ủi: “Trần, đừng đau khổ, Quang nhi là đứa trẻ ngoan, chắc chắn sẽ tìm vào một nhà khá giả mà đầu thai!”

Sau một lúc lâu, hai mắt Liễm Trần chảy xuống từng dòng lệ, nhẹ nhàng nói: “Quang nhi, người... người kiếp sau đừng đầu thai vào hoàng gia, chỉ nên làm con nhà bình thường thôi!” Nói xong nhẹn không được

bật khóc to: “Quang nhi à, hài tử đáng thương của ta!”

Ly ôm hân, cũng khóc không thành tiếng, Liễm Âm khổ sở lệ nhòe hai mắt, ba người cùng khóc một hồi lâu, Liễm Trần mới ngừng khóc, hỏi: “Tang sự của Quang nhi như thế nào?”

Liễm Âm gật gật đầu nói: “Đại ca, huynh đừng thương tâm, Quang nhi đã mất, vì thế Thái Tử vị trống không, bây giờ bọn triều thần mỗi ngày đều thượng tấu phải lập Thái tử, huynh xem làm sao bây giờ?”

“Lập Lưu nhi làm Thái Tử đi! Nếu lúc trước lập Lưu nhi đã không xảy ra việc này!” Đột nhiên hân lại tưởng tượng, nếu lúc trước Lưu nhi làm Thái Tử, sợ rằng Lưu nhi cũng không sống được đến hôm nay, lòng lại càng thêm chán ghét tranh chấp trong hoàng gia, thần sắc mệt mỏi phát tay bảo: “Cứ như thế đi! Ta mệt mỏi rồi!”

Liễm Âm cáo lui, Liễm Trần nằm trên giường, lệ vẫn chảy, Ly đau lòng vỗ mặt hân: “Trần, người đừng như vậy, bị thương tổn nữa thì sao đây?”, nói xong lệ không ngừng tuôn.

“Ly, ta ước gì không phải được sinh ra trong hoàng gia!” Liễm Trần nghĩ đến mẫu hậu của mình, nhớ đến chính mình đã chém giết huynh đệ tỷ muội, nhớ đến Hoàng Hậu và Quang nhi, càng cảm thấy nản lòng thoái chí.

“Trần, đừng nên nói vậy, người dĩ nhiên phải sinh ra tại hoàng gia, ngồi ngai vàng, toàn bộ triều đình, toàn bộ thiên hạ đều là trách nhiệm của người!” Ly thấy hân nản chí bèn khuyên nhủ: “Hiện tại Lưu nhi còn nhỏ, cho dù người muốn buông xuôi tất cả, cũng phải chờ nó lớn một chút, chính là, người giao thiên hạ này lại cho nó, cũng nên là thiên hạ thái bình quang vinh, chứ chẳng lẽ lại để lại giang sơn rách nát tội tàn cho Lưu nhi sao!” Liễm Trần bị lời nói của Ly thấm vào lòng, bình tĩnh: Phải, ta nếu muốn giao thiên hạ lại cho Lưu nhi, phải nhanh chóng rèn luyện nó.

Hiên Viên Lưu đáng thương, bị hân tâm của Ly hại chết rồi! Từ nay về sau, mỗi ngày đều phải theo phụ thân vào triều, bãi triều lại phải phê duyệt tấu chương, cứ như theo lời nói hoa mỹ của Liễm Trần là để cậu luyện tập. Quả thực bóc lột sức lao động của trẻ em quá nha! Hành hạ Hiên Viên Lưu thâm trọng, ngoại trừ mỗi buổi sáng có thể cùng Ly tập võ mà được Ly âu yếm, còn lại thời gian căn bản không thể nhìn thấy Ly mà!

Năm năm sau, Liễm Trần tại triều tuyên bố, vì cơ thể hân năm năm trước bị Hoàng Hậu hạ độc nên tổn thương rất nặng, khó có thể đảm đương quốc vụ nặng nề, hơn nữa Thái Tử trí tuệ hơn người, sớm có thể một mình đảm đương quốc vụ. Việc hân làm hoàng đế căn bản chỉ là bù nhìn tai điếc mắt mù, nên giờ đây tuyên bố thoái vị, Thái Tử Hiên Viên Lưu kế vị, mình thì trở thành Thái Thượng Hoàng!

Các đại thần cùng nhau cúi rạp người trên mặt đất, tung hô vạn tuế với Thái Tử Hiên Viên Lưu, Hiên Viên Lưu nhìn nhìn phụ hoàng trên điện, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: Phụ hoàng này! Gì mà thân thể bị thương tổn, chẳng phải mới sáng sớm đã áp bức Ly đến nỗi hai chân hân bủn rủn, rồi mới bằng lòng thả hân cùng mình luyện võ sao!? Cái gì không chịu nổi gánh nặng? Còn nịnh nọt trí tuệ của bốn Thái Tử, cho xin đi, ta thà ngu đốt để không làm Thái Tử! Sướng quá rồi chứ gì, phụ hoàng người thì vui vẻ đến chết được, người bây giờ có thể cùng Ly lưu lạc thiên nhai rồi, ô~~~~ không được, Ly của ta mà!

Nghĩ đến cảnh không được nhìn thấy người mình yêu nữa, Hiên Viên Lưu khó chịu nhìn Liễm Trần. Bọn triều thần đều cảm thấy kỳ quái, tân hoàng đế sao giống như không cao hứng nha!

Mọi người ta nhìn người, người nhìn ta, thầm nghĩ: Phải rồi, Thái Tử này vốn đã trưởng thành, bây giờ được làm hoàng đế cũng không lộ rõ sự vui mừng trên mặt, xem ra lòng dạ thâm sâu, chúng ta phải hầu hạ cẩn thận. Xem ra tân hoàng đế này là người không dễ đối phó!

Bàn Long điện, Ly đứng bên cửa sổ ngắm nhìn vô vàn hoa nở bên ngoài, khẽ thở dài một hơi, đột nhiên phía sau bị người ôm chầm lấy. Người phía sau ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: “Ly, chuẩn bị hành lý, chúng ta đi!”

“Đi?” Ly kinh ngạc xoay người nhìn Liễm Trần.

Liễm Trần mỉm cười gật gật đầu nói: “Ly, hôm nay ta đã tuyên bố thoái vị! Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, lưu lạc thiên nhai!”

Mắt Ly lung linh lệ, không thể tin được lỗ tai mình: “Trần, thật sự có thể sao?”

“Nhanh đi thu dọn đi, chốc nữa Lưu nhi đến đây, khó đi cho xem!” Liễm Trần thúc giục.

Ly vội vàng thu thập chút ít quần áo, nắm một xấp ngân phiếu, hai người lén la lén lút rời khỏi cung.

Trong Bàn Long điện vắng vắng tiếng rống giận: “Phụ hoàng, người rất đáng giận! Ly! Ly của ta!”

---

Chú thích:

(\*) Ấn ma: xoa bóp/mát xa

~~~**Chính Văn Hoàn**~~~

## **23. Chương 23: Phiên Ngoại – Tương Ái Vu Giang Hồ Chi Thái Thượng Hoàng Bất Năng Nhân Đạo?**

(Yêu nhau ngao du giang hồ – Thái Thượng Hoàng bị vô năng (\*))(\*) vô năng: không thể giao hợp, sinh con

Mùa xuân, phong cảnh nơi Giang thành thuộc Giang Nam tươi đẹp như tranh vẽ, mặt trời buông dần về phía Tây, không gian như chìm vào màu vàng cam của ráng chiều, mọi người tụm năm tụm ba thong thả rảo bước trên đường phố, văn phong (1) dần đến mang theo mùi hương thoang thoảng, bầu không khí thật trong lành, khiến lòng người thanh thản.

Liễm Trần cùng Ly tay nắm tay dạo bước trên con đường vắng vẻ, họ luôn cảm thấy nhiều ngày nay vẫn chưa tham quan hết được phong cảnh Giang thành, Liễm Trần luôn miệng khen nức nở, nào là nơi này có suối chảy róc rách thơ mộng nhất tại nhân gian, quả thực nên thơ như một bức tranh phong thủy, rồi lại nơi này dân chúng đơn thuần chất phác.

Hai người đi đến một quán trà nhỏ, Ly mỉm cười nói: “Trần, vào uống chén trà đi, nghỉ một chút nha.” Liễm Trần gật đầu nhẹ mỉm cười. Hai người vào quán, chọn một góc khuất mà ngồi, gọi một bình Bích Loa Xuân, tinh tế nhâm nhi trà, Liễm Trần nói khẽ: “Ly, trà này mặc dù không bằng loại tuyệt hảo trong cung, nhưng cũng có mùi vị thơm mát lạ thường!”

“Là vì, ở nơi này người ta hái trà, rồi phải chế biến lại sau đó mới đem vào cung, hẳn là phải mất một khoảng thời gian, đương nhiên không thể bằng được ngồi tại đây mà thưởng trà rồi!”

Hai người vừa uống trà vừa tán chuyện, đột nhiên cách đó một bàn, vài vị khách nói chuyện lớn tiếng cùng nhau:

“Này, các người nói xem vì sao Thái Thượng Hoàng còn trẻ mà đã thoái vị rồi?” Một người trẻ tuổi vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Phải đó, theo lý thì Thái Thượng Hoàng vẫn còn chính trực tráng niên, không nên thoái vị sớm như vậy!”

“Ta có nghe nói Thái Thượng Hoàng bị tân hoàng đế buộc thoái vị đó!” Một người ra vẻ thần bí nhìn đồng ngó tây, rồi mới nhỏ giọng nói.

“A? Lại có chuyện như vậy ư!” Mọi người đều kinh ngạc.

Liễm Trần nhướng mày, trầm nghĩ: Thật là bậy bạ! Lưu nhi hận không thể không kế thừa địa vị của trẫm, mà dân gian lại đồn đại thành Lưu nhi ép mình thoái vị? Ly vỗ nhẹ tay hắn, dùng ánh mắt ý bảo đừng nên tức giận, đây chỉ là bá tánh trong lúc nhàn rỗi tán chuyện phiếm thôi mà.

“Căn bản không phải như vậy đâu!” Một kẻ đảo mắt nhìn cả bọn một lượt, ngạo mạn nói: “Ta có người thân là quý nhân (2) trong kinh thành, hẳn nói Thái Thượng Hoàng thoái vị, kỳ thật là cơ thể không được ổn!”

“Sao? Thái Thượng Hoàng không ổn à? Chẳng lẽ bệnh nặng đến thế sao?” Mọi người nghi hoặc nhìn nhau.

Liễm Trần nhìn bọn họ bằng ánh mắt xem thường, trầm nghĩ: Hừ, lại dám đồn bậy bạ là ta sắp bệnh chết,

cái bọn này! Ly buồn cười nhìn vẻ mặt hậm hực của Liễm Trần, che miệng cười khê. Liễm Trần vỗ về bàn tay mịn màng của Ly, không ngừng xoa xoa nắn nắn, Ly đỏ mặt rút tay về, oán trách nhìn hắn một cái, cảnh cáo hắn không được làm càn ở nơi đông người thế này.

“Phải, Thái Thượng Hoàng mắc một chứng bệnh, nghe quý nhân kia của ta nói thì, Thái Thượng Hoàng chính là không thể giao hoan được!” Người nọ ra vẻ thần bí híp híp con mắt, chờ phản ứng của mọi người.

“Cái gì? Thái Thượng Hoàng không thể giao hoan?” Mọi người cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, Thái Thượng Hoàng năm năm trước đã thả hết tất cả cung phi, nếu không phải vì vô năng, làm sao lại thả hết tất cả cung phi đi chứ?”

Liễm Trần tái mặt bặm môi! Ly cúi đầu, che miệng khê cười.

“Không thể giao hoan thì liên quan gì không làm hoàng đế nữa!” Người trẻ tuổi nhất khó hiểu hỏi.

“Tiểu tử, ngươi chưa thành thân nên không biết, nam nhân chúng ta nếu không giao hoan được, còn là nam nhân sao? Thái Thượng Hoàng mắc phải chứng bệnh này, làm gì còn tâm tư làm một hoàng đế! Nghe nói Thái Thượng Hoàng đã xuất cung, ta đoán nhất định là đi tìm đại phu chữa bệnh!” Người nọ ra vẻ như ta đây biết tổng hết rồi, mọi người không hện cùng gật đầu rầm rập.

Ly gục đầu xuống bàn trà, che miệng cười không ngừng, mặt đã đỏ ửng lên, sau một lúc lâu, nhìn vẻ mặt tái mét của Liễm Trần, chỉ vào hắn, nhẹ giọng nói: “Thái Thượng Hoàng, ngươi... ngươi không thể giao hoan a!” Nói xong lại không nhận được bụm miệng cười ha hả!

Nhất thời tiếng cười kinh động những khách nhân kia. Mọi người nhìn về phía Ly, vẻ mặt khó hiểu, hai người này đều anh tuấn bất phàm, một thì tuấn dật tiêu sái, một lại có khí phách tôn quý, nam nhân tuấn tú kia thì cười đến đỏ bừng mặt mày, người còn lại thì mặt nhẵn mày nhíu bộ dạng không khác gì bị tào bôn! (3)

Chợt thấy người khí phách tôn quý kia tức giận ôm chầm lấy người còn lại, trước những mắt chữ A mồm chữ O của mọi người, kẻ ấy thô bạo hôn ngấu nghiến môi người đối diện, mọi người sửng sốt như bị sét đánh, ngơ ngơ ngáo ngáo đứng chôn chân nhìn hai nam nhân ôm hôn nhau. Một lão nhân già khom, tay chân run rẩy cầm gậy chỉ chỉ về hướng hai nhân vật chính, giọng run run mắng: “Đổi phong bại tục, đổi phong bại tục a!”

Liễm Trần chậm rãi buông Ly ra, ánh mắt sắc lém quét một vòng, mọi người bất giác rung mình, không tự chủ giật bắn người một cái, nam nhân này thật uy nghiêm a!

Liễm Trần hừ lạnh một tiếng, kéo lấy Ly vội vã rời đi. Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, âm thầm ngạc nhiên nói: Hai nam nhân kia là ai? Sao khi không lại làm hành động phóng đảng không kèm chế giễu chốn đông người thế này? Có một nữ nhân âm thầm ca thán: Aiz, đáng tiếc quá, cả hai đều có bộ dáng hảo hán thế kia, thật là tiếc quá đi mà!

Liễm Trần kéo tay Ly vội vã chạy tìm phòng trọ, vào phòng, một tay đóng cửa mạnh bạo, một tay đẩy Ly ngã lên giường, tùy tiện xé toang áo ngoài của Ly, Ly sảng giọng: “Trần, người làm cái gì vậy, chậm một chút, đừng làm hư xiêm y của ta nữa mà, bị người phá nát hai ba bộ rồi đó!”

Liễm Trần chẳng thèm để ý lời Ly, một phen mở toạc y phục của Ly ra, bàn tay to xoa nắn lên da thịt mịn màng, cúi người xuống liếm lộng lên hai anh quả nhỏ nhỏ, khéo léo mút mát.

Ly đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Trần, nhẹ một chút, đau!” Liễm Trần dờ miêng khỏi người Ly, vẻ mặt tự trách nói: “Xin lỗi, Ly, ta có hơi tức giận, đau lắm không?”

Ly thấy hân giải thích, liền ôm hân nói: “Trần, không sao hết, chỉ là khi nãy người mút mạnh quá thôi!” Nói xong lại thẹn thùng nói nhỏ: “Ta... ta thích người mút ta!”

Liễm Trần thấy bộ dạng thẹn thùng đó, nhất thời càng thêm động tình, cúi đầu tiếp tục mút lấy hai anh quả nhỏ nhỏ, ôn nhu chậm rãi liếm lộng, Ly chỉ cảm thấy một luồng khoái cảm từ anh quả trượt xuống hạ thể, ngọc hành lập tức dựng thẳng lên.

Liễm Trần cười gian vỗ vỗ ngọc hành thẳng đứng của Ly, cúi đầu xuống nhẹ nhàng liếm lộng ngọc hành non nớt, Ly xấu hổ không ngừng thì thào: “Đừng, Trần, đừng liếm!”

“Ly của ta ở đâu cũng thơm ngọt, ta thích liếm mà!” Liễm Trần nhẹ giọng nói, lập tức ngậm lấy ngọc hành kia, thượng thượng hạ hạ ngậm vào nhả ra, Ly cảm thấy hạ thể nóng bỏng lên vì bị miêng của Liễm Trần bao trùm lấy, đầu lưỡi của hân lướt nhẹ qua khắp nơi thật ngứa ngáy, rồi lại không ngừng cọ cọ đầu ngọn của ngọc hành, khiến Ly mất hết lý trí, miêng bất giác không ngừng ngậm khê: “A... Trần... thật thoải mái... Trần...”

Liễm Trần thấy Ly đẩy khoái hoạt, càng thêm ra sức nuốt vào nhả ra, hai tay phía trên không ngừng ngo nguẩy hai anh quả nhỏ, xoa nắn loạn khắp da thịt mềm mại. Một trận khoái cảm ập đến, Ly chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng chợt có một tia sáng lóe lên, rồi hạ thể căng cứng, Ly rên to một tiếng, bên trong miêng ái nhân phun trào tình yêu mãnh liệt.

Ly thở hổn hển, mắt lơ mơ nhìn về phía Liễm Trần, đã thấy hân nuốt trọn tinh dịch trắng của mình, rồi đưa lưỡi liếm mép, Ly đỏ mặt, lắp bắp thì thào: “Trần...cái đó...cái thứ dơ bẩn đó... người... sao người lại nuốt chứ?”

“Nói vậy! Có thứ gì của Ly mà dơ bẩn chứ!?” Liễm Trần khê sảng giọng: “Ly của ta là bảo bối tinh khiết trân quý nhất trần đời này!” Nói xong lại cúi đầu ôn nhu liếm lên ngọc hành mềm nhũn kia.

Nghe thấy ái ngữ chân thành tha thiết của hân, Ly chỉ cảm thấy tim mềm nhũn ra, miêng khê thì thào: “Trần, ta yêu người!”

Liễm Trần cũng nhẹ nhàng nói: “Ly, ta cũng yêu người!” Nói xong lại cúi đầu xuống, tách hai chân Ly ra, nâng lên cặp mông căng tròn khiến mặt động của Ly hiện ra trước mắt, nhẹ nhàng đưa lưỡi liếm vào khe

giữa hai cánh cửa tròn mềm, Ly liền nhắc khẽ: “Trần, đừng liếm ở đó!”

Chiếc lưỡi linh hoạt của Liễm Trần không ngừng liếm lộng lên khe hẹp mẫn cảm, hoa nhi (4) kia chợt hé nở, như then thùng khấn cầu Liễm Trần tiến vào sâu bên trong, Liễm Trần khẽ cười nói: “Nhưng tiểu hoa nhi này muốn ta liếm mà!” Nói xong, lại đưa lưỡi vào nhụy hoa, liếm lộng lên hai vách tường quanh hoa nhi, bàn tay không ngừng nhào nặn hai cặp mông tròn mềm. Chủ nhân của hoa nhi toàn thân như sắp phát hỏa, vừa phát tiết xong bây giờ ngọc hành lại dựng thẳng lên, miệng lại luôn ngậm khẽ như tiếng khóc: “Đừng mà... Trần... chịu không được... A... Trần...”

Nhìn thấy ái nhân bị dục vọng làm khó chịu đến không ngừng giãy giụa, Liễm Trần cũng không đành lòng tra tấn hấn nữa, lấy thuốc mỡ nhẹ nhàng phết lên tiểu hoa nhi, mang ngọc hành nóng bỏng của mình chậm rãi xâm nhập hoa nhi non mềm, Ly thần trí tán loạn, không ngừng ngậm khẽ: “Trần, thật thoải mái... A... nhanh chút nữa...”

Nghe thấy ái nhân thúc giục mình, Liễm Trần yêu chiều vuốt ve đôi mắt tinh thuần, khẽ cười nói: “Bảo bối, bây giờ mạnh miệng quá nha!” Nói xong, nâng cao cặp mông mềm mại của Ly lên, quỳ thẳng người mạnh mẽ xâm nhập vào mật động, mãnh liệt đến mức hai mắt Ly mơ màng, đầu óc trống rỗng, chỉ có khoái cảm vô tận từ hạ thể lan truyền khắp toàn thân, miệng nói loạn cả lên: “A... Trần... chậm một chút... A... chịu không nổi... Trần... muốn chết được...”

Đột nhiên một trận khoái cảm mãnh liệt lại ủa đến, Ly ngọ nguậy đầu, chỉ kịp thét lên: “A... Trần... phải đi ra...” Ngọc hành bên dưới liền phun mạnh một luồng tinh dịch trắng trong. Nhụy hoa không tự chủ co rút lại, nuốt lấy ngọc hành to lớn của Liễm Trần, khiến hấn khoái hoạt như muốn thăng thiên, gằm nhẹ một tiếng, toàn bộ tinh dịch được phun trào ra tưới ướt nhụy hoa đang thêm khát.

Nằm tựa vào lồng ngực trơn nhẵn của ái nhân, hưởng thụ làn da mềm như tơ lụa, Liễm Trần cảm thấy vô cùng mỹ mãn, trêu ghẹo: “Thái Thượng Hoàng vẫn là người tài ba ấy chứ! Ly, phải thế không?”

Ly đỏ bừng mặt, gõ nhẹ lên trán hấn, nói: “Đáng ghét, Thái Thượng Hoàng người rất tài ba, không phải, là vô cùng tuyệt vời, được rồi chứ!”

Nghe ái nhân khen mình hùng phong như thế, Liễm Trần vô cùng đắc ý, vật thể to lớn còn chui rút trong mật động cũng ưỡn mình hiên ngang, Ly đỏ mặt sảng giọng: “Mau ra đi, tắm rửa rồi còn ngủ nữa!”

“Thái Thượng Hoàng nếu đã tuyệt vời thế, sao có thể một lần là xong được chứ?” Liễm Trần cười gian xảo, lại ngọ nguậy ngọc hành bên trong Ly, Ly đành phải chiều hấn, tiếp tục cùng hấn hoan ái thêm một trận kịch liệt.

Hôm sau, Liễm Trần lãnh đạm nói: “Ly, chúng ta thu dọn đồ đạc, hôm nay phải rời khỏi nơi quái quỷ này!” Ly kinh ngạc hỏi: “A? Người không phải nói nơi này phong cảnh tuyệt hảo, rất muốn ngoạn thêm mấy ngày sao?”

“Cái nơi khỉ ho cò gáy này có gì mà hảo ngoạn chứ? Hơn nữa điều dân hoành hành, chờ bốn Thái Thượng Hoàng quay về cung, nhất định sẽ bảo Lưu nhi phái một vị quan nghiêm khắc đến đây, thống trị cả vùng,

mỗi ngày sẽ không để bọn dân rảnh rồi ngồi nói năng lung tung!” Liễm Trần sầm mặt oán giận nói.

Ly nghe xong liền hiểu được, ra là hấn hận những người nói xấu hấn hôm qua, thật đáng thương cho Giang thành vốn chính miệng Liễm Trần nói là phong cảnh nên thơ như tranh vẽ, dân thành thật chất phát, bây giờ lại trở thành nơi khỉ ho cò gáy, điều dân hoành hành.

Hai người thu dọn xong xuôi, một đường đi thẳng ra khỏi Giang thành, vừa đến biên giới vùng khác, Liễm Trần liền nhìn nhìn tấm bảng tên trấn, cau mày nói: “Cái nơi chán ghét, thật sự là càng nhìn càng thấy chán ghét!”

Ly nhin cười, ôm chầm lấy hấn, điểm điểm lên mũi hấn nói: “Ngươi a! Vẫn như con nít!” Liễm Trần ngượng ngùng, tựa đầu lên vai Ly làm nũng nói: “Bổn Thái Thượng Hoàng chính là tiểu bất điểm nhi của Ly, thế nào?”

“Hảo! Hảo! Tiểu bất điểm nhi của ta, bảo bổn Liễm Trần của ta! Đừng có làm nũng nữa! Chúng ta đi đến nơi khác ngoạn đi!” Ly cứng chiều vỗ vỗ lên lưng hấn, âu yếm nói.

Liễm Trần ôm ái nhân, hai người nhìn nhau cười, vừa ôm vừa bước tiếp đoạn lữ trình.

---

Chú thích:

(1) Văn phong: gió ban đêm

(2) Quý nhân: nhân vật cao quý

(3) Đây là văn phong của tác giả!!!!

(4) Hoa nhi: cũng là văn phong của tác giả. Chắc ko cần tố tả hén \*đỏ mặt\*

~\*~Toàn Văn Hoàn~\*~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liem-tran-doat-ai-hien-vien-he-liet>